

การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่”
ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา

นางสาวนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

CREATIVE OF MUSICAL PLAY BY INTEGRATING HANS CHRISTIAN ANDERSEN'S
"THE UGLY DUCKLING" AND BUDDHIST VALUES.

Ms.Nilobon Vongpattaranon

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication Arts
Faculty of Communication Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2012
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรม
เรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน
กับหลักพุทธศาสนา

โดย

นางสาวนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ภิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ภิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ กิตติศักดิ์ สุวรรณโภคิน)

นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ : การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเรื่อง

“ลูกเป็ดขี้เหร่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา

(CREATIVE OF MUSICAL PLAY BY INTEGRATING HANS CHRISTIAN

ANDERSEN'S "THE UGLY DUCKLING" AND BUDDHIST VALUES.)

อ.ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ธิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 151 หน้า

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างสรรค์ละครเวทีประเภทละครเพลง (Musical) สำหรับเยาวชน อายุ 13-24 ปี โดยการผสมผสานของวรรณกรรมเด็กเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่” ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน และหลักธรรมทางพุทธศาสนา โดยมีประเด็นสำคัญในการสื่อสารเรื่อง “คุณค่าชีวิตและความงาม” กับ “ปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยมในกลุ่มวัยรุ่น” เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ชมต่อการศัลยกรรม คุณค่าชีวิตและความงาม จากการแสดงทั้ง 3 รอบ โดยวิธีการสัมภาษณ์ เสนวนา และแบบสอบถามจากผู้ชมจำนวน 239 ชุด ผลการวิจัยพบว่า

1. กระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีเพื่อเยาวชนเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่” นั้นประกอบด้วย กระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเตรียมการแสดง (Pre-Production), ขั้นตอนจัดการแสดง (Production) และในขั้นตอนสุดท้ายคือ ขั้นตอนหลังการแสดง (Post Production) เป็นการประเมินผลการแสดง ซึ่งผู้ชมมีทัศนคติต่อองค์ประกอบการแสดงอยู่ในเกณฑ์ดี องค์ประกอบที่ได้รับความนิยมและมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับ คือ แก่นเรื่อง และลีลาการเต้นรำ ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 4.2

รองลงมาคือ นักแสดง และ บทเพลง (ค่าเฉลี่ย 4.1 และ 4.0 ตามลำดับ) จากการเสวนาและสัมภาษณ์พบว่า ละครมีความเหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่น ผู้ชมแสดงระดับความคิดเห็นต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเวทีอยู่ในเกณฑ์มาก และมากที่สุด 3 อันดับคือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย มีความทันสมัยปัจจุบัน และให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม (ค่าเฉลี่ย 4.3, 4.3 และ 4.2 ตามลำดับ) ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายหลักในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีค่าเฉลี่ยความชื่นชอบทุกองค์ประกอบในละครเวทีเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่” อยู่ในเกณฑ์ดี และมีความชื่นชอบขององค์ประกอบด้านลีลาการเต้นรำมากเป็นอันดับหนึ่ง (ค่าเฉลี่ย 4.5) เช่นเดียวกับกลุ่ม เป้าหมายรองคือช่วงอายุ 19-22 ปี (ค่าเฉลี่ย 4.1)

2. การสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่” ได้สร้างข้อคิดและทัศนคติด้านการศัลยกรรมของผู้ชมและความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเอง โดยผู้ชมการแสดงทั้ง 3 รอบมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้นเมื่อได้ชมละครเวทีเรื่องนี้ (ค่าเฉลี่ยก่อนและหลังชมการแสดง 7.5 และ 8.3) มีทัศนคติร่วมกันมากที่สุด 3 อันดับ คือ เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆ ในตัวและต้องค้นหาความสามารถของตนเอง คนเราควรหาสิ่งที่เหมาะสมกับตนเองมากกว่าทำตามคนอื่น และศัลยกรรมเป็นเหมือนเหรียญสองด้าน มีด้านที่ดีและที่ผิดพลาด (ร้อยละ 99.6, 99.2 และ 97.1 ตามลำดับ)

จากการสัมภาษณ์ผู้ชมและนักแสดง ทำให้พบว่าละครเรื่องนี้เป็นละครเพื่อเยาวชนที่เป็นได้ทั้งละครแบบ TIE (Theatre-in-Education) คือผู้ชมได้เรียนรู้ประเด็นที่ต้องการสื่อสารผ่านการชมละคร และเป็นละครแบบ DIE (Drama-in-Education) คือผู้แสดงได้เรียนรู้ประเด็นที่ต้องการสื่อสารผ่านกระบวนการทำละครเวที

สาขาวิชา.....นิเทศศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2555.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5484671728: MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: MUSICAL PLAY/CREATIVE RESEARCH/UGLY DUCKLING

NILOBON VONGPATTARANON: CREATIVE OF MUSICAL PLAY BY
 INTEGRATING HANS CHRISTIAN ANDERSEN'S "THE UGLY DUCKLING" AND
 BUDDHIST VALUES. ADVISOR: ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAJSIRIWONGS, 151 pp.

This research is the creative research integrating of creation process of "ugly duckling" the musical play for 13-24 years old teenagers based on the famous children novel of Hans Christian Andersen and Buddhist method in order to emphasis the value of life and give the public notice about fashion plastic surgery among Thai teenagers. As a result, there are 239 respondents for the questionnaire.

Results of the research found that

1. The innovation of the ugly duckling play is composed of pre-production and the production and ultimately, the post production is the evaluation of audiences' attitudes about this play which indicated that the audiences have good attitudes towards the components of the performance which the first three satisfaction being 1) the theme and dancing movement shared the equal average score of 4.2. 2) The actors 3) the songs with the average score of 4.1, 4.0 in respective order. As stated in the post-performance discussion and the interviewing, it found that the audiences give the perception of the ideas stated in the play is good and the first three ideas that have the highest average scores are 1) the play is understandable 2) the story is up to date and 3) the play gives the awareness of plastic surgery, with the average score of 4.3, 4.3, 4.2 respectively. Target audiences, under 13-18 years old show the positive attitude toward every element in the play and also shared the most favorite component of the play with the audience during age 19-22, which is the dancing movement with the average score of 4.5 and 4.1 respectively.

2. The ugly duckling play has an influence on the awareness attitude of the audiences toward plastic surgery and self-confident. These can be evaluated by the higher of self-satisfaction average scores after watching the play which before and after average score is 7.5 and 8.3 in respective order. The audiences agree with the perspective of 1) everyone has and must find their own specialty 2) we should find what is right for us not following the fashion 3) plastic surgery has both pros and cons with the average score of 99.6, 99.2 and 97.1 percentage successively.

According to the interviewing, the musical play "Ugly Duckling" can be the TIE (Theatre-in-Education play) that the audiences can learn through the watching of the play and can also be the DIE (Drama- in-Education play) that the actors can learn by doing the play.

Field of Study : Communication Arts Student's Signature : .....

Academic Year : 2012 Advisor's Signature : .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี จากการสนับสนุนของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในหลายฝ่าย หนึ่งในผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุนอุดหนุนการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 72 พรรษา และรองศาสตราจารย์ ธิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ร่วมด้วย ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อ.ดร.จวิรุทธิ์ สิ้นธุพันธ์ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อ.กิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน ผู้อุทิศเวลาให้กับการบ่มเพาะความรู้และแนะนำปรับปรุงเพื่อความสมบูรณ์ที่สุดของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณศิลปินผู้รังสรรค์ผลงานวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” นักเขียนชาวเดนมาร์ก ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ที่สรรค์สร้างแรงบันดาลใจให้เกิดการบูรณาการของศิลปการแสดงละครเวที กับ วรรณกรรม และเหนือบรมครูทั้งปวงของโลก ศาสดาแห่งพระพุทธศาสนา ผู้ตรัสรู้ความจริงที่เป็นอมตะ และนำไปสู่การหลอมรวมของธรรมะกับความเป็นปัจจุบัน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ บุคคลทุกฝ่ายที่ร่วมมือร่วมใจในการสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” และทุกๆท่าน ที่มีส่วนในการสนับสนุนผู้วิจัยมาตลอดการศึกษาปริญญาโทมาบัณฑิตนี้ ตลอดจนครูอาจารย์และผู้ให้โอกาสผู้วิจัยได้มีประสบการณ์ ความรู้ด้านการแสดง ด้านคีตศิลป์ ด้านนาฏลีลา และศิลปวิทยาทุกแขนงที่ประกอบสร้างให้ผู้วิจัยมีความคิดพิเคราะห์ มีความสามารถในการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่องนี้และวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณความรักจากครอบครัว , นายเกษมสิทธิ์ ไชยิตศรณีย์ และเพื่อนมองทั้งปวง ที่ทำให้ผู้วิจัยทำงานวิจัยเรื่องนี้ด้วยความรัก เช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยได้รับความรักจากทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหำนำวิจัย.....	5
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	6
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวความคิดเกี่ยวกับละคร.....	9
2.2 แนวความคิดสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรมของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน.....	15
2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา.....	19
2.4 แนวความคิดเกี่ยวกับการศัลยกรรม.....	24
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	30
3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	31
3.3 วิธีการศึกษา และการนำเสนอผลการวิจัย.....	32
3.4 ขอบเขตการวิจัย.....	32

สารบัญ

บทที่	หน้า
4. ผลการวิจัย.....	34
4.1 ชั้นเตรียมการแสดง.....	35
4.2 ชั้นจัดการแสดง.....	79
4.3 ชั้นหลังการแสดง.....	86
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	120
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	120
5.2 ทักษะคดีของผู้ชมต่อภาพรวมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหว”.....	135
5.3 สรุปผลการสร้างสรรค์ละครเวที “ลูกเปิดขี้เหว”.....	137
5.4 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	138
5.5 ข้อเสนอแนะ.....	139
รายการอ้างอิง.....	140
ภาคผนวก.....	143
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	151

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงเพศของผู้ชมการแสดง.....	94
ตารางที่ 2 แสดงอายุของผู้ชมการแสดง.....	95
ตารางที่ 3 แสดงระดับการศึกษาของผู้ชมการแสดง.....	95
ตารางที่ 4 แสดงถึงผู้ชมการแสดงรู้จักวรรณกรรมเรื่องลูกเปิดซี่หรั่ง.....	96
ตารางที่ 5 แสดงถึงผู้ชมการแสดงเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลง.....	97
ตารางที่ 6 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม <u>ก่อน</u> ชมการแสดง.....	98
ตารางที่ 7 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม <u>หลัง</u> ชมการแสดง.....	99
ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม <u>ก่อน</u> และ <u>หลัง</u> ชมการแสดงในแต่ละรอบ	101
ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม <u>ก่อน</u> และ <u>หลัง</u> ชมการแสดง แต่ละช่วงอายุ โดยผู้วิจัยได้รวมกลุ่มอายุของผู้ชมเป้าหมาย ที่เป็นเยาวชนวัย (13-24ปี) ไว้ในกลุ่มเดียวกัน.....	101
ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม <u>ก่อน</u> และ <u>หลัง</u> ชมละคร จำแนกตามเพศ	102
ตารางที่ 11 ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง เดอะมิวสิคเคิล”	103
ตารางที่ 12 แสดงถึงระดับความคิดเห็นต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง เดอะมิวสิคเคิล”	105
ตารางที่ 13 แสดงถึงความคิดเห็นจากการชมละครเรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง เดอะมิวสิคเคิล”	107
ตารางที่ 14 แสดงรอบการแสดงของผู้ตอบแบบสอบถาม	109
ตารางที่ 15 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม	110
ตารางที่ 16 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องลูกเปิดซี่หรั่งหรือไม่ ตารางที่.....	111
ตารางที่ 17 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงหรือไม่.....	112
ตารางที่ 18 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามที่ก่อน และหลังชมละครแล้ว คิดว่าความพึงพอ ใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไปบ้างหรือไม่	113
ตารางที่ 19 แสดงความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง เดอะมิวสิคเคิล”	114
ตารางที่ 20 แสดงถึงความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่นำเสนอในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง เดอะมิวสิคเคิล”	115
ตารางที่ 21 แสดงถึงความคิดของท่านจากการชมละครเรื่อง “ลูกเปิดซี่หรั่ง”	117

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 มัลติมีเดียประกอบการร้องคอรัสในช่วงที่นางเอกได้แง่คิดทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับสังขารเป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้ของมนุษย์..... 39

ภาพที่ 2 การซ้อมเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ..... 41

ภาพที่ 3 การเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ..... 41

ภาพที่ 4 การซ้อมเต้นในเพลงสววยเสริมได้..... 42

ภาพที่ 5 การเต้นในฉากสววยเสริมได้..... 42

ภาพที่ 6 การเต้นในมิวสิควีดีโอเกาหลี..... 42

ภาพที่ 7 ภาพประกอบบทเกริ่นนำ..... 43

ภาพที่ 8 ภาพประกอบท่าจบบทเกริ่นนำ..... 44

ภาพที่ 9 ภาพประกอบฉาก 1 ผู้กำกับ และหม่อมวล..... 45

ภาพที่ 10 ภาพประกอบฉาก 1 นางเอกกับเพื่อนนางเอกร้องเพลง *สิ่งดีๆในตัว*..... 47

ภาพที่ 11 ภาพประกอบฉาก 2 แม่ขนุนตามหาขนุน..... 49

ภาพที่ 12 ภาพประกอบฉาก 2 นางเอกร้องเพลง *คนไม่สววยผิดเสมอ*..... 50

ภาพที่ 13 ภาพประกอบฉาก 3 เปิดตัวแอนนี่ สลิ้ม สาคร..... 51

ภาพที่ 14 ภาพประกอบฉาก 3 เพลง *อยากสววย*..... 53

ภาพที่ 15 ภาพประกอบฉาก 3 เพลง *สววยเสริมได้*..... 54

ภาพที่ 16 ภาพประกอบฉาก 4 นางเอกอยู่ในภวังค์ มีผู้คนมารายล้อม..... 57

ภาพที่ 17 ภาพประกอบฉาก 4 เพลง *แทงใจศัลยกรรม* พร้อมมิวสิททัศน์..... 59

ภาพที่ 18 ภาพประกอบฉาก 4 คำร้องลายประสานธรรมะ พร้อมมิวสิททัศน์..... 60

ภาพที่ 19 ภาพประกอบฉาก 5 ผู้กำกับ แอนนี่ และหม่อมวล..... 62

ภาพที่ 20 ภาพประกอบฉาก 5 เพลง *เมื่อเราเข้าใจ*..... 63

ภาพที่ 21 ภาพประกอบท่าจบฉาก 5 65

ภาพที่ 22 ภาพประกอบฉาก 6 เพลง *ตัวของเรา*..... 66

ภาพที่ 23 ภาพประกอบโค้งขอบคุณผู้ชมการแสดง..... 67

ภาพที่ 24 ภาพประกอบจบการแสดง..... 68

ภาพที่ 25 นักแสดงที่ผ่านการคัดเลือกเพื่อรับบทถูกเปิดซีเھر..... 69

ภาพที่ 26 นักแสดงที่ผ่านการคัดเลือกรับบทนางร้าย “แอนนี่”..... 69

ภาพที่ 27 การอ่านบทรวมกันครั้งแรก..... 70

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 28 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดงสมทบ.....	70
ภาพที่ 29 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดงบัลเลต์.....	71
ภาพที่ 30 การซ้อมร้องเพลงของกลุ่มคอรัส.....	71
ภาพที่ 31 การซ้อมการแสดงในแต่ละฉาก.....	71
ภาพที่ 32 การซ้อมการร้องและเต้นในช่วงฟิโนเล่ (ฉากสุดท้ายของละคร).....	72
ภาพที่ 33 การซ้อมภาพรวมกับเสื้อผ้า.....	72
ภาพที่ 34 การซ้อมการแสดงกับแสง.....	72
ภาพที่ 35 การซ้อมภาพรวมกับมัลติมีเดีย.....	73
ภาพที่ 36 การซ้อมการวางตำแหน่งอุปกรณ์.....	73
ภาพที่ 37 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในการเต้นรำ.....	74
ภาพที่ 38 การออกแบบแสงสร้างบรรยากาศความเหงาและความเศร้าของตัวละครด้วย แสงสีฟ้า.....	74
ภาพที่ 39 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในภาพรวม.....	74
ภาพที่ 40 การออกแบบแสงเพื่อเน้นขณะที่ตัวละครหลักกำลังแสดง.....	75
ภาพที่ 41 การออกแบบแสงในฉากตลาด.....	75
ภาพที่ 42 การออกแบบแสงในฉากเต้นรำเพลงสวอยเสริมได้ ใช้ไฟสีดิสโก้เป็นมุมฟุ้งไลท์ เคลื่อนที่ไปมา.....	75
ภาพที่ 43 การออกแบบแสงในฉากแทงโก้คัลยกรรม ใช้แสงสีแดงให้ดูอันตรายและน่า ตื่นตาตื่นใจ.....	75
ภาพที่ 44 การออกแบบแสงโดยใช้แสงสีฟ้ากับไฟไฮไลต์สีขาวทาบกันเพื่อสร้างความ โดดเด่น.....	76
ภาพที่ 45 สีของนักแสดงสมทบใช้โทน ฟ้า เขียว น้ำเงิน.....	76
ภาพที่ 46 เสื้อผ้านักแสดงในฉากเกริ่นนำนิทานเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่” ใช้โทนสดแบบแทน สัญลักษณ์สีทางธรรมชาติ.....	77
ภาพที่ 47 เสื้อผ้าแสดงคาแรคเตอร์ของตัวละคร “สลิม” ในชุดบัลเลต์ กับ “สาธุ” เป็นคู่หูร้ายร้ายมีความน่ารักสดใส.....	77

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 48 รูปแบบเสื้อผ้าของนางเอก “โบว์”.....	77
ภาพที่ 49 Heading ของ Facebook เชิญชวนมาชมละครเพลง “ลูกเปิดซีเห่ เดอะมิวสิเคิล”	78
ภาพที่ 50 โปสเตอร์ละครเพลง “ลูกเปิดซีเห่ เดอะมิวสิเคิล”.....	79
ภาพที่ 51 โต๊ะลงทะเบียน ก่อนทางเข้าโรงละคร.....	80
ภาพที่ 52 ห้องพักคอย ก่อนเข้าชมการแสดง.....	80
ภาพที่ 53 ลักษณะแถวที่นั่งคนดู.....	80
ภาพที่ 54 ป้ายสำรองที่นั่งสำหรับเชี่ยวชาญ.....	80
ภาพที่ 55 ป้ายบอกทางไปโรงละคร.....	81
ภาพที่ 56 ป้ายบอกทางไปสู่ซา.....	81
ภาพที่ 57 การฝึกซ้อมที่แยกกันตามความสะดวกของนักแสดง.....	123
ภาพที่ 58 การฝึกซ้อมร้องเพลงของนางเอก ที่นัดมาซ้อมกันเป็นการส่วนตัว	123
ภาพที่ 59 เสื้อผ้าของโบว์ใช้โทนสีเทา และจอยเป็นโทนสีชมพู.....	124
ภาพที่ 60 เสื้อผ้าของนักแสดงสองกลุ่มที่มีความแตกต่างทาง Character.....	124
ภาพที่ 61 บรรยากาศการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมของนักแสดง.....	130
ภาพที่ 62 การประชุมหลังการแสดงรอบแรกผ่านไป เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด.....	130
ภาพที่ 63 การสัมภาษณ์ผู้ชมการแสดงช่วงก่อนเริ่มการแสดง.....	135
ภาพที่ 64 การเสวนาหลังจากจบการแสดงในแต่ละรอบ.....	135

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องมีการสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน อาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารคือวิถีแห่งการปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ในทุกสังคมวัฒนธรรม นับตั้งแต่ในอดีตจวบจนถึงปัจจุบันสมัยและนับเนื่องในอนาคต ซึ่งจุดมุ่งหมายหลักในการสื่อสารนั้น นอกเหนือจากการนำเสนอสารในเชิงสารสนเทศคดีและเพื่อประโยชน์เชิงกลยุทธ์แล้ว ยังมีการสื่อสารประเภทหนึ่งที่เติบโตมาควบคู่กับกระแสทุนนิยมและบริโภคนิยม คือการสื่อสารที่เรียกว่า การสื่อสารเพื่อมุ่งเน้นประโยชน์ หรือ การสื่อสารเชิงจิตคดี มีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบสนองด้านอารมณ์ความรู้สึกในเชิงสุนทรีย์ประโยชน์ คือด้านความเพลิดเพลินใจทั้งปวง ตัวอย่างสารของสื่อประเภทนี้ได้แก่ ดนตรี ทีวี นวนิยาย และนิทาน (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และคณะ, 2547: 3-4)

“นิทาน” เป็นสื่อแห่งขุมพลังของการปลูกฝังความคิด จินตนาการ ค่านิยมที่ดีและศีลธรรมในวัยเยาว์ ซึ่งไม่ว่าผู้ใหญ่คนไหนก็ต่างต้องเคยผ่านช่วงวัยที่ “นิทาน” ได้เข้ามาประกอบสร้างใน ส่วนลึกของจิตใจ จนกลายมาเป็นบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมในปัจจุบัน งานวิจัยที่กล่าวถึงพลังของนิทานในการสื่อสาร ของโจเซฟ ซิลตัน เพียซ แห่งสถาบันจุง ประเทศสวีเดนแลนด์ กล่าวไว้ว่า (ปีซังข้าวน้อย ใน “พลังเล่านิทาน”: <http://www.myfirstbrain.com> ฉบับ มิถุนายน พ.ศ 2547) “การเล่านิทานอย่างซ้ำๆและเป็นประจำนั้น จะทำให้เด็กได้ซึมซับคุณค่าที่อยู่ในนิทาน และคุณค่าเหล่านั้นจะประทับอยู่ในใจอย่างลึกซึ้ง” ถิรวงศ์ ธนัชฐ์เวธน์ ผู้อำนวยการสมาคมไทยสร้างสรรค์ ได้พบว่า การเล่าหนังสือนิทานให้เด็กฟังนิทานได้สร้างผลเชิงบวกต่อพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเด็กในเมืองหรือในชนบท นิทานจึงถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการสร้างสรรค์จินตนาการ ฝึกทักษะด้านภาษาและสร้างเสริมนิสัยรักการอ่าน ฝึกสมาธิของเด็ก และช่วยให้พ่อแม่ลูกมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันผ่านทาง การเล่านิทาน

นอกจากนี้ วิไล เวียงวีระ (2526: 69) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานกับเด็กไว้ดังนี้

1. ช่วยปูพื้นฐานทางจิตใจของเด็ก คุณค่าทางสังคม และจริยธรรมต่างๆ ที่เราต้องการปลูกฝังให้แก่เด็ก
2. เสริมสร้างบุคลิกภาพ นิทานบางเรื่องเมื่อเด็กได้ฟัง จะสามารถกระตุ้นให้เกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออก
3. ให้ความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต เป็นต้น

4. การเลือกนิทานที่ดีเหมาะสมกับวัย และความสนใจของเด็กจะช่วยปลูกฝังค่านิยมที่ดีในการฟัง และสามารถเข้าใจภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัย
5. ช่วยฝึกการสำรวมใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง เป็นการยืดช่วงความสนใจของเด็กให้นานขึ้น
6. เนื้อหาสาระของนิทานบางเรื่องอาจช่วยแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ปรารถนา
7. ส่งเสริมหรือกระตุ้นพฤติกรรมที่ดีที่ต้องการให้เด็กได้ประพฤติปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น

ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Andersen) นักเขียนนิทานชาวเดนมาร์ก ผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็น “ราชาแห่งโลกนิทาน” เนื่องจากผลงานนิทานของเขากว่า 160 เรื่อง ได้แปลภาษาไปทั่วโลก และนิทานของเขากลายเป็นผลงานที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการกล่าวขานว่า มีการแปลมากที่สุด ในประวัติศาสตร์วรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ได้รับค่านิยม ได้แก่ "ลูกเป็ดขี้เหร่" (The Ugly Duckling) "เงือกน้อย" (The Little Mermaid), "ฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชินี" (The Emperor's New Clothes) และ "เด็กหญิงไม้ขีดไฟ" (The Little Match Girl) (อ้างอิงจากใน เว็บไซต์ <http://guru.sanook.com/history/topic/2101>)

ผลงานของฮันส์ ไม่เพียงแต่สะท้อนตัวตนของเขา แต่ยังสะท้อนปัญหาของสังคมในขณะเวลานั้นไว้อย่างแยบยล จนถือได้ว่า เป็นนิทานที่เด็กอ่านได้และผู้ใหญ่ควรอ่านอย่างยิ่ง ดังเช่นในเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่” ที่สะท้อนถึงปัญหาของมนุษย์โลกทั้งในอดีตและปัจจุบัน คือเรื่อง “ความงาม” ซึ่งเป็นปัญหาที่โต้เถียงกันอย่างไม่มีวันสิ้นสุดและนับวันยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น นิทานเรื่องนี้กล่าวถึงลูกหงส์ที่หลงฝูงไปอยู่กับแม่เป็ด ด้วยความที่มันไม่เหมือนลูกเป็ดตัวอื่นๆ ขนสีเทา ตัวโตใหญ่ แผลกตา มันจึงถูกรังเกียจ ถูกกักขังและถูกขับไล่ออกจากฝูง จนเมื่อกาลเวลาผ่านไป เจ้าลูกเป็ดขี้เหร่ได้เติบโตเป็นหงส์สีขาว มันจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วมันไม่ใช่ลูกเป็ดที่ขี้เหร่อีกต่อไป นิทานต้องการแฝงเรื่องความงามที่ค้นพบได้ในตัวตนของเรา หากใช้ความงามที่เกิดจากการสร้างเสริมแต่แต่งเติมไม่ ประเด็นเรื่องคุณค่าความงามในนิทานเรื่องนี้เป็นตัวอย่างประกายทางความคิดของผู้วิจัย ที่มุ่งหมายจะสร้างสรรค์สื่อที่ต่อยอดจากนิทานสำหรับเด็ก มาเป็นสื่อบันเทิงที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นเพื่อสื่อสารประเด็นสาระดีในนิทานเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่”

ละครเยาวชน (Young People Theatre-YPT) เป็นกิจกรรมละครที่จัดแสดงแก่ผู้ชมที่เป็นเด็กและเยาวชน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ หรือนำเสนอปัญหาที่เป็นประเด็นสำคัญในสังคม โดยใช้สื่อละครนำเสนอการแสดงที่มีประเด็นนำไปสู่การพูดคุย การเสวนาและปรับเปลี่ยนความคิด พฤติกรรมของผู้ชม เพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมที่เป็นเยาวชนได้คิด วิเคราะห์และเปรียบเทียบ

ประสบการณ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่สอดแทรกไว้ในการแสดง อาทียาเสพติด เพศศึกษา เป็นต้น กิจกรรมละครเยาวชนที่สื่อประเด็นสำคัญของสังคมนี้มีความเหมาะสมกับเยาวชนในช่วงอายุ 14-18 ปี ซึ่งเป็นรอยต่อของพัฒนาการจากความเป็นเด็กและการก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (พรวรรณ์ ดำรุง, 2547: 11-13) จึงกล่าวได้ว่า ผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นนี้ล้วนแต่ผ่านช่วงวัยของการปลูกฝังความคิด คติธรรมจากนิทาน และมีความสามารถในการรับสื่อที่มีประเด็นของสารในแบบผู้ใหญ่ได้ ละครเวทีจึงเป็นสื่อที่เหมาะสมในการสื่อสารกับวัยรุ่นเพราะเป็นสื่อบันเทิงที่เป็นศิลปะร่วม (Composite Art) เป็นการรวมศิลปะหลายแขนงไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นคีตกรรม วรรณกรรม หรือนาฏกรรม (ภาวิณี สมรรคบุตร, 2548: 13) ผู้วิจัยเลือกใช้ประเภทของละครเวที ที่เรียกว่า ละครเพลง (Musical theatre) ซึ่งเป็นละครที่มีการนำดนตรี คำพูดและการเต้นรำรวมเข้าด้วยกัน และมีกระแสความนิยมอย่างต่อเนื่องในเมืองไทย (ทศพร กลิ่นหอม จากบทความออนไลน์ เรื่อง โหน(เสียง)ต่อกระแสมิวสิคัลไทย ในเว็บไซต์

<http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/life>) ละครเพลงจึงเป็นสื่อที่สอดคล้องต่อความต้องการของผู้วิจัย เพราะนอกจากจะเป็นสื่อที่อยู่ในกระแสนิยมของวัยรุ่นแล้ว ยังสามารถบูรณาการวรรณกรรมสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” กับประเด็นคุณค่าความงามที่ผู้วิจัยต้องการสอดแทรกคตินิยมเอาไว้ตามหลักพุทธศาสนาให้มีความน่าสนใจมากขึ้นอีกด้วย

ในด้านศาสนา หลักความงามในทางพุทธศาสนา มักกล่าวถึงเรื่องของความงามจากภายในจิตใจ เป็นความงามที่ประณีตและละเอียดอ่อนกว่าพัสดราอาภรณ์ทั้งหลายในโลก เป็นความงามที่ยั่งยืนและทรงคุณค่ากว่าการได้สวมเครื่องทรงเกียรติยศใดๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย การที่สุข โสมนัสเกิดขึ้นเพราะอาศัยความงาม ความเปล่งปลั่ง นี้ชื่อว่าเป็นคุณแห่งรูปทั้งหลาย” (Nina Van Gorkom แปลโดย ดวงเดือน บารมีธรรม จากเว็บไซต์

<http://buddhiststudy.tripod.com/ch4.htm>) หมายถึง คนเราจะทุกข์ก็เพราะความงาม จะสุขก็เพราะความงาม หากยึดติดที่รูปกายภายนอกแล้ว จะหาความสุขแท้ได้ไม่มี เพราะชีวิตเป็นของไม่เที่ยงย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา หากยึดถือความสวยงามฉาบฉวย เมื่อวันเวลาผ่านไป ร่างกายเราไม่เต่งตึงสวยงามเหมือนก่อน ความสุขก็จะพลอยมลายหายไปด้วย

หากแต่ในปัจจุบันนี้ ความงามตามหลักพุทธศาสนาถูกมองข้ามไป คัลยกรรมกลายมาเป็นแฟชั่นอย่างหนึ่งในกลุ่มวัยรุ่น ค่านิยมที่มีความต้องการ “งาม” กว่าที่ตนเองเป็นอยู่นั้น ถูกซึมซับจากสังคมรอบด้านและสื่อที่เสนอข่าวเกี่ยวกับเหล่าขวัญใจวัยรุ่นที่ผ่านการทำศัลยกรรมกัน กลายเป็นแรงผลักดันให้วัยรุ่นกล้าที่จะทำศัลยกรรมมากขึ้น และทั้งยังยอมรับว่าศัลยกรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีความงาม ในบทความออนไลน์ เรื่อง ค่านิยมใหม่ นักศึกษา กับการศัลยกรรม

พลาสติกของเว็บไซต์ www.manager.co.th ประจำวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2548 ได้สัมภาษณ์ดารานางแบบชื่อดัง คุณชลลดา เมฆราตรี ซึ่งกล่าวว่า “ความงามและภาพลักษณ์ถือเป็นประตูดวงการบันเทิง ซึ่งสื่อมีอิทธิพลอย่างมากต่อค่านิยมความสวยงาม เราต้องยอมรับความจริงว่าไม่มีใครสมบูรณ์แบบ และการศัลยกรรมก็เป็นเรื่องส่วนบุคคล”

ผลสำรวจในหัวข้อ “วัยรุ่นกับค่านิยมการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” ของเด็กดีโพล ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม-2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552 (<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>) โดยสำรวจวัยรุ่นอายุ 10-25 ปี จำนวน 5,074 คน พบว่า เยาวชนไทยกว่าครึ่ง หรือ 57.77% ของผู้กรอกแบบสอบถามมีความสนใจในการศัลยกรรมเสริมความงาม โดยเมื่อแบ่งกลุ่มตามระดับการศึกษาแล้ว กลุ่มนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ช่วงอายุ 18-22 ปี) มีความสนใจในการศัลยกรรมมาเป็นอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่กลุ่มวัยเริ่มทำงาน (23-25 ปี) และกลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และในจำนวนผู้กรอกแบบสอบถาม มีวัยรุ่นที่เคยผ่านการศัลยกรรมจมูกมาแล้วถึง 59.25% หรือกว่าครึ่งของผู้กรอกแบบสอบถามเคยทำจมูกมาแล้วทั้งสิ้นโดยมีสาเหตุหลักเพื่อให้ตนเองดูดีขึ้น มีวัยรุ่นตอบข้อนี้ถึง 81.82% แม้ว่าที่ผ่านมาจะมีข่าวเรื่องการศัลยกรรมที่ผิดพลาดทั้งผู้ที่ทำศัลยกรรมจนเสียโฉมและผู้ที่ไม่พอใจในผลการศัลยกรรมจนคิดฆ่าตัวตาย แต่ก็เป็นที่น่าแปลกใจว่า ความสนใจในเรื่อง “ความงามแต่เพียงภายนอก” นี้มิได้ลดน้อยถอยลงไปเลย

น.พ. ชลธิศ สิริขัตตานันท์ นายกสมาคมศัลยกรรมตกแต่งแห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์ “จุงลูกไปทำศัลยกรรม” ของพ่อแม่ยุคใหม่ จากผลสำรวจ “วัยรุ่นกับค่านิยมการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” ของเด็กดีโพล (<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>) “ปรากฏการณ์หนึ่งที่พบมากในช่วงปิดเทอม คือ พ่อแม่จะพาลูกมาทำเองเลย ด้วยมุมมองที่ว่าทุกๆวันนี้การแข่งขันมันสูง โอกาสเป็นสิ่งที่ต้องไขว่คว้า และมีคนจำนวนมากที่ไล่ไขว่คว้าโอกาส จะทำอย่างไรให้ลูกของเราพร้อมพอที่จะแข่งกับเขาได้...พ่อแม่สมัยใหม่คิดว่าแค่เก่งไม่พอ แต่ถ้าสวยด้วยจะยิ่งดี” ท่ามกลางกระแสทุนนิยมและระหว่างด็กีการแข่งขันในตลาดงานที่เพิ่มขึ้น ทำให้ราคาของโอกาสต้องจ่ายแพงขึ้น ดังนั้นเพียงแค่ เก่งดูจะไม่พอมหากแต่ความสวยงาม ก็ดูจะเป็นปัจจัยสำคัญที่กลายเป็นราคาต่อรองของโอกาสอันจะนำมาซึ่งความสำเร็จในชีวิต ในขณะที่ พญ.พิมลพรรณ หล่อตระกูล ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต แพทย์ผู้เชี่ยวชาญจิตวิทยาวัยรุ่น ได้ออกมาแสดงความเห็นต่อปรากฏการณ์นี้ว่า “ที่ห่วงคือบางครั้งพ่อแม่อาจจะหลงลืมความสำคัญของภายในไปและ

แม้แต่คิดจะเสริมเติมแต่งปัจจัยภายนอกโดยไม่คำนึงถึงว่า ลูกชอบอะไร เก่งอะไร มีความสามารถด้านไหน มีศักยภาพอะไรที่น่าส่งเสริมบ้าง และที่น่ากลัวที่สุดคือ ทุกวันนี้เด็กบ้านเราจำนวนมากไม่รู้ว่าตัวเองชอบอะไร เก่งอะไร ไม่รู้จักตัวเอง เพราะการทำศัลยกรรมอาจจะทำให้ดูดีแค่สิบหรือยี่สิบปี มันไม่คงทนถาวร แต่ภายในความเป็นตัวตนของคุณ เป็นสิ่งที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ได้แบบยั่งยืน”

(<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>)

จากบทความออนไลน์ใน www.sanook.com วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2551 เรื่อง คุณค่าชีวิต ตามมุมมองพุทธศาสนา โดยสุรพศ ทวีศักดิ์ ได้สรุปจากพุทธศาสนศึกษา ฉบับ พ.ศ. - ส.ศ.2549 โดยสมภาร พรหมทา ว่าชีวิตเป็นสิ่งที่มีความหมายในตัวเอง อันเนื่องมาจาก เหตุดังนี้

1. การเกิดมามีชีวิตเป็นโอกาสอันงาม การเกิดเป็นมนุษย์ถือเป็นพรอันประเสริฐที่สุด ที่จะได้มีโอกาสทำความดี ทำสิ่งที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อสัตว์โลกทั้งหลาย
2. การได้ใช้ชีวิตอยู่เป็นโอกาสอันงาม มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพในการพัฒนาในชีวิตให้งาม ผ่านการเรียนรู้วิถีทางอันดีงาม ปราศจากอวิชชาและการยึดติดในมายาภาพต่างๆ ดังนั้นการใช้ชีวิตควรตั้งอยู่บนสติพิจารณาอยู่เนืองๆว่า เมื่อเวลาล่วงไปแล้ว บัดนี้เราได้ทำอะไร เพื่อมิให้โอกาสแห่งความงามนั้นสูญเปล่า

ท่านพุทธทาสภิกขุ ได้กล่าวว่า “แม้กระทั่งเด็กๆ ก็ควรจะเรียนรู้สังขารมความเป็นไปของโลกนี้ เรียนรู้เรื่อง สุขทุกข์และอนัตตา เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้ความเป็นจริงว่า ไม่มีสิ่งใดเป็นไปตามที่เราต้องการ ทุกสิ่งล้วนมีเหตุปัจจัยให้เป็นไปเช่นนั้น เพื่อที่เด็กๆ จะได้เรียนรู้การควบคุมความต้องการของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสของความอยาก อดทนได้เมื่อความเป็นจริงสวนทางกับสิ่งที่ปรารถนา และอยู่บนโลกแห่งความเป็นจริงให้ทุกข์น้อยที่สุด” (ใน สุรพศ ทวีศักดิ์ บทความออนไลน์ เรื่อง คุณค่าชีวิตตามมุมมองพุทธศาสนา ใน www.sanook.com)

การสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำวรรณกรรมสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกเปิดซีดี” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน มาสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบของละครเวทีประเภทละครเพลง โดยมีกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นวัยรุ่น นำเสนอประเด็นเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา ที่สามารถเชื่อมโยงกับสถานการณ์การศัลยกรรมของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดพลังการ “ปลุก” และ “ปลุก” จิตสำนึกของเยาวชนไทยในเรื่องการใช้ชีวิตให้มีคุณค่าอย่างแท้จริง

1.2 ปัญหานำวิจัย

1. การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากการวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา มีลักษณะอย่างไร
2. การสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านการศัลยกรรมอย่างไร
3. เพื่อศึกษาการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านคุณค่าความงามของผู้ชมอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อออกแบบสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากการวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ต่อการสร้างทัศนคติด้านการศัลยกรรมของผู้ชม
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ต่อการสร้างทัศนคติด้านคุณค่าความงามของผู้ชม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นออกแบบสร้างสรรค์ละครเพลงสำหรับเยาวชน เพื่อสื่อสารทัศนคติด้านความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา โดยมีขอบเขตของการทำวิจัยครั้งนี้

- เดือนสิงหาคม-ตุลาคม ทำการศึกษาเนื้อหา (Content Study) นิทานเรื่อง ลูกเปิดซีเหร่ ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ควบคู่กับการศึกษาปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยมในปัจจุบันและคุณค่าความงามตามหลักพุทธศาสนา นำโครงเรื่องมาดัดแปลงและร้อยเรียงเป็นบทละครเวที

- เดือนพฤศจิกายน - มกราคม ทำการคัดเลือกนักแสดงและฝึกซ้อมการแสดง ออกแบบท่าเต้นรำในการแสดง จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ฉาก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และประพันธ์เพลง ควบคู่ไปกับการประชาสัมพันธ์ละครเวทีให้แก่กลุ่มเป้าหมาย
- เดือนกุมภาพันธ์ทำการแสดง ,รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม,การเสวนาหลังชมการแสดงและ การสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้ชมและผู้เชี่ยวชาญ
- เดือนมีนาคม - เมษายน ประมวลผลข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างสรรค หมายถึง กระบวนการผลิต ออกแบบ จัดการแสดง ตั้งแต่การศึกษา ค้นคว้าประเด็นที่ต้องการสื่อสาร การคัดเลือกโครงเรื่องจากนิทานเด็กที่มีความสอดคล้องกัน การออกแบบจัดเตรียมนักแสดง และองค์ประกอบศิลป์ในการแสดง

ละครเพลงเพื่อเยาวชน หมายถึง ละครที่มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาสร้างสรรค์การเรียนรู้ในวัยรุ่นให้มีประสิทธิภาพ และมีเรื่องราวที่ช่วยหล่อหลอมพื้นฐานด้านจิตใจหรือกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกในการตระหนักถึงประเด็นปัญหาสำคัญของสังคม โดยใช้บทเพลงเป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครต่อสถานการณ์นั้นๆ และสื่อสารแนวคิดที่ผู้เขียนบทต้องการสอดแทรกในละครไว้ด้วยบทเพลง

เยาวชน หมายถึง คนในวัยหนุ่มสาว คือผู้มีอายุระหว่าง 13-24 ปี ซึ่งวัยนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงรอยต่อระหว่างความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ หรือจะเรียกว่าช่วง “วัยรุ่น”

แนวความคิดทางพุทธศาสนา หมายถึง หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งตามในพระไตรปิฎก และตามธรรมเนียมเทศนาของพระสงฆ์ผู้สืบทอดพระพุทธศาสนา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ในด้านวิชาการ ได้สร้างสรรค์ผลงานด้านละครเพลงจากวรรณกรรมเด็ก ที่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพและกระตุ้นให้เกิดความคิดต่อผู้ชมในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นการบูรณาการกันของหลักพุทธศาสนาเข้าด้วยกันกับปรากฏการณ์ที่เป็นประเด็นปัญหาในสังคมปัจจุบัน
2. ในด้านคุณประโยชน์ต่อสังคม ได้สร้างสรรค์สื่อละครเวทีที่มีประเด็นสำคัญในการช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมกลุ่มวัยรุ่นเกิดความตระหนักต่อคุณค่าในตนเองและภัยจากการฉ้อโกง โดยมีหลักพุทธศาสนาเป็นแนวคิดในการดำเนินชีวิตและคุณค่าความงาม

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิด และทฤษฎี

ในงานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเด็กของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน และจากแนวคิดเรื่องความงามและคุณค่าชีวิตในพุทธศาสนา ได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับละคร

2.1.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับละครในฐานะกระบวนการสื่อสาร

2.1.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับละครในฐานะกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน

2.1.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับละครเพลง

2.1.2 แนวความคิดสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรมของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน

2.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา

2.1.4 แนวความคิดเกี่ยวกับการศัลยกรรมความงามและปัญหาในวัยรุ่น

2.1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงสร้างสรรค์

2.1.5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับหลักพุทธศาสนา

2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับละคร

2.1.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับละครในฐานะกระบวนการสื่อสาร

โรลองด์ บาร์ธส์ (Roland Barthes) ได้ให้นิยามของ “ละคร” เอาไว้ดังนี้ (วัลยา วิวัฒน์ศร 2538: 123 อ้างใน ถิรนนท์ อนุชิตวิวงศ์, 2547: 11-12)

“ละครคืออะไร คือ เครื่องจักรแห่งการสื่อสารประเภทหนึ่ง ในขณะที่ไม่ได้ทำงาน เครื่องจักรนี้ก็ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัวเครื่องจักรนี้ มันจะส่งสาร (Message) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะ กล่าวคือ มันถูกส่งมาพร้อมๆกัน แต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับข่าวสารหกถึงเจ็ดประการในเวลาเดียวกัน (จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กริยาท่าทาง ภาษาใช้ คำพูด) ข่าวสารบางประเภทคงที่ (กรณีของฉาก) ในขณะที่ข่าวสารอื่นๆเปลี่ยนแปลงไป (คำพูด กริยาท่าทาง) นี่เป็นเรื่องของการประสานงานข่าวสารอย่างแท้จริง นี่คือนิยามของความเป็นละคร : กลุ่มสัญญาณกลุ่มหนึ่ง” ผู้ดูสามารถรับกลุ่มสัญญาณกลุ่มหนึ่งนี้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทางตาและหู ซึ่งกลุ่มสัญญาณเหล่านี้จะ

กระทำการต่างๆ เพื่อสื่อสารที่ส่งมายังผู้ดู ทุกหน่วยที่ปรากฏต่อผู้ดูนั้นเป็นสัญญาณที่มีความหมาย โดยผู้ดูจะเป็นผู้ทำการถอดรหัสสัญญาณต่างๆ หากผู้ดูเป็นผู้ที่รู้จักหรือมีภูมิหลังเกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้นๆ ก็จะไม่เป็นปัญหาในการถอดรหัส ส่วนผู้ดูต่างวัฒนธรรมอาจเข้าไม่ถึงสารทั้งหมดที่สัญญาณส่งมา แต่การถอดรหัสนี้เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้กันได้แม้ผู้ดูจะต่างวัฒนธรรมกับเรื่องราวที่แสดง ในกรณีของการสื่อสารการละคร ผู้ดูคือกลุ่มผู้รับสารเป้าหมายมีความสัมพันธ์กับผู้ส่งสาร(ซึ่งได้แก่ ผู้ประพันธ์บทละคร ผู้กำกับการแสดง ฝ่ายการแสดงด้านต่างๆ นักแสดง)ในลักษณะใด ได้แก่ เป็นการแสดงละครต่อหน้าผู้ชม หรือ การแสดงผ่านสื่อ สื่อชนิดใด หรือ ลักษณะความสัมพันธ์ที่อิงอยู่กับบริบทในเรื่องที่แสดง หรือเป็นความสัมพันธ์นอกเรื่องที่แสดง ล้วนมีอิทธิพลในการตีความสัญญาณที่สื่อออกมาได้ทั้งสิ้น (จิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2547: 12)

ละครจึงเป็นการสื่อสารกันในระดับความรู้สึก เพราะมันเป็นภาษาที่เกิดขึ้นให้ประจักษ์แจ้ง ต่อหน้าต่อตา ฉับพลัน ทันทีทันใดของขบวนการสัมพันธ์ของมนุษย์ระหว่างผู้ดูกับผู้แสดง ซึ่งยากต่อการตีความ การวิเคราะห์หรือถ่ายทอดด้วยภาษาอักษร (คำธณ คุณะดิฉก, 2539 อ้างใน ภาวิณี สมรรคบุตร, 2548)

เชกสเปียร์ (Shakespeare) ได้กล่าวไว้ว่า ละครคือกระจกส่องชีวิต ส่วนแอริสโตเติล (Aristotle) พูดถึงละครว่า เป็นการเสนอเรื่องราวที่เลียนแบบการกระทำของมนุษย์ และได้พูดถึงจุดมุ่งหมายของละครประเภทโศกนาฏกรรมของกรีกว่า เป็นละครที่มุ่งให้ผู้ชมได้รับความบริสุทธิ์ทางจิตใจ ซึ่งถ้าเราจะพิจารณาศิลปะของการละครที่ดีเด่นในแต่ละยุคสมัยเราก็จะพบว่าจุดมุ่งหมายสำคัญของการละครก็เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของมนุษย์ใน 3 ระดับด้วยกัน คือ (สดีไส พันธ์ภูมิโกมล, 2538: คำนำ)

1. **ระดับอารมณ์** ละครทุกรูปแบบมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ความบันเทิงแก่มนุษย์ และผู้ชมส่วนใหญ่ก็ไปดูละครเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ ผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์ หรือบางครั้งเราไปดูละครก็เพื่อที่จะได้รับความตื่นเต้น และการกระตุ้นอารมณ์เป็นการเปลี่ยนแปลงจากชีวิตประจำวันที่จำเจน่าเบื่อหน่าย ความบันเทิงใจที่มนุษย์ได้รับจากการดูละครนี้ สามารถจัดความเหนื่อยหน่ายเฉื่อยชา ทำให้มนุษย์มีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น และเกิดความกระตือรือร้นในการดำรงชีวิต
2. **ระดับสมอง** ละครที่ดีนั้นนอกจากจะให้ความบันเทิงแล้ว ยังมีคุณค่าในด้านสติปัญญา ให้แง่คิดความเห็น ถามปัญหาหรือตอบปัญหาที่สำคัญๆ เกี่ยวกับชีวิต ทำให้ผู้ชมต้อง

กลับไปคิดพิจารณาปัญหาต่างๆเกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับสังคม หรือมนุษยชาติโดย
ส่วนรวม

3. **ระดับจิตใจ** นอกจากจะมีคุณค่าในแง่ของความบันเทิง และในแง่ของความคิดตั้งที่ได้
กล่าวมาแล้ว ละครที่ถือกันว่าอยู่ในระดับสูงสุดในเชิงศิลปะและวรรณกรรมยังจะต้องมี
คุณค่าในแง่ของจิตใจอีกด้วย ความสัมพันธ์ของศิลปะการละครกับจิตใจของมนุษย์นั้น
มาตั้งแต่สมัยแรกเริ่มดังจะเห็นได้ว่า การละครทั้งทางตะวันออก และตะวันตกล้วนถือ
กำเนิดมาจากพิธีบวงสรวงเทพเจ้า ซึ่งมีขึ้นเพื่อผลทางด้านจิตใจของมนุษย์โดยตรงแม้
ละครในปัจจุบันส่วนใหญ่อาจจะดูห่างไกลจากความหมายทางด้านจิตใจอยู่มาก แต่ยังมี
บางเรื่องที่สามารถให้ความรู้สึกสูงส่งแก่จิตใจมนุษย์ได้เช่นกัน และเมื่อใดก็ตามที่ละคร
สามารถให้ความบันเทิงที่มีคุณค่าทางด้านศิลปะ ความคิด และจิตใจแก่มนุษย์ เมื่อนั้น
ละครก็ได้ทำหน้าที่อันสมบูรณ์ของศิลปะแขนงนี้แล้ว

2.1.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับละครในฐานะกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน

“ศิลปะการละคร” เป็นงานสร้างสรรค์ที่หลอมรวมศิลปะหลากหลายสาขาเข้าไว้ด้วยกัน
ได้แก่ วรรณศิลป์ที่มาในรูปแบบของบทละคร ศิลปะการแสดง คีตศิลป์ นาฏศิลป์ โดยมีการบูรณา
การเป็นขั้นตอนการทำงานสร้างสรรค์ อาทิ การเลือกสรรความคิด หรือ สาระที่อยู่ในละคร การ
ประสานงานในกลุ่มผู้ทำงาน การฝึกฝนและพัฒนาศักยภาพของนักแสดง เพื่อให้ผู้แสดงสามารถ
เป็นสื่อกลางของการนำความคิดหรือสาระในละครไปสู่ผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด อาจกล่าวได้
ว่า ความคิดหรือสาระในละครนี้ มีมิติในการพัฒนา สร้างสรรค์และส่งเสริมกระบวนการคิดและ
กระบวนการเรียนรู้ของคนในลักษณะบูรณาการ ทั้งทางร่างกาย การคิดวิเคราะห์ และ การใช้
จินตนาการ ส่งเสริมให้ผู้อบรมรู้จักและรู้ถึงคุณค่าของตนเอง มีการปฏิสัมพันธ์ที่ดีและมีความ
เข้าใจผู้อื่น ซึ่งมีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเหตุผลและประสิทธิผลของการใช้กระบวนการนี้ สามารถ
สรุปได้เป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ (พนิดา ฐปนางกูร และคณะ ใน ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2555:
1-4)

1. การเรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะการละคร(Learning about drama and theatre)

เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของศิลปะการละครที่ประกอบไปด้วย บทละคร การตีความบทละคร การสร้างตัวละคร(Characterization) ดนตรี นาฏศิลป์ และการแสดง ซึ่งจะมีกิจกรรมเพื่อพัฒนาด้านสมาธิ การสังเกต การพัฒนาทักษะด้านร่างกาย การสื่อสารทางกาย การออกเสียงและ การใช้ภาษา

2. การเรียนรู้ผ่านศิลปะการละคร (learning through drama and theatre)

เป็นการนำศิลปะการละครมาใช้ในบทบาทของการเป็น “เครื่องมือเพื่อการเรียนรู้และการพัฒนา” ซึ่งจะมีการออกแบบกิจกรรมให้มีเนื้อหาหรือประเด็นเพื่อพัฒนาตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีได้มุ่งที่จะสร้างสรรค์ผลงานละครเป็นหลัก

รูปแบบของการนำศิลปะการละครมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนมีหลากหลายรูปแบบ หากแต่รูปแบบที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย มีดังต่อไปนี้

Drama-in-Education (DIE) หรือ ละคร-ใน-การศึกษา เป็นกิจกรรมทางการละครรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ ใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่างๆที่ครูผู้สอนจะวางแผนกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาวิชานั้นๆ ผ่านประสบการณ์สมมุติ โดยให้ผู้เรียน เล่น สวมบทบาทเป็นตัวละครต่างๆร่วมกับครูผู้สอน (teacher in role) โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนผ่านการลงมือปฏิบัติ (learning by doing) สำคัญสำคัญของละครเพื่อการเรียนรู้ประเภทนี้ มีดังนี้ (พวรรณ์ ดำรง, 2547: 12-13 ; พนิดา สุปนางกูร และคณะ ใน ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2555: 5)

ละคร-ใน-การศึกษา หรือละครการศึกษา DIE เป็นกระบวนการการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมทางละครมาใช้ โดยมี “ครู” เป็นผู้รับผิดชอบวางแผนในการจัดกิจกรรมต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาผู้เรียน แสวงหาแนวทาง ความคิด และการแก้ปัญหาโดยผ่านการแสดงบทบาทสมมุติ (Roleplay) การเล่นละครสด (Improvise) ซึ่งมุ่งเน้นที่การพัฒนาจินตนาการ การทำงานร่วมกันของผู้เรียนผ่านการแสดงออก (Acting out) เสริมสร้างความเชื่อมั่น และเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบ และวิเคราะห์บทบาทแสดง และการทำงานอย่างมีเหตุผล ขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆในกลุ่ม ละคร-ใน-การศึกษา ต้องมีการวางแผนที่ดี และเป็นโครงการต่อเนื่องในโรงเรียน หัวข้อที่ใช้ในการวางแผนนั้น เป็นหัวข้อที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางความคิด การใช้เหตุผล ความเข้าใจผู้อื่น การพัฒนาตนเองและกลุ่ม พัฒนาความคิดในด้านสังคม การใช้ภาษา และการเรียนรู้วิชาอื่นๆที่มีประโยชน์ต่อเด็กๆในกลุ่ม ละครประเภทนี้ไม่ต้องการผู้ชม แต่หากมีการตกลงกันระหว่างผู้ในกลุ่ม (ครู) กับผู้ร่วมกิจกรรม ก็สามารถพัฒนาจนเป็นการแสดงละครเวทีแบบเต็มรูปแบบได้

Theatre in Education (TIE) หรือ ละครประเด็นศึกษา เป็นกิจกรรมการแสดงละครโดยกลุ่มหรือคณะละครอาชีพ (professional theatre group) มาจัดแสดงละครโดยมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชมตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ โดยใช้สื่อการละครเป็นเครื่องมือ ดังนั้นการจัดแสดงละครประเภทนี้ จึงต้องมีการค้นคว้าข้อมูลทั้งด้านเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอ และศึกษากลุ่มผู้ชมที่เป็นเป้าหมายเฉพาะ บนพื้นฐานของจิตวิทยาพัฒนาการและความต้องการของเยาวชนในกลุ่มวัยที่มีความแตกต่างกันออกไป เช่นการจัดแสดงละครสำหรับเด็ก ประถมศึกษา ย่อมมีรูปแบบการนำเสนอที่ต่างจากละครสำหรับเด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของละคร สาระสำคัญของละครเพื่อการศึกษา มีดังนี้ (พนิดา ฐปนาภกุล และคณะ ; ปาริชาติ จึงวิวัฒน์นารณ, 2547: 13 อ้างในถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2555: 6)

ละครเพื่อการศึกษา (Theatre in Education หรือนิยมเรียกว่า TIE) หมายถึง ผลงานละครเวทีที่ยังคงรักษาไว้ซึ่งองค์ประกอบของละครเวทีโดยทั่วไป เพียงแต่อาจจะมีการลดรูปลงให้คงไว้เพียงความเรียบง่ายในเชิงเทคนิค เพื่อความคล่องตัวในการสัญจรไปตามสถานที่ต่างๆ ละครเพื่อการศึกษาที่ดีจะต้องเน้นคุณภาพของกานำเสนอ ซึ่งรวมถึงการแสดง การกำกับการแสดง การเขียนบท ตลอดจนการออกแบบกิจกรรมและการออกแบบองค์ประกอบทุกด้านอย่างมืออาชีพ ละครเพื่อการศึกษา มุ่งเน้นที่จะใช้ประสบการณ์จากการชมละครเวทีมาเป็นเครื่องมือในการให้การศึกษาแก่ผู้ชม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ละครเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้ผู้ชมต้องคิดตั้งคำถาม และแสวงหาคำตอบอันเป็นสาระสำคัญต่อการใช้ชีวิต... โดยมากแล้วรูปแบบละครเพื่อการศึกษา มักจะเป็นการพบกันครั้งทางระหว่างละครเวทีและละครสร้างสรรค์ เนื่องจากมีทั้งการนำเสนอละครให้กับผู้ชมได้ชมด้วยนักแสดงมืออาชีพ และมีกิจกรรมแบบละครสร้างสรรค์ที่ครูนักแสดง (Actor-teacher) จะดึงการมีส่วนร่วมจากผู้ชม เพื่อกระตุ้นให้เกิดการอภิปรายในหัวข้อที่ต้องการ ซึ่งบางครั้งก็มีการให้ผู้ชมใช้บทบาทสมมติในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วย

2.1.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับละครเพลง

การแสดงแบบมิวสิคัล (Musical) หรือ ละครเพลง เป็นการผสมผสานของศิลปะการแสดงละครเวที กับ การร้องและเต้นรำ ในยุคแรกได้รับอิทธิพลจากยุโรป ซึ่งใช้การร้องแบบโอเปรา (opera) และการเต้นรำแบบโรแมนติค บัลเลต์ (Romantic Ballet) ประกอบการแสดง ในช่วงแรกนั้นโครงเรื่องส่วนใหญ่มีลักษณะเหนือจริงและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรัก เช่น เรื่อง The Red Mill (1906) Naughty Marietta (1910) Sweethearts (1913) จนถึงในยุคต่อมาที่ละครเพลงในอเมริกันถือกำเนิดขึ้น และถูกเรียกขานในอีกชื่อหนึ่งว่า ละครบรอดเวย์ (Broadway Theatre) การ

แสดงแบบมิวสิคัลในประเทศไทยปัจจุบันนี้ก็ได้รับอิทธิพลมาจากละครบรอดเวย์ของอเมริกัน ลักษณะเฉพาะของละครเพลงคือ มีการใช้เพลงและการเต้นรำประกอบการแสดง โดยมีการประพันธ์ดนตรีและมีเนื้อร้องสำหรับผู้แสดง ซึ่งต้องแสดงความสามารถทางการร้องเพลง “เสียง” จึงกลายเป็นสื่อที่มีความสำคัญอย่างมากในละครเพลง (อ้างอิงจากบทความเรื่อง ละครบรอดเวย์ ใน <http://www.birddancebangkok.com>) นพิตี เรยส อาจารย์ภาควิชาการแสดงละครเพลง (Musical Theatre) วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ให้นิยามลักษณะเฉพาะของละครเพลงไว้ว่า (ทศพร กลิ่นหอม จากบทความเรื่อง โหน(เสียง) ต่อกระแสมิวสิคัลไทย ใน <http://www.bangkokbiznews.com,2555>) “ละครเพลงต้องไม่ใช่ละครเวทีที่ใส่เพลง แต่เพลงต้องใช้ในการดำเนินเรื่อง เพลงต้องเป็นสื่อให้คุณดูได้ซาบซึ้งกับเรื่องราว ละครเพลงแบบไทยอาจไม่จำเป็นต้องหรูหราอลังการอย่างบรอดเวย์ ละครเพลงของไทยควรมีเนื้อหาที่ให้ข้อคิดกับคนไทย”

สจิวต ออสโตร (Stuart Ostrow) ผู้อำนวยการสร้างละครเพลงชื่อดังอย่าง 1776, Pippin และ M.Butterfly ได้ให้หลักการในการสร้างละครเพลงไว้ดังนี้ (ใน<http://www.musicals101.com/book.htm>) “พึงระลึกไว้เสมอว่า เรื่องราวที่ท่านกำลังเล่าอยู่นั้นสามารถร้องออกมาเป็นเพลงได้หรือไม่ หัวข้อหรือประเด็นที่กำลังดำเนินอยู่นั้นสามารถสร้างอารมณ์ให้เกิดการร้องเพลงได้หรือไม่ และเพลงที่ร้องออกมานั้นสามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจลักษณะของตัวละคร หรือสถานการณ์นั้นๆ ได้หรือไม่” จากคำกล่าวนี้ เราสามารถจำแนกหลักการสร้างองค์ประกอบของละครเพลงได้ดังนี้ (John Kenrick บทความเรื่อง Elements of a Musical: The Book (Libretto) ใน <http://www.musicals101.com/book.htm>)

1. ควรมีการทำให้เรื่องราวชัดเจนและง่ายต่อการติดตาม เนื่องจากละครเพลงมีข้อจำกัดในการเล่าเรื่องแบบตรงไปตรงมา การใช้เพลงเป็นสื่อต้องทำให้เนื้อเรื่องเรียบง่ายไม่ซับซ้อนจนต้องเกิดการขยายความและชี้แจงเหตุผลตามมา
2. สร้างตัวละครที่บุคคลิกลักษณะเข้าใจได้ง่าย เมื่อคนดูรักตัวละครแล้วจะเกิดความอยากรติดตามเรื่องราวต่อไป การคัดเลือกนักแสดงให้มีเสียงร้องที่สมกับบทบาทถือเป็นเรื่องสำคัญ อาทิ ในบทนางเอกควรจะคัดเลือกนักแสดงที่มีเสียงร้องนุ่มนวลน่าฟัง สดใสเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละครในเรื่อง
3. สร้างสถานการณ์ที่เรียกร้องให้ตัวละครต้องมีบทเพลง โดยอาจเป็นเพลงเพื่อแสดงความรู้สึก หรือเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาให้คนดูสามารถเข้าใจได้อย่างกระชับแทนการเล่าเรื่องด้วยคำพูดหรือการสร้างฉากเล่าเรื่อง
4. มีการออกแบบให้มีความเชื่อมโยง (Transition) ของการนำเข้าสู่เพลงและจบบทเพลงควรเป็นไปอย่างนุ่มนวลกลมกลืนกับเนื้อเรื่อง

5. ใช้เพลงและการออกแบบท่าเต้นเป็นตัวเล่าเรื่องให้มากที่สุด หลีกเลี่ยงการใช้บทพูดเป็นหลักในการดำเนินเรื่อง
6. ทำให้คนดูติดตามและลุ้นให้กำลังใจตัวละครไปจนจบ ละครเพลงเป็นสื่อบันเทิง ดังนั้นสิ่งสำคัญที่ควรระลึกถึงเสมอคือ การสร้างความบันเทิง ความสนุกสนานให้แก่ผู้ชม

สรุปได้ว่า กุญแจสำคัญของละครเพลงก็คือ การสร้างสถานการณ์ให้ตัวละครได้เปิดเผยอารมณ์ความรู้สึกผ่านบทเพลง ไม่ว่าจะเป็น ความดีใจ ตื่นเต้น เศร้าโศก ความกลัว ควรให้เพลงทำหน้าที่แทนบทพูด เนื่องจากเพลงจะเป็นกระบวนการช่วยจำของผู้ชมให้สามารถเชื่อมโยงบุคลิกลักษณะของตัวละครและประเด็นที่ละครต้องการจะสื่อได้ ดังนั้นในการสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” ผู้วิจัยจึงออกแบบให้ “เพลง” เป็นส่วนสำคัญในการทำหน้าที่สื่อสารข้อคิดด้านคุณค่าชีวิตในหลักพุทธศาสนาและสื่อประเด็นเรื่องการศัลยกรรมแทนการใช้บทพูดสอนใจ

2.1.2 แนวความคิดสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรมของฮันส์ คริสเตียน เอนเดอร์เซน

วรรณกรรมนั้นเปรียบเสมือนสื่อที่สะท้อนตัวตน ความนึกคิดและจินตนาการของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยผ่านตัวอักษรในแต่ละบรรทัดของการร้อยเรียงเรื่องราว วรรณกรรมจึงเป็นเหมือนเครื่องชี้นำความเจริญงอกงามในจิตใจของทั้งผู้อ่านและผู้เขียน เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สะท้อนถึงการมีอารยธรรมของมนุษย์ที่กระตุ้นให้เกิดความคิดและจินตนาการถ่ายทอดกันไปอย่างไม่รู้จักสิ้นสุด

สรุปความจาก เฮอร์มเชอร์(Irmscher 1975: 6-7 อ้างในสิทธา พิณีภูวดล และนิตยา กาญจนวรรณ, 2520: 7-8) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของวรรณกรรมที่มีต่อมนุษย์ดังนี้

1. จากตัวละครที่ปรากฏในวรรณกรรม ผู้อ่านจะได้เข้าไปอยู่ในความรู้สึก ความคิดจิตใจของตัวละคร ได้มองเห็นทั้งสิ่งที่ตัวละครเป็นและแสดงออก และได้เข้าใจในสิ่งที่ตัวละครคิดแต่ไม่ได้แสดงออกต่อผู้อื่น
2. จากการสร้างพฤติกรรมและสถานการณ์ในวรรณกรรม เป็นการทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้พฤติกรรมของการตัดสินใจกระทำบางอย่างในสถานการณ์นั้น ซึ่งในวรรณกรรมเด็ก เด็กจะได้เรียนรู้ในสิ่งที่ควรทำ และไม่ควรทำจากพฤติกรรมของตัวละครในแต่ละสถานการณ์ และเมื่อตัวละครได้รับผลกระทบจากการกระทำนั้น
3. จากการสร้างฉากในวรรณกรรม โดยเฉพาะเมื่อผู้เขียนวาดภาพความเป็นไปได้ในโลกแห่งหนึ่งซึ่งอาจเป็นโลกที่ผู้อ่านไม่เคยได้สัมผัสหรือนึกถึง การสร้างบรรยากาศที่เหนือจินตนาการเพื่อให้อ่านนำเอาประสบการณ์ของตนเองมาต่อยอดทางความคิดสร้างสรรค์

จึงมีหลายครั้งที่ภาพในจินตนาการของฉากในวรรณกรรมของผู้อ่านแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไป

4. จากรูปแบบและโครงสร้างของวรรณกรรม การอ่านเป็นการกระตุ้นความคิดของผู้อ่าน ให้มีความลึกซึ้งและเข้าใจในโลก(ของผู้เขียน)มากขึ้น ซึ่งก็อาจทำให้เข้าใจโลกความเป็นจริงของผู้อ่านมากขึ้นด้วย
5. จากภาษา สัญลักษณ์และมโนภาพ วรรณกรรมได้สร้างภาพความงามและความน่าเกลียดทำให้เกิดขึ้นเทียบเคียงกัน เพื่อให้ผู้อ่านได้หวนไหว้และมีการตอบสนองต่อวรรณกรรมในรูปแบบของอารมณ์ที่ต่างกันออกไป
6. จากท่วงทำนองการเขียนในวรรณกรรม จังหวะของตัวหนังสือในแต่ละบรรทัดนั้นมักมีความสัมพันธ์กับบุคลิกลักษณะของนักเขียน เป็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียนแต่ละคนที่จะสร้างสรรค์ท่วงทำนองของการเขียนให้ผู้อ่านได้ติดตามกันในหลากหลายอารมณ์
7. จากความคิดในวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ผู้อ่านจะได้พบกับกระเจกเงาสะท้อนภาพประสบการณ์ของตัวละครและผู้เขียน ได้เห็นความพยายามในการแก้ปัญหาและค้นพบแนวทางที่เหมาะสมสำหรับตนเอง

นักเขียนหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นเรื่องคุณค่าของวรรณกรรมไว้อย่างกว้างขวาง ในที่นี้ขอยกในประเด็นของคุณค่าในงานวรรณกรรมของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน มานำเสนอเป็นหลัก (ผาสุก มุทราธนา, 2517: 43 ; กระแสร์ มาลาภรณ์, 2522: 23-27 ; สิทธา พิณีภูวดล, รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ และเสาวลักษณ์ อนันตศาสนต์, 2524: 4-5 ; สนิท ตั้งกีวี่, 2528: 242-244 ; สุภาพักข์อง, 2530: 22 ; วันเนาว์ ผู้เดิน, 2537: 14 อ้างใน พงษ์ศักดิ์ สังขปัญญา จาก <http://blog.eduzones.com/winny/3619>)

1. **คุณค่าทางอารมณ์** คือ แรงบันดาลใจ หรืออารมณ์ที่ได้จากการอ่านวรรณกรรม ไม่ว่าจะ เป็นความสุข ความสมหวัง หรือ ชิงชังโกรธแค้น วรรณกรรมจะเป็นเครื่องขัดเกลาอารมณ์ของมนุษย์ และหมั่นเวียนความรู้สึกของจิตใจให้โปร่งใสอยู่เสมอ ในนิทานของฮันส์ ผู้อ่านจะมีได้แต่เพียงอารมณ์เพลิดเพลินอย่างหนังสือสำหรับเด็กทั่วไป แต่แท้จริงแล้วในผู้ใหญ่ อาจพบว่ามามีอารมณ์ที่หลากหลายชวนคล้อยตามอยู่เสมอ ไม่ว่าจะ เป็นอารมณ์โศกสลดของชะตากรรมในเด็กหญิงชายไม้ขีดไฟ “ตรงมุมเล็กๆระหว่างบ้านสองหลัง ซึ่งหลังหนึ่งยื่นล้ำออกมาสูงชันมากกว่าอีกหลังหนึ่ง หนูน้อยนั่งรอตัวอยู่ที่นั่น เขาเล็กๆทั้งคู่ขุดคูอยู่ได้ ร้าง แม้ว่าแม่หนูจะรู้สึกหนาวขึ้นและหนาวขึ้น แต่ก็ไม่กล้ากลับไปบ้าน เพราะชายไม้ขีดไฟ

ไม่ได้และขอทานก็ไม่ได้สักดวงค์แดงเดียว...” หรือ แม้แต่อารมณ์ที่อ่อนไหวเพราะบางของเด็กหญิงในเรื่อง ดอกไม้ของหนูน้อยไฮดา “...แล้วเธอก็หยิบกล่อ่งกระดาษแข็งใบเล็กๆ ซึ่งมีภาพวาดนกน้อยแสนสวยบนฝากล่อ่งขึ้นมาเปิดออก แล้ววางดอกไม้ที่ตายแล้วลงในกล่อ่ง นี่จะเป็นหีบศพที่สวยงามสำหรับพวกเธอ เธอพูดกับดอกไม้ และเมื่อญาติถูกพี่ลูกน้องของฉันมา พวกเขาจะช่วยฉันฝังพวกเธอไว้ในสวน เพื่อพวกเธอจะได้ดงอกงามขึ้นมาอีกครั้งในฤดูร้อนหน้า แล้วก็สยกว่าที่เคย” ฮันส์มักจะสอดแทรกอารมณ์สีเทาๆไว้ในหนังสือของเขาเสมอ มิใช่เพราะว่าเขาต้องการให้ผู้อ่านหดหู่ซึมเศร้าแต่อย่างใด ในผู้อ่านที่เป็นเด็ก พวกเขาจะได้ค้นพบจินตนาการที่สุดขอบฟ้าชวนเคลิบเคลิ้มและค้นพบความเป็นจริงของโลกที่ละเอียดละน้อย ในผู้อ่านที่เป็นผู้ใหญ่ พวกเขาจะรับรู้ถึงสิ่งที่โลกกำลังเป็นอยู่และเมื่อมันอยู่ในนิทาน ทุกอย่างช่างดูงดงามง่ายดายและมีทางออกอยู่เสมอ สิ่งที่ฮันส์ถ่ายทอดทางอารมณ์ให้ผู้อ่านคือ ความงามของธรรมชาติ และสัจธรรมของความจริงที่แฝงอยู่กับความบันเทิงในตัวหนังสือ ที่รวมกันคือการได้รับสุนทรียอารมณ์นั่นเอง

2. **คุณค่าทางปัญญา** ในนิทานของฮันส์ทุกเรื่อง ผู้อ่านจะได้พบข้อความหรือสิ่งที่กระตุ้นความคิด ความรู้และมุมมองที่แปลกใหม่ ซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้เท่าทัน ดังเช่นในเรื่องฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชินี ที่ทำให้เห็นว่า แม้กระทั่งพระราชินีก็สามารถตกเป็นเหยื่อของเล่ห์เหลี่ยมกลโกงของนักต้มตุ๋นได้ หากไม่ใช่สติปัญญาตรึกตรองให้ดี เหตุการณ์ที่เกิดกับตัวละครจะสะท้อนมาถึงผู้อ่านให้เกิดความคิด ทศนคติที่กว้างขึ้น แยกแยะและลึกซึ้งขึ้น และในบางครั้งอาจเปลี่ยนทัศนคติที่ผิดพลาดให้กลับมามีอยู่ในทางที่ถูกต้อง เจตนา นาควัชระ (2529: 88) กล่าวว่า หน้าที่ทางสังคมของวรรณกรรม อาจจะมีใช้การแก้ปัญหาทางสังคมในเชิงปฏิบัติการ หรือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ในระยะสั้น แต่เป็นหน้าที่ของการให้แสงสว่างทางปัญญา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเสมือนการเพาะเมล็ดพันธุ์ที่ต้องใช้เวลา จึงจะเห็นผลความเปลี่ยนแปลงในระยะยาวและยั่งยืน
3. **คุณค่าทางศีลธรรม** ในนิทานของฮันส์ มีการกล่าวถึงศีลธรรมที่อยู่ในโลกของผู้ถือกฎ และในโลกของผู้ที่อยู่นอกกฎ นิทานบางเรื่องกล่าวถึงความแปลกพิสดารที่เป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับ ในนิทานเรื่องหนึ่ง มีตัวละครเป็นตุ๊กตาทหารที่พิการ ที่มักถูกเยาะเย้ยจากเพื่อนตัวอื่นๆ แต่ความกล้าหาญของเขาทำให้ผู้อ่านสามารถประทับใจและชวนให้เอาใจช่วยตุ๊กตาทหารพิการนี้ไปตลอดทั้งเรื่อง ผู้อ่านจะเกิดทัศนคติใหม่ต่อผู้พิการหรือผู้ที่มีสภาวะร่างกายผิดแปลกไปจากผู้อื่น จะเรียนรู้การให้เกียรติคนเสมอภาคกันและชื่นชมเพื่อนมนุษย์ที่การกระทำ มากกว่าจะตัดสินกันที่ความสมบูรณ์สวยงามแค่ภายนอก การ

สร้างลักษณะที่พิเศษให้กับตัวละครนี้เป็นความสามารถอย่างหนึ่งในการเขียนของฮันส์ เขามักเขียนให้ตัวละครหลักมีความบกพร่องที่ต้องพิสูจน์ตนเองเพื่อให้ได้การยอมรับจากสังคมอยู่เสมอ ส่วนหนึ่งมาจากภูมิหลังของเขาเองที่ต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้รับความชื่นชมในสังคมของนักเขียนและตลอดชีวิตของฮันส์นี้ เขาไม่เคยต้องหยุดดิ้นรนและผลักดันตัวเองเลยสักขณะเดียว หรือ จากการแฝงคำสอนในช่วงวรรคหนึ่งของนิทาน ตัวอย่างเช่นในเรื่องเพื่อนร่วมทาง “ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงมาตั้งแต่ต้นไม้สีเขียวอย่างเรื่องจริง รวากับจะบอกว่าเจ้าอย่าได้ทุกข์โศกนัก คุณคิดว่าท้องฟ้าสีครามรอบตัวเจ้าสวยงามเพียงไร พ่อของเจ้าอยู่ข้างบนนั่นแล้ว และกำลังวิงวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้เจ้าเป็นคนดีตลอดไป ฉันจะเป็นคนดีตลอดไป โจฮันเนสกล่าว เพื่อฉันจะได้ไปอยู่กับพ่อบนสวรรค์...”

4. **คุณค่าทางวัฒนธรรม** วรรณกรรมที่ดีต้องทำหน้าที่เป็นผู้สืบสานและเผยแพร่วัฒนธรรมของชาตินั้น จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ในนิทานของฮันส์มักมีการสอดแทรกวัฒนธรรมของชาวตะวันตกอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร อย่างเช่น วัฒนธรรมการสวมหมวกเมื่อไปข้างนอกบ้านของบุรุษ วัฒนธรรมการดื่มชายามบ่าย การกินขนมปังเป็นอาหารหลัก ซึ่งผู้อ่านที่แม้จะอยู่คนละซีกโลก คนละวัฒนธรรมกันก็สามารถเกิดความรู้ความเข้าใจและซึมซับเอาวัฒนธรรมจากในเรื่องได้เป็นอย่างดี
5. **คุณค่าทางจินตนาการ** การที่มนุษย์ได้สร้างจินตนาการขึ้นมา นั้นเปรียบเสมือนการได้ลับอาวุธสำคัญของการแก้ปัญหาในชีวิต จินตนาการจะทำให้ผู้อ่านมองเห็นการณ์ไกล มีความคิดริเริ่ม และได้ขยายอาณาเขตของสิ่งที่รู้จักไปสู่สิ่งใหม่ สิ่งในอดีตอาจเป็นเรื่องเพื่อฝันแต่กลับเกิดขึ้นได้จริงในปัจจุบัน นิทานของฮันส์ถือเป็นสุดยอดของจินตนาการอย่างหนึ่ง เขาอธิบายภาพของธรรมชาติที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนให้เด่นชัดราวกับความคิดนั้นได้ลอยมาอยู่เบื้องหน้าของผู้อ่าน ดังเช่นคำบรรยายภาพบรรยากาศในเรื่องสวนดอกไม้แห่งสวรรค์ “แม่น้ำสายหนึ่ง ไสบริสุทธิ์ราวอากาศเป็นประกายอยู่แทบเท้าพวกเขา และใสกระจ่างจนมองเห็นปลาทองกับปลาเงินกำลังแหวกว่ายอยู่ในสายน้ำอันสดใส และปลาไหลสีม่วงกำลังเปล่งประกายไฟออกมาทุกขณะ ขณะที่โบว์อันกว้างใหญ่ซึ่งลอยอยู่บนผิวน้ำ ก็เป็นประกายระยิบระยับด้วยสีรุ้ง ดอกไม้ที่เปล่งสีสันเป็นเปลวไฟ รวากับว่าได้รับการหล่อเลี้ยงจากสายน้ำ เหมือนดวงตะเกียงที่ได้รับเชื้อเพลิงจากน้ำมัน สะพานหินอ่อนซึ่งเป็นผลงานอันวิจิตรพิสดาร กระทั่งปรากฏเป็นรูปลักษณะคล้ายลูกไม้กับไข่มุก ทอดข้ามไปสู่เกาะแห่งความสุข....”

6. **คุณค่าในการเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการสร้างศิลปกรรมด้านต่างๆ** ในหลายครั้งวรรณกรรมถูกนำมาสร้างเป็นสื่อต่างๆกันเพื่อเผยแพร่ความประทับใจและความคิดจินตนาการจากตัวหนังสือ อาทิ การสร้างนิทานเป็นภาพยนตร์การ์ตูน การสร้างภาพยนตร์จากเรื่องราวในนิทาน การสร้างละครเวทีโดยได้แรงบันดาลใจจากภาพยนตร์ที่สร้างมาจากนิทานของฮันส์ เรื่องราชินีหิมะ เป็นต้น หรือแม้แต่ทำให้ผู้อ่านเกิดแรงบันดาลใจในการแปลเป็นภาษาอื่นๆ เพื่อให้ผู้อ่านทั่วโลกได้ซาบซึ้งในความอารมณ์และความคิดของผู้เขียน นิทานของฮันส์นั้นถูกจารึกว่าเป็นวรรณกรรมที่ได้รับการแปลบ่อยครั้งที่สุดในประวัติศาสตร์วรรณกรรม และข้อคิดในนิทานหลายเรื่องได้กลายมาเป็นแนวความคิดที่สอดแทรกอยู่ในสื่อต่างๆมากมาย โดยเฉพาะแนวความคิดจากนิทานเรื่องลูกเปิดซีหะห์ที่ว่าด้วยการค้นพบความงามภายในตัวตนที่อัปลักษณ์ การเอาชนะคำเยาะเย้ยถากถางจากสังคมด้วยคุณค่าของความงามภายในตนเอง ซึ่งแก่นของเรื่องนี้มีมากกว่าแค่การที่ลูกเปิดซีหะห์ได้กลายเป็นหงส์ แต่ในความคิดซึ่งของการเขียนเรื่องนี้ยังสะท้อนเรื่องราวในช่วงชีวิตของฮันส์ เมื่อเขาเล่าว่า ลูกเปิดซีหะห์ได้ผ่านฤดูหนาวที่แสนจะทรมาณ เขามีได้หมายถึงเพียงแต่ความหนาวเย็นที่ลูกเปิดต้องทนทุกข์ แต่ยังหมายถึงการอยู่อย่างว่างเปล่าโดดเดี่ยวไม่เป็นที่ยอมรับมาเป็นเวลานานอีกด้วย ซึ่งในชีวิตจริงฮันส์ต้องใช้เวลายาวนานในการค้นพบว่า แท้จริงแล้วเขาไม่ได้เหมาะกับการเป็นนักแสดงอย่างที่เขาสอบ แต่เขามีพรสวรรค์ในการเขียนและต้องพิสูจน์ตนเองในการเป็นนักเขียนที่เป็นที่ยอมรับอีกด้วย ฮันส์ส่งต่อเรื่องราวของเขาในรูปแบบวรรณกรรมสำหรับเด็ก เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจกับเยาวชน ซึ่งในวันหนึ่งพวกเขาจะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่และต้องฝ่าฟันเพื่อให้ประสบความสำเร็จในชีวิต และเมื่อวันนั้นมาถึงเมล็ดพันธุ์ทางความคิดจากนิทานของฮันส์ที่บ่มเพาะไว้ในจิตใจของเด็กๆจะกระตุ้นให้พวกเขามีความหวังและค้นพบหนทางในการทำความฝันให้สำเร็จ

2.1.3. แนวความคิดเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา

2.1.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าความงาม

การรับรู้ความงามของมนุษย์แต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากลักษณะ3ประการ ได้แก่ (วัฒนาพร เชื้อนสุวรรณ “สุนทรียศาสตร์”

จาก <http://webboard.jssr.co.th/index.php?topic=15762.0;wap2>)

1. **การรับรู้ด้านวัตถุพิสัย (Objectivism)** หรือการรับรู้ความงามผ่านรูปทรง สี สัน ลักษณะผิวของวัตถุ จนเกิดความเห็นพ้องต้องกัน โดยในบางครั้งมีการกำหนดลักษณะ

ความงามไว้ต่างๆ เช่น ผู้หญิงที่สวยงามจะต้องผิวขาวเหมือนหยวกกล้วย นิ้วเรียวยาวเหมือนลำเทียน คิ้วโก่งดั่งคันศร สุนัขพันธุ์ไทยที่งาม ต้องหลังอานหางดาบ ถ้าเป็นไก่แจ้ต้องตัวเตี้ยขนสีสวย เป็นมันและยาวปกคลุมลงมาถึงขา สถาปัตยกรรมวิหารเทพเจ้าของชาวกรีกต้องสง่างามตั้งอยู่บนเนินเขา และควรจะมีสัดส่วน 1:3:5 เป็นต้น

2. **การรับรู้ด้านจิตพิสัย (Subjectivism)** หรือการใช้จิต ความรู้สึกนึกคิดเป็นตัวกำหนดคุณค่าความงาม กลุ่มนี้จะมีความเห็นตรงข้ามกับกลุ่มแรก โดยเห็นว่าความงามเป็นเรื่องของความรู้สึกที่แตกต่างกัน คนเราจึงมีความเห็นในสิ่งต่างๆ งามต่างกันออกไป และการรับรู้คุณค่าความงามในครั้งแรกนั้น อาจไม่เท่ากันกับครั้งที่สอง หรือ ครั้งที่ต่อไปก็เป็นได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับอารมณ์และความรู้สึกในขณะนั้น ดังคำกล่าวที่ว่า

“ถ้าท่านไม่อยู่ในสภาวะที่พร้อมรับความงาม

ท่านจะมองไม่เห็นความงามเลย”

(วัฒนาพร เขื่อนสุวรรณ “สุนทรียศาสตร์” ในเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ประกอบการเรียนการสอน ในสุนทรียศาสตร์ จาก <http://203.158.253.5/wbi/Education,2547>)

3. **การรับรู้ด้านสัมพัทธ์พิสัย (Relativism)** คือการรับรู้ความงามผ่านการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางวัตถุกับจิต สภาวะการรับรู้ที่สมบูรณ์นั้นต้องประกอบด้วย วัตถุที่มีความงามเด่นชัด และสภาวะทางอารมณ์ที่พร้อมจะรับรสของความงามนั้นด้วย

การให้ความหมายของความงามจึงมีความแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับการให้บริบทของความงามนั้น และการรับรู้สภาวะความงามที่แตกต่างกัน จึงมีผู้ให้นิยามคำว่า “ความงาม” ไว้ต่างกัน เป็นต้นว่า คุณค่าความงามนั้นจึงมิได้เป็นหลักตายตัว หรือข้อบังคับยึดถือที่เหมือนกับกฎหมาย หรือ ศีลธรรม แต่เป็นเพียงสิ่งที่มีมนุษย์ใช้มิติและกระบวนการตัดสินคุณค่าแตกต่างกัน

2.1.3.2 แนวความคิดด้านความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา

พุทธทาสภิกขุ กล่าวไว้ในหนังสือ “ศิลปแห่งการมีชีวิตอยู่ในโลก” ตอนหนึ่งว่า “ให้มีความงามในการกระทำ ทางฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าทางฝ่ายวัตถุ คนเราคนหนึ่งๆ ประกอบด้วยวัตถุคือ ร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นนามธรรม มันสัมพันธ์กันให้เกิดการกระทำ เกิดการเป็นอยู่ทั้งงดงามพร้อมกันไปทั้งร่างกายและทั้งทางจิตใจ สิ่งที่เราเรียกว่าความงามทางโลก อันเป็นความหลงใหลไปตามโมหะ

ของคนในโลกที่หลงใหลในความงาม ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ความงามอย่างนี้เป็นอันตรายเป็น ความงามอย่างโลกที่เขาหลงใหลชอบใจกันตามประสาโลกที่มีโมหะ หรือความโง่เป็นสมมุติฐาน" (อ้างอิงใน http://www.buddhadasa.org/html/life-work/book/loipathum/49-art_of_life.html)

เสถียร โพธิ์นันทะ ได้ให้ความเห็นเรื่องสุนทรียภาพในพระพุทธศาสนา ในหนังสือ "พุทธธรรมกับปรัชญา" ระบุว่าสุนทรียะในพระพุทธศาสนานั้นมี 2 ชั้น ชั้นนอกหมายถึงสุนทรียะทางด้านวัตถุ เช่นการก่อสร้างวัดวาอาราม พระพุทธรูปปฏิมา ลวดลายศิลปะต่างๆ ส่วนด้านในนั้นหมายถึงตัวธรรมะโดยตรง ที่มีความงามภายในเป็นความงามที่เป็นไปตามธรรม เป็นความงามที่มีลักษณะจากการประพฤติกรรมตนให้อยู่ในทางศีลทางธรรมตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความงามที่ยั่งยืนเป็นความงามที่ทุกคนสามารถสร้างได้ ทำให้มีได้แก่ตน ทำให้เกิดความสงบ ความสุข ไม่มีการเบียดเบียนทั้งต่อตนเอง และสังคม (มณีพรรณ เสกธีระ, 2553: 11)

หลักธรรมในทางพุทธศาสนามีความเกี่ยวข้องกับเรื่องความงามของสตรี คือ นางวิสาขา มหาอุบาสิกา เป็นผู้มีบุญและรูปร่างสมบูรณ์ด้วยลักษณะเบญจกัลยาณี 5 ประการ ได้แก่ (มณีพรรณ เสกธีระ, 2553: 27)

1. เกสกัลยาณี ผมงาม คือ หญิงที่มีผมยาวถึงสะเอวแล้วปลายผมงอนขึ้นตามธรรมชาติ
2. มังสกัลยาณี เนื้องาม คือ หญิงที่มีริมฝีปากแดงดุจผลตำลึงสุก ใค้เป็นรูปกระชับและเรียบชิดสนิทกันดี
3. อัญญุทีกัลยาณี กระดูงาม คือ หญิงที่มีฟันสีขาวประดุจสังข์ และเรียบชิดสนิทกันดี
4. นวีกัลยาณี ผิวงาม คือ หญิงที่มีผิวงามละเอียด ถ้าดำก็ดำดั่งดอกบัวเขียว ถ้าขาวก็ขาวดั่งดอกกรรณิการ อมเลือดอมผาด เปล่งปลั่งคล้ายสำน้ำผึ้งซึ่งนำมาจากรังผึ้งใหม่
5. วัยกัลยาณี วัยงาม คือ เป็นคนงามตามวัย งามทุกวัย เมื่ออยู่ในวัยเด็กก็งามอย่างเด็ก เมื่ออยู่ในวัยสาวก็งามอย่างหญิงสาว เมื่ออยู่ในวัยชราก็งามอย่างคนชรา

สรรพสิ่งทั้งหลายในจักรวาลนี้สามารถแยกประเภทเป็นส่วนตามหลักขั้น 5 ได้ดังนี้

(<http://buddhiststudy.tripod.com/ch2.htm>)

1. รูปขั้น คือส่วนที่เป็นวัตถุทั้งหลาย ได้แก่ สสาร แสง สี เสียง กลิ่น รส ความเย็น ความร้อน ความหย่อนความตึง รูปขั้นนี้เป็นฐานของการเกิดจิต
2. เวทนาขั้น คือความรู้สึกเป็นที่ทั้งสุขและทุกข์ อันเกิดแก่กายและใจ

3. สัญญาขันธ์ คือ ความจำได้หมายรู้ ความรู้สึกนึกคิดในสิ่งต่างๆ
4. สังขารขันธ์ คือ ส่วนที่ปรุงแต่งจิตให้เกิดภาพปรากฏต่างๆ อันได้แก่ โลกะ(ความโลภ) โทสะ(ความโกรธ) โมหะ(ความหลง) ความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ความเพียร ความปิติยินดี ความพราะระหนี่ถี่เหนียว ความล่งเลงสัย เป็นต้น สังขารมีหลายประเภท อาทิ สังขารอดีต สังขารปัจจุบัน สังขารอนาคต สังขาร แต่หากแบ่งตามสัญญาเจตนาหรือเจตนาที่แต่งกรรมขึ้น มี 3 อย่าง คือ
  - กายสังขาร สภาพที่ปรุงแต่งกาย ได้แก่ อัสสาสะ ปัสสาสะ คือลมหายใจเข้า ลมหายใจออก
  - วจีสังขาร สภาพที่ปรุงแต่งวาจา ได้แก่ วิตกและวิจารณ์
  - จิตตสังขาร สภาพที่ปรุงแต่งใจ ได้แก่ สัญญาและเวทนา
5. วิญญาณขันธ์ คือ จิตที่รับรู้สิ่งทั้งปวง เป็นความรู้แจ้งอารมณ์ ความรู้อารมณ์ทางอายตนะทั้ง 6 ซึ่งเป็นบ่อเกิดหรือสื่อสัมพันธ์

อายตนะ ประกอบด้วย อายตนะภายใน 6 และอายตนะภายนอก 6

หู	ที่เสียงดังมากระทบ	เรียกว่า	โสตวิญญาณ
ตา	ที่เห็นวัตถุรูป	เรียกว่า	จักขุวิญญาณ
จมูก	ที่ดมกลิ่นสารพัดทั้งปวง	เรียกว่า	ฆานวิญญาณ
ลิ้น	ที่รับรสทุก ๆ อย่างที่มาสัมผัส	เรียกว่า	ชีวหาวิญญาณ
กาย	ที่ถูกลมสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งอันจะรู้ได้ทางกาย	เรียกว่า	กายวิญญาณ
ใจ	ความรู้สึกรู้คิดในอารมณ์นั้น ๆ	เรียกว่า	มโนวิญญาณ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริงของสรรพสิ่งที่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ธรรมชาติ นั่นคือ หลักไตรลักษณ์ ซึ่งแปลว่า ลักษณะสามัญ 3 ประการ เป็นกฎของงามซึ่งเป็นความจริงของชีวิต อันประกอบด้วย (จากเรื่อง มองสังคมไทยผ่านไตรลักษณ์, 2553: <http://ssmwiki.org/index.php>)

1. อนิจจัง คือ ความไม่เที่ยง ไม่คงอยู่ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่จีรังยั่งยืน ของสรรพสิ่งทั้งปวงทั้งมนุษย์ สัตว์ พืช และวัตถุต่างๆ ต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงอนิจจังได้ ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

2. ทุกข์ คือ สภาพที่ไม่อาจทนอยู่ได้ มีความเสื่อมและสลาย ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปไม่ทันทนอยู่นาน เป็นธรรมดา สิ่งมีชีวิตจึงมีความรู้สึกจึงเป็นทุกข์ เพราะสภาพความเป็นอยู่มีการเปลี่ยนแปลงไปไม่คงที่
3. อนัตตา คือความไม่มีตัวตน แท้จริงแล้วสรรพสิ่งทั้งปวง เกิดจากองค์ประกอบทางเคมี หลายๆ อย่างมารวมกัน เช่นร่างกายของมนุษย์และสัตว์ที่เรามองเห็นอยู่ เกิดจากองค์ประกอบ ของ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ และธาตุลม มารวมกันตามธรรมชาติ และเมื่อร่างกายนี้แตกดับ ทุกอย่างก็จะกลับไปสู่สภาพของธาตุเดิม

เมื่อมนุษย์พิจารณาความเป็นไปของโลกดังนี้แล้ว จึงไม่ควรหลงใหลในการปรุงแต่งรูปซึ่ง เป็นธาตุที่ประกอบกันขึ้นอย่างชั่วคราว การค้นพบความงามที่แท้จริงของชีวิต คือการทำ ความเข้าใจในความเปลี่ยนแปลงของรูปร่าง ชื่อเสียง เกียรติยศ การได้มาและการจากไปของทุกสิ่งใน ชีวิต หากมนุษย์ยึดติดในรูป ในอารมณ์ ในสิ่งนามธรรมอันเรียกว่า ความรัก ความรวย ความสวย อำนาจ ก็จะไม่สามารถพบกับบรรลุลักษณะตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าได้

หลักไตรสิกขา เป็นหลักทางพุทธศาสนาที่สนับสนุนให้เกิดความงามทั้งภายใน และ ภายนอก ศิล เป็นเครื่องสนับสนุนภายในให้สะอาด เป็นความงามที่ส่งเสริมภายนอก ส่วนสมาธิและ ปัญญา เป็นเครื่องสนับสนุนใจ ทำให้ใจสะอาด มีกำลังสติปัญญา ที่จะเผาผลาญกิเลส ความมัว เมฆหลงผิดให้หมดไปจากจิต(มณีพรรณ เสกธีระ, 2553: 39-40)

- 1) อธิศีลสิกขา ข้อปฏิบัติสำหรับการฝึกอบรมในทางความประพฤติ ไม่ว่าจะศีล 5 ศีล 8 ศีล 10 การที่เราไม่ล่วงเกินในศีล ก่อให้เกิดความงามทางกาย
- 2) อธิจิตตสิกขา จัดเป็นความงามภายใน เพราะเป็นการกระทำสิ่งใดให้รู้ตัว มี สติสัมปชัญญะ คือ ฝึกจิตตนให้เป็นคนหนักแน่นในอารมณ์ รู้จักยั้งคิด และควบคุมความ รู้สึกตัวอยู่เสมอว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ การมีสตินับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตอย่าง มาก ความระลึกได้ และความรู้สึกตัวในทุกขณะที่กระทำจะก่อให้เกิดความผิดพลาดน้อย หรือแทบจะไม่มีเลย สติเป็นหัวใจของทุกอย่าง ของทุกการกระทำ หรือที่เรียกว่า สมาธิ ก็ คือการฝึกสตินั่นเอง เมื่อใดที่มีสติรู้ตามความเป็นจริงแล้ว จิตก็จะไม่มีความทุกข์ เมื่อไม่มี ความทุกข์ความสุขก็จะบังเกิด สมรรถภาพของจิตที่ประกอบด้วยความเข้มแข็งมีความ อดทน มีบุคลิกสง่างาม เมื่อสุขบังเกิดความสบายใจ ความผ่อนคลาย เข้มขึ้น ความปิติ เิบ

อิมปรากฎในจิตใจ ก็จะเปล่งประกายฉายออกมาทางสีหน้า กิริยาท่าทางที่เรียบร้อย
งดงาม ความสวยงามที่แท้จริงก็จะเกิดขึ้น

- 3) อธิปัญญาศึกษา จัดเป็นความงามภายใน เนื่องจากเป็นการพัฒนาความรู้ของเราให้เข้าใจความเป็นจริงของชีวิตหลักเหตุผลถูกต้อง สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรเป็นบุญ หรืออะไรที่เป็นบาป อะไรเป็นประโยชน์ ไม่ใช่ประโยชน์ เมื่อมีความเข้าใจถึงความจริงเช่นนี้แล้วย่อมเข้าใจว่าความงามที่แท้จริงเป็นเช่นไร จิตใจยอมมุ่งทำให้ความงามที่เกิดขึ้นจากใจของตน

2.1.4 แนวความคิดเกี่ยวกับการศัลยกรรม

การศัลยกรรมเสริมความงาม คือวิธีการรักษา เสริมสร้าง เพิ่มเติม หรือปรับปรุงส่วนของใบหน้าร่างกายของคนปกติด้วยวิธีการผ่าตัดหรือเทคนิคทางการแพทย์ให้มีลักษณะสวยงามตามความนิยมในปัจจุบัน ศัลยกรรมเสริมความงามเป็นสาขาหนึ่งของศัลยกรรมตกแต่งและเสริมสร้าง (plastic and reconstructive surgery) การทำศัลยกรรมเสริมความงามในประเทศไทยนั้นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจากประเทศตะวันตก เนื่องจากความแตกต่างในลักษณะของใบหน้าและสัดส่วนของร่างกายตลอดจนเจตคติ และความนิยมที่แตกต่างกัน(ถาวร จรูญสมิทธิ, 2528 อ้างใน กมลกานต์ จินซ้าง, 2553: 7)

ปัจจุบันการศัลยกรรมเสริมความงามกำลังเป็นที่สนใจและมีสถิติสูงขึ้นทั่วโลก ทั้งในกลุ่มชาวตะวันตกและชาวตะวันออก ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มชาวตะวันออกกลาง ซึ่งในอเมริกา ในช่วงปี ค.ศ. 1997-2008 มีอัตราผู้เข้ารับการศัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้นร้อยละ 162 (American Society of Aesthetic Plastic Surgery, 2008) ในอังกฤษเองก็นิยมศัลยกรรมกันเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า นับจากปี ค.ศ. 2003-2008 (The British Association of Aesthetic Plastic Surgery, 2009) ส่วนชาวเกาหลีเอง 1 ใน 10 คน ต่างก็เคยผ่านการทำศัลยกรรมความงามมาแล้วทั้งสิ้น (Cullen, 2002) ชาวการพัฒนาของธุรกิจศัลยกรรมความงามในเมืองไทยก็มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยขยายกลุ่มลูกค้าจากเดิมที่เป็นผู้ใหญ่วัยกลางคนที่มีฐานะดี มาสู่ตลาดใหม่ของกลุ่มวัยรุ่นและลูกค้าที่มีฐานะปานกลางเป็นการชี้ให้เห็นว่ากระแสความนิยมการศัลยกรรมในประเทศไทยกำลังมีอัตราเพิ่มขึ้นจากในอดีตอย่างชัดเจน และเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มผู้หญิงวัยรุ่น นิสิต นักศึกษาหันมาสนใจและใช้ศัลยกรรมเป็นวิธีการปรับปรุงรูปลักษณ์ของผู้หญิงไทย (กมลกานต์ จินซ้าง ,2553 : 1-2)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเสริมความงามนั้น อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ปัจจัยภายในตัวบุคคล (intrapersonal factors) และปัจจัยระหว่างบุคคลหรือปัจจัยทางสังคม (interpersonal or social factors)

ปัจจัยภายในตัวบุคคลที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเสริมความงาม ได้แก่ ความไม่พอใจในรูปลักษณ์ (body dissatisfaction) จึงใช้การตัดสินใจเป็นเครื่องมือในการบรรลุเป้าหมายทางความงามที่ตนเองต้องการ (Didie & Sarwer, 2003 ; Henderson-King & Henderson-King, 2005 ; Sarwer & Crerand, 2004 ; Sarwer et al , 1998 อ้างใน กมลกานต์ จินข้าง, 2553: 3) และยังพบว่าปัจจัยอื่นๆที่สัมพันธ์กับการตัดสินใจเสริมความงามอีก อาทิ

- ผู้ที่ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา หรือ ผู้ที่เห็นความสำคัญของการดูแลรูปร่าง ผิวพรรณ มีความสนใจและยอมรับการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าผู้ที่ไม่เห็นความสำคัญของรูปลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญ
- ผู้ที่มีความผูกพันแบบวิตกกังวล (adult attachment style) มักมีความต้องการในการได้รับความยอมรับและเป็นที่ยอมรับของบุคคลที่มีความหมาย (คู่รัก, คู่สมรส) การตัดสินใจจึงเป็นปัจจัยหนึ่งในการรักษาสถานภาพความสัมพันธ์ไว้
- ผู้ที่มีลักษณะอ่อนไหวต่อการปฏิเสธด้วยเหตุผลเรื่องรูปลักษณ์ (appearance-based rejection sensitivity) มีการแสดงออกถึงความสนใจในการตัดสินใจเสริมความงาม
- ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมและการรับสารเรื่องรูปลักษณ์สูง (materialism & sociocultural appearance messages) จะยอมรับการทำศัลยกรรมเสริมความงามตามข้อมูลความงามจากสื่อที่ได้รับ

ปัจจัยระหว่างบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเสริมความงามได้แก่

- การถูกล้อเลียนเรื่องรูปร่างหน้าตา ทำให้เกิดความคิดในการตัดสินใจเพื่อลบปมด้อยของตนเอง (Park et al, 2009 ; Sawyer et al, 2003 ; von Soest et al, 2006)
- มีสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนเป็นผู้ที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามมาก่อน โดยเมื่อได้รับข้อมูลประสบการณ์ทางการตัดสินใจที่ผลเป็นที่น่าพอใจจากบุคคลใกล้ชิด จะเป็นการสร้างทัศนคติในเชิงบวกกับการตัดสินใจซึ่งนำไปสู่การตัดสินใจเสริมความงามในอนาคต

- การรับอิทธิพลจากสื่อ การซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม (Sociocultural internalization) อันเนื่องมาจากการบริโภคสื่อที่คัดเลือกคุณลักษณะเด่นบางประการในรูปแบบของตัวแทนความงามทางอุดมคติมาเป็นตัวกำหนดกรอบการรับรู้ของสังคม (กมลกานต์ จินข้าง, 2553: 4) ซึ่งการนิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคม (socially prescribed perfectionism) เป็นปัจจัยเกี่ยวเนื่องที่ทำให้เกิดความคิดในการศัลยกรรมอย่างมีนัยสำคัญ

เยาวชนไทยในปัจจุบันมีค่านิยมในเชิงบวกกับการศัลยกรรมมากขึ้น อันเนื่องมาจากผลของสื่อที่ปรากฏภาพของดารานักร้องและศิลปินที่ทำศัลยกรรมและเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าต้องเป็นคนสวยหล่อจึงจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ส่งผลให้วัยรุ่นมีความคิดในการทำศัลยกรรมมากขึ้น ประเด็นในเรื่องการศัลยกรรมความงามจึงเป็นหัวข้อหนึ่งที่สอดคล้องกับบริบทของสังคมในปัจจุบัน เนื่องจากวัยรุ่นมีค่านิยมใน “ความสวยทางลัด” มากกว่าการค้นหาความสวยในตนเอง ซึ่งจากบทสำรวจและบทสัมภาษณ์ดังกล่าว ทำให้การสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” มีการแทรกประเด็นทางสังคมเรื่องความต้องการศัลยกรรมในวัยรุ่นกับการต่อสู้ของจิตใจด้วยหลักพุทธศาสนาที่มุ่งเน้นให้พิจารณาโลกตามความเป็นจริง ตัวละครหลักในเรื่องจึงต้องค้นหาความสวยงามที่คงทนถาวรกว่าการศัลยกรรมและค้นพบคุณค่าของตนเอง โดยผ่านอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตเช่นเดียวกับลูกเปิดซีเห่ในวรรณกรรม

2.1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงสร้างสรรค์

เพื่อศึกษากระบวนการทำงานออกแบบสร้างสรรค์ของการแสดงในรูปแบบต่างๆ ที่มีมิติของประเด็นศึกษาที่ผู้วิจัยแต่ละท่านมีความสนใจแตกต่างกัน นำมาสู่กระบวนการทำงานและการอภิปรายสรุปผลในการวิจัยซึ่งตอบวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยแตกต่างกันออกไป

กุสุมา เทพรักษ์, 2548 งานวิจัยเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก เรื่อง เจ้าหญิง ของบินหลาสนักกาลาศรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 เป็นงานวิจัยที่นำวรรณกรรมเด็กมาสร้างสรรค์เป็นละครสำหรับเด็ก ผู้วิจัยได้ศึกษา กระบวนการเตรียมการแสดง การเขียนบท และพัฒนาบทซึ่งมาจากวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น คัดเลือกเรื่องสั้นที่มีความน่าสนใจโดยมีประเด็นเรื่อง ค่านิยมของสังคมแบบทุนนิยม และสภาพสังคมของครอบครัวที่แตกแยกสอดแทรกในละครเวที ผู้วิจัยมีมุ่งให้เป็นรูปแบบละครเวทีสำหรับเด็ก จึงมีการเสริมเทคนิคการใช้เสียงบรรยายที่

เหมือนกับการเล่านิทานให้ผู้ชมฟัง และปรับบทบรรยายในหนังสือให้เป็นบทพูดที่เหมาะสมกับวัยของผู้ชม เป็นต้นว่า การใช้คำคล้องจองเป็นจังหวะ ซึ่งเน้นรองจากการสื่อสารด้วยการกระทำบนเวที ซึ่งสื่อสารให้ผู้ชมที่เป็นเด็กเข้าใจได้ง่ายกว่า ซึ่งผลตอบรับที่ได้ปรากฏว่า การสร้างลักษณะตัวละครเจ้าหญิงในรูปแบบที่เด็กๆไม่คุ้นเคย คือเป็นเจ้าหญิงแบบทอลองที่มีลักษณะตัวอ้วนดำ ผิวคล้ำ เอาแต่ใจ ทำให้มีผู้ชมที่เป็นเด็กบางส่วนไม่ชอบตัวละครนี้ ในทางตรงกันข้าม ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่กลับชื่นชอบตัวละครเจ้าหญิงที่สามารถเข้าใจบทบาทของเจ้าหญิงในฐานะตัวแสดงว่าเล่นได้สมบทบาท ผลการวิจัยยังบ่งชี้ว่า การที่ผู้ชมได้อ่านวรรณกรรมเรื่องนี้มาก่อนไม่มีผลต่อการรับรู้สาระจากละคร และโดยรวมผู้ชมมีความพึงพอใจต่อละครสำหรับเด็กเรื่องนี้

อภาวิ เศรษฐพรหมณ์, 2552 งานวิจัยเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์ละครดนตรีเรื่อง “กว่าฉันจะเป็น...” ตามแนวทางของแบร์ทอลท์ เบรคชท์ เพื่อสื่อประเด็นวัยรุ่นกับยาเสพติด ผู้วิจัยมีความต้องการสร้างสรรค์ละครสมัยใหม่ที่มีจุดประสงค์ในการถ่ายทอดพลังทางความคิด และกระตุ้นจิตสำนึกโดยผ่านกลวิธีของละครแบบเอพิค (epic theatre) ซึ่งมีจุดเด่นในการทำให้แปลก (verfremdung) เช่นการออกแบบฉากที่ไม่เน้นความสมจริง การใช้ภาพลวงตา การนำเสนอให้คนดูรู้สึกที่กำลังดูละครอยู่โดยเปิกเผยอุปกรณ์ในการแสดง การประพันธ์ให้มีเพลงเพื่อขัดการแสดง เป็นต้น ผลตอบรับจากละครเรื่องนี้ พบว่า ในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่ชื่นชอบความสามารถของนักแสดง และการประพันธ์ดนตรีได้มีความน่าสนใจ การเดินรำประกอบก็ช่วยให้สื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ได้ดี แต่ติเรื่องของเครื่องแต่งกายนักแสดงซึ่งไม่สามารถสร้างความเข้าใจได้ชัดเจน ผู้ชมทั่วไปให้ความเห็นว่า บทละครมีความน่าสนใจ นำเสนอประเด็นที่ต้องการสื่อสารเรื่องยาเสพติดได้เข้าใจแม้ว่าจะไม่ได้เป็นการบอกอย่างตรงไปตรงมา เนื้อหาของบทเพลงเป็นเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวันที่สามารถทำให้เข้าใจได้ง่าย โดยกลุ่มผู้ชมที่อายุน้อยจะมีความชื่นชอบละครเพลงในเชิงพาณิชย์ และรูปแบบละครแนวสมจริงมากกว่าละครที่เป็นบทเรียนที่มีความไม่สมเหตุสมผลในการดำเนินเรื่อง จึงสรุปได้ว่าละครตามแนวทางกลวิธีของเบรคชท์นั้นสามารถสื่อสารประเด็นทางสังคมได้อย่างไม่น่าเบื่อและได้รับการตอบรับที่ดีจากผู้ชม

คอดิต มิตา, 2553 งานวิจัยเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์ละครนะซีฮัตในชุมชนมุสลิม โดยศึกษาขั้นตอนการสร้างสรรคบทละคร ซึ่งผู้วิจัยท่านนี้มีความใส่ใจในรายละเอียดของการศึกษาแนวคิดของศาสนธรรมและหลักปรัชญาในศาสนาอิสลาม ที่ว่า บทละครต้องสะท้อนขนบนิยมของศาสนาอิสลามและต้องสามารถสื่อสารกับกลุ่มผู้ชมเป้าหมายที่เป็นชุมชนมุสลิมให้ได้ บทละครที่

ได้มาจากทั้งการสังสมประสบการณ์ของผู้เขียนและเรื่องจริงในคัมภีร์อัลกุรอานของศาสนา จึงมีความทันสมัยและร่วมสมัยอยู่ด้วยกัน โดยเมื่อจัดแสดงให้กับผู้ชมในชุมชนมุสลิมในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 2 ชุมชน ได้แก่ ชุมชนบ้านม้าเขตประเวศ และชุมชนบ้านครัว เขตราชเทวี พบว่า ผู้ชมคิดว่าละครมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักศาสนาอิสลาม สามารถสื่อสารกับชุมชนได้ดี และเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุฑารัตน์ การะเกตุ, 2554 งานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์นวัตกรรมการสื่อสาร สำหรับละครหุ่นจากเรื่อง “แอนโดรคลิสกับสิงโต” โดยศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับละครในฐานะเครื่องมือสื่อสาร และกระบวนการสร้างสรรค์ละครหุ่น ซึ่งมีการคัดเลือกสถานที่ในการแสดง เพื่อสร้างสุนทรีย์ในการรับชมและศึกษาขั้นตอนการคัดเลือกและดัดแปลงบทละคร ในส่วนของการฝึกซ้อมการแสดงผู้วิจัยมีการวางแผนอย่างเป็นขั้นตอนและมีการจัดลำดับความสำคัญ ก่อน-หลัง ของการซ้อมในแต่ละประเภทอย่างชัดเจน ทำให้สามารถศึกษาข้อดีและข้อค้นพบของอุปสรรคในการสร้างสรรค์ละครเวทีได้อย่างละเอียด ภายหลังจากแสดงละครหุ่นเรื่อง ชีวิตา สนามประลองยุทธ์แห่งชีวิตต่อชีวิต ได้มีผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำเรื่องการจัดวางท่าทางหุ่นให้ดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น ซึ่งศิลปะการเชิดหุ่นนั้นถือเป็นงานที่มีความละเอียดอ่อนสูง และต้องอาศัยองค์ประกอบในการจัดวางภาพให้สวยงามสมดุล เรื่องสั้นและกระชับเกินไปทำให้ไม่ได้สุนทรีย์รสในการชม ในขณะที่ผู้ชมทั่วไปคิดว่าละครหุ่นมีความแปลกใหม่น่าสนใจในการนำเสนอ และการนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยเล่าเรื่องก็ทำให้มีความสนใจมากขึ้น

รัชฎาวรรณ รองทอง, 2554 งานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์การแสดงร่วมสมัยเพื่อสื่อสารปรัชญานิเวศแนวลึก จากกวีนิพนธ์ของรพีพรนาถ สุภากร เป็นการดัดแปลงสื่อจากกวีนิพนธ์ร่วมสมัยมาสู่การแสดง ภายใต้อำนวยการสื่อสารเรื่อง การกระทำของมนุษย์ที่ทำลายสมดุลยภาพของโลก จนในท้ายที่สุด มนุษย์ก็ต้องเป็นผู้รับผลกระทบนั่นเอง การแสดงร่วมสมัยนี้ประกอบด้วย จินตลีลาประกอบการเล่าเรื่องแบบมี ผู้เล่าเรื่อง สลับกับบทพูดของผู้แสดง โดยมีการเล่นดนตรีประกอบอารมณ์ของเรื่องราวในแต่ละช่วง จากการเสวนาพบว่า ผู้ชมมีการรับรู้เรื่องปรัชญานิเวศแนวลึกจากการแสดงได้อยู่ในระดับดี เนื่องจากรูปแบบการนำเสนอที่เป็นการแสดงที่เป็นรูปธรรมทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาของประเด็นที่ต้องการสื่อสาร อาทิ เรื่อง ภัยพิบัติ การทำลายธรรมชาติ ได้ง่ายขึ้น และการแสดงในครั้งนี้ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจให้ผู้ชมที่ไม่เคยอ่านบทกวีของรพีพรนาถ

ฐาภรณ์ มีความสนใจในการศึกษาค้นคว้าต่อไป แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการแสดงสามารถถ่ายทอดคุณค่าของหลักปรัชญาในกวีนิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับหลักพุทธศาสนา

มณีพรพรรณ เสกธีระ, 2553 เป็นงานวิจัยเรื่อง การศึกษาหลักธรรมเรื่องความงามในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท โดยศึกษาเรื่องหลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับความงามตามหลักพุทธศาสนา พบว่ามีหลักเบญจกัลยาณีนีที่กล่าวถึงลักษณะของความงามภายนอกของสตรีในสมัยพุทธกาล ซึ่งทางพุทธศาสนาเชื่อว่าสรรพสิ่งต่างๆประกอบด้วยชั้น 5 อันเป็นสภาวะที่มีการเปลี่ยนแปลงและปรุงแต่งได้ และหลักไตรลักษณ์ ที่กล่าวถึงความจริงของชีวิตสามประการ การค้นพบคุณค่าความงามที่ยั่งยืนได้ต้องละการยึดติดและ ใช้หลักไตรสิกขาเพื่อสนับสนุนให้เกิดความงามจากภายใน โดยจะนำหลักธรรมมาประยุกต์กับบทละครและบทเพลงในการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว”

สมสุข นิธอุทัย, 2554 เป็นงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาเยาวชนตามแนวพุทธศาสนาในสังคมไทย เป็นการศึกษาพฤติกรรมของเยาวชนไทย สาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยมีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเยาวชนในสังคมไทยตามแนวพุทธศาสนา คือ การปลูกฝังหลักธรรมต่างๆ อาทิ การมีสัมมาทิฐิ, การใช้ไตรสิกขา, การใช้พลังปัญญาความรู้ค้นหาอันได้แก่ ความโลภ โกรธ หลง โดยมีมุ่งหมายให้สถาบันทางสังคมมีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาเยาวชนในสังคมไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาการพัฒนาเยาวชนตามแนวพุทธ การพัฒนาเยาวชนในสังคมไทย พัฒนาการของการพัฒนาเยาวชนตามแนวพุทธในสังคมไทยให้มีความสอดคล้องต่อสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยการศึกษาเรื่อง การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเด็กของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ที่เน้นกระบวนการสร้างสรรค์ละครเวที ที่มีจุดมุ่งหมายในการกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดทัศนคติต่อปรากฏการณ์ทางสังคมในเรื่องประเด็นปัญหาด้านการศัลยกรรมและคุณค่าของความงามในปัจจุบัน การวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับละครในฐานะสื่อ ละครเพื่อเยาวชน และละครเพลง แนวความคิดสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรมของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน แนวความคิดเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา แนวความคิดเกี่ยวกับการศัลยกรรมความงามและปัญหาในวัยรุ่น

2. การสร้างสรรค์ละครเพลงสำหรับเยาวชน และจัดแสดงในเวทีของสถานศึกษา หรือ โรงละครทั้งหมด 3 รอบ โดยมีแก่นเรื่องและเค้าโครงเรื่องมาจากวรรณกรรมของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน มีการเสริมประเด็นปัญหาการศัลยกรรมในวัยรุ่นและหลักทางพุทธศาสนาในละคร ซึ่งผสมผสานการขับร้อง การเต้นรำและมัลติมีเดียประกอบการแสดง เพื่อสร้างการสื่อความหมายควบคู่กับการแสดงของนักแสดงในบทบาทของตัวละครซึ่งมีการปรับเรื่องราวและรูปแบบการนำเสนอให้มีความน่าสนใจต่อกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่น

3. เปิดให้มีการเสวนาหลังการแสดง จัดให้มีการพูดคุยกับผู้ชมเพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นการสื่อสารในละคร โดยจัดให้มีผู้ดำเนินการเสวนาที่มีความสามารถในการชักจูง ให้วัยรุ่นกล้าเปิดเผยความคิดเห็น สามารถโน้มน้าวใจให้ผู้ชมเกิดการแลกเปลี่ยนทัศนคติต่อการศัลยกรรม ความงามคุณค่าชีวิต และความคิดเห็นจากการชมละคร

4. สอบถามทัศนคติต่อผลงานสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชน ด้วยการออกแบบสอบถามจำนวน 250 ชุด เพื่อประเมินผลการแสดงและทัศนคติต่อคุณค่าชีวิตและความงาม ในประเด็นของการศัลยกรรมและความพึงพอใจต่อตนเองของผู้ชม ทั้งก่อนและหลังชมการแสดง โดยวัดผลผู้ชมทั้งหมดและเจาะจงเฉพาะกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่น 13-24 ปี (อ้างอิงจากการสำรวจในหัวข้อ “วัยรุ่นกับค่านิยมการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” ของเด็กดีโพลจาก

<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/1790> ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม-2 พฤศจิกายน พ.ศ.

2552 โดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักในช่วงอายุ น้อยกว่า 13ปี-18ปี และกลุ่มเป้าหมายรองในช่วงอายุ 19-21ปี

5. สัมภาษณ์เจาะลึก (In Depth Interview) ผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที ผู้ชม และนักแสดงที่ร่วมแสดงในละครเวที เพื่อทราบทัศนคติและความเห็นต่อประเด็นการสื่อสารในละคร รวมทั้งสิ้นจำนวน 20 คน

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การผลิตละครเวที มีเครื่องมือที่ใช้ศึกษาคือ

1. การบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง โดยการถ่ายภาพและบันทึกภาพเคลื่อนไหวการแสดงในแต่ละรอบ
2. การเสวนาหลังชมการแสดงเพื่อทราบทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นและกลุ่มผู้ชมทั่วไป โดยมีประเด็นคำถามครอบคลุมปัญหานำวิจัยและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายเปิด จัดให้มีผู้ดำเนินการเสวนาเพื่อชักจูงให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการแลกเปลี่ยนความคิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ชมสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี
3. แบบสอบถาม ซึ่งจะมีการเก็บข้อมูลด้านทัศนคติก่อนและหลังชมละครเวที โดยมีการเก็บข้อมูลทางประชากรศาสตร์ ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในตนเอง ทัศนคติเกี่ยวกับคุณค่าชีวิต และความงามของผู้ชม และประเมินละครเวทีในภาพรวม องค์ประกอบของละครและประเด็นการสื่อสารในละคร
4. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมและนักแสดงในละครเวที เพื่อทราบทัศนคติต่อประเด็นและรูปแบบการนำเสนอในละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดชี้เหว”

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ค้นคว้าหาวรรณกรรมที่มีโครงเรื่องเหมาะสมกับประเด็นปัญหาที่ต้องการสื่อสารและเป็นเรื่องราวที่รู้จักในวงกว้าง เพื่อนำมาสร้างสรรค์บทละครโดยมีการปรับเปลี่ยน ดัดแปลงและต่อเติมตัวละครและบรรยากาศในเรื่องราวให้มีความเป็นปัจจุบันใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมที่ผู้ชมกลุ่มวัยรุ่นรู้จัก มีประเด็นในการสื่อสารที่มีความเป็นปัจจุบัน สอดแทรกข้อคิดด้วยความบันเทิงในละคร และมีรูปแบบการนำเสนอที่น่าสนใจชวนติดตาม
2. บันทึกกระบวนการแสดงละครเวทีด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ กล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูป เครื่องบันทึกเสียง
3. เก็บข้อมูลด้านทัศนคติความเห็นของผู้ชม ด้วยแบบสอบถาม 250 ชุด
4. สัมภาษณ์เจาะลึก (In Depth Interview) ผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที ผู้ชม และ นักแสดงที่ร่วมแสดงในละครเวทีรวมทั้งสิ้น 20 คน

3.3 วิธีการศึกษา และการนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากการสังเกตการณ์ การบันทึกภาพในการแสดง ข้อมูลจากแบบสอบถามและการถอดเทปจากการสัมภาษณ์ และการเสวนาผู้เชี่ยวชาญและผู้ชม เพื่อนำมาวิเคราะห์ประเด็นการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ในด้านกระบวนการออกแบบสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชน ใช้วิธีการนำเสนอด้วยการพรรณนาเชิงคุณภาพ โดยนำองค์ความรู้ที่ผู้วิจัยได้จากการสร้างสรรค์ละครเวทีตั้งแต่กระบวนการ pre-production ซึ่งผู้วิจัยได้ทำหน้าที่เป็นทั้ง ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดงและออกแบบลีลา ฝ่ายออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนักแสดง ไปจนถึงการมีส่วนร่วมในการออกแบบเสียงและประพันธ์เพลงที่ใช้ในการแสดงละครเวทีเรื่องนี้

2. ศึกษาข้อมูลด้านทัศนคติโดยประมวลผลจากแบบสอบถาม 250 ชุด นำมาหาค่าเชิงสถิติด้วยระบบ SPSS นำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยาย โดยมีเกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ยองค์ประกอบในการแสดงดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ดีที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ควรปรับปรุง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

3. ศึกษาข้อมูลเชิงลึกด้วยการถอดเทปจากการเสวนาและจากบทสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที ผู้ชม และ นักแสดงที่ร่วมแสดงในละครเวที นำเสนอด้วยการพรรณนาเชิงคุณภาพ

3.4 ขอบเขตการวิจัย

การดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” มีรายละเอียด ดังนี้

- เดือนตุลาคม-พฤศจิกายน เขียนและปรับปรุงบทละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” ประพันธ์เพลงร่วมกับนักแสดงผู้ขับร้องบทเพลง
- เดือนธันวาคม-มกราคม ฝึกซ้อมการแสดง การร้องเพลง ออกแบบท่าเต้นรำในการแสดง จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ฉาก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ควบคุมไปกับการประชาสัมพันธ์ละครเวทีให้แก่กลุ่มเป้าหมาย

- เดือนกุมภาพันธ์ ทำการแสดงละครเพลงเรื่องลูกเบ็ดขี้เหร่และรวบรวมข้อมูลจากการเสวนา แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึก
- เดือนมีนาคม-เมษายน เรียบเรียงข้อมูลและประมวลผลข้อมูลสรุปผลการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหร์” ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหร์” โดยบันทึกขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์ละคร การจัดแสดง ณ โรงละครเกตราลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหมด 3 รอบ และสำรวจความคิดเห็นของผู้ชมต่อละครเพลงเพื่อเยาวชนเรื่อง ลูกเปิดขี้เหร์ ประมาณ 250 คน เพื่อศึกษารัตถะและสุนทรียรสในการรับชมละครของผู้ชม โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนอายุ 13-24 ปี และผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที

โดยผู้วิจัยนำเสนอผลงานวิจัยผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการแสดง (Pre-Production)
  - 1.1 การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละคร
  - 1.2 การสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ
  - 1.3 การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง
  - 1.4 การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง
  - 1.5 การประชาสัมพันธ์
2. ขั้นจัดการแสดง (Production) นำเสนอผลงานทั้งหมด 3 รอบ ในวันที่ 16-17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 ณ โรงละครเกตราลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้ชมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน
3. ขั้นหลังการแสดง (Post-Production) นำเสนอผลการสำรวจทัศนคติของผู้ชมจากแบบสอบถามการประเมินผลงาน และการสัมภาษณ์ผู้ชม ผู้เชี่ยวชาญและนักแสดงเยาวชนที่ร่วมแสดงละครเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหร์”

1. ขั้นเตรียมการแสดง (Pre-Production)

1.1 การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่” มีแนวคิดในการสร้างสรรค์บทละคร คือ

1.1.1 บทละครจะต้องมีกลิ่นอายของวรรณกรรมเรื่อง ลูกเปิดซี่เหว่ ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ซึ่งเมื่อเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากเด็กเป็นกลุ่มผู้ชมเยาวชนในช่วงอายุ 13-24 ปี จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนในเรื่อง พัฒนาการทางภาษาและมีการเปลี่ยนแปลงตัวละครจาก “ลูกเปิด” ให้เป็น “เด็กสาว” ในวัยเดียวกันกับผู้ชม โดยคงแก่นของเรื่องลูกเปิดซี่เหว่เอาไว้และสร้างองค์ประกอบในการเล่าเรื่องให้มีสถานการณ์เปรียบเทียบกับในนิทาน

ตัวอย่างที่ 1 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ร่างที่ 1 บทเกริ่นนำ

เสียงแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง : “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีลูกเปิดซี่เหว่ตัวหนึ่ง มันเกิดมาไม่เหมือนพี่น้องของมัน ใครๆก็พากันบอกว่า ลูกเป็นตัวนี้น่าเกลียดเสียจริง....”

ร่างที่ 5 บทเกริ่นนำ

เสียงแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง : “แม่เปิดตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในรัง เฝ้ารอให้ลูกน้อยออกมา แต่ไข่ใบใหญ่ที่สุดยังคงวางอยู่ที่นี้ จะใช้เวลานานอีกสักเท่าไรหรือนอ.....ลูกเปิดตัวสุดท้อง ตะกุกตะกายออกมา เป็นตัวที่ทั้งใหญ่ ทั้งซี่รีซี่เหว่น่าเกลียด กลายเป็นตัวตลกของใคร ในลานเปิดไปโดยปริยาย”

บทเกริ่นนำร่างที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดจากการเล่านิทานก่อนนอนให้ลูกฟัง โดยภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย เมื่อเริ่มต้นว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...” จะให้ความรู้สึกว่าเป็นการเริ่มต้นของนิทาน และการใช้ภาษาแบบง่าย สามารถสื่อสารให้เด็กเข้าใจได้ง่าย แต่เมื่อมีการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายผู้ชมจากวัยเด็กเป็นวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรใช้ภาษาจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ที่แปลโดย วชิรินทร์ อัมพันธ์, เพ็ญศักดิ์. ไม่เพียงแต่จะได้ภาษาที่เหมาะสมแก่ผู้ชมที่โตขึ้น แต่ยังได้วรรณรสจากภาษาที่สละสลวยในวรรณกรรมอีกด้วย

1.1.2 บทละครต้องมีการแทรกหลักธรรมทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าและความงามในชีวิต โดยวิธีการบูรณาการหลักธรรมในศาสนาพุทธ กับวรรณกรรมระดับโลกซึ่งมาจากปลายปากกานักเขียนชาวเดนมาร์ก ต้องสร้างจุดเชื่อมโยงที่ทำให้เกิดความกลมกลืนทั้งสองปัจจัยให้เข้ากันและเข้าถึงผู้ชม โดยหลักธรรมทางพุทธศาสนาที่คัดเลือกมานั้น ควรทำให้ง่ายต่อการสื่อสารกับผู้ชมที่เป็นเยาวชนและมีความน่าติดตาม ผู้วิจัยจึงตัดสินใจสร้างสรรค์ทำนองสำหรับการร้องเพื่อแทรกแนวคิดทางธรรม แทนการใช้บทพูด และใช้มัลติมีเดียประกอบการเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้างความรู้สึก โดยภาพที่ใช้ควรจะเป็นภาพรูปธรรมที่อธิบายถึงสิ่งนามธรรมเกี่ยวกับสังขารของคนเรา

ตัวอย่างที่ 2 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉาก 4 ร้อง 6 : คอรัสธรรมะ คุยกับนางเอกเป็นทำนองเพลง

โบว์ : ทำไม ทำไมฉันต้องเกิดมาชี้เห่ ฉันอยากสวยบ้างไม่ได้หรือไง ฉันอยากสวย

คอรัส: อันความอยาก จะระงับ ดับลงได้

นั่นมิใช่ เพราะเรา เฝ้าสนอง

สิ่งที่อยากให้มัน ดั่งมันปอง

แต่เพราะต้อง ซ้ำมัน ให้บรรลัย

โบว์ลิ่ง : แล้วจะให้ฉันทำยังไง

คอรัส: ให้ปัญญา บงการ แทนร่านอยาก

ความร้อนไม่ มีมาก อย่าสงสัย

ทั้งอาจผลิต กิจการ งานใดๆ

ให้ล่องไป ด้วยดี มีสุขเย็น

1.1.3 บทละครควรมีความทันสมัย มีการปรับบทพูดให้สอดคล้องความเป็นปัจจุบันด้วยลักษณะทางภาษา สถานการณ์ยุคโลกในปัจจุบัน โดยมีแนวคิดสำคัญในการร้อยเอา “ปรากฏการณ์ศีลยกรรมนิยมในกลุ่มวัยรุ่น” มาร่วมสร้างข้อคิดและมุมมองที่ชวนให้ตระหนักถึงพิษภัยของการศีลยกรรมและการสร้างคุณค่าความงามในตนเอง นอกจากนี้ยังมีการสร้างสรรค์บทเพลงและทำต้นประกอบที่เป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่น มาดัดแปลงให้เกิดความสนุกสนานและทันสมัยน่าติดตาม

ตัวอย่างที่ 3 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉากที่ 2 ในตลาด พ่อค้าแม่ขายแย่งกันขายของที่เป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่น
 แม่ค้า 1 : เสื้อผ้าเกาหลีจ๊ะ เสื้อผ้าเกาหลี แบบเดียวกับที่ คิม บอง ปีก ใส่ขึ้นคอนเสิร์ตเมื่อสัปดาห์
 ที่แล้ว

นี่เลย

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า 1)

แม่ค้า 2 : หน้ากากเกาหลีจ๊ะ หน้ากาก เกาหลี แดจังกึมใส่เข้าครวักันควันเข้าหน้าจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า 2)

แม่ค้า 3 : ดอกไม้เกาหลีจ๊ะ ดอกไม้เกาหลี แซซังกุงปลูกเองกับมือในพระราชวังฤดูร้อนจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า 3)

แม่ค้าร้าน 4 หงุดหงิด ที่ไม่มีใครเข้าร้านเลย

แม่ค้า 4 : รูปภาพเกาหลีจ๋า

ลูกค้า : (หันมางง) อ้อ!!!! (แม่ค้าชูรูปภาพแจกันดอกไม้ ดูไม่เป็นเกาหลีตรงไหนเลย)

แม่ค้า 4 : (เริ่มอึกอัก หาทงออกแก้เก้อ) คนวาดเขียนเกาหลี.....เหลืออยู่ที่เกาหลีจ๋า

ลูกค้า : กร๊าด!!!! (วิ่งกรูเข้ามาที่ร้านแม่ค้า 4)

ผู้วิจัยต้องการแทรก “มุกตลกของเกาหลี” นี้ให้ผู้ชมได้ขบคิดถึงสถานการณ์ปัจจุบันที่วัยรุ่นนิยมกระแสเกาหลีกันมาก ไม่ว่าจะทำอะไร จะใส่อะไรกลายเป็นชื่นชอบของเกาหลีเสียหมด จึงนำเอาความเป็นปัจจุบันมาสอดแทรกในบทละคร

ตัวอย่างที่ 4 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉาก 3 บทเพลง สววยเสริมได้ ผู้วิจัยได้นำทำนองเพลงเกาหลีที่กำลังเป็นที่นิยม ชื่อ “I am the best” จากวง 2ne1 มาปรับเปลี่ยนเนื้อร้องให้เข้ากับ “ปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยม” ดังเช่น

*อยากจะสวยไซ้ใหม่ล่า

อยากจะขาวไซ้ใหม่ล่า

อยากจะผอมไซ้ใหม่ล่า

สววยเสริมได้ เทียนเข้ามา เอ้

***ดูดีตั้งแต่เกิดมา สวยพร้อมดั่งนางฟ้า เอ้

โนว โนว โนว โนว ไม่มีหрокคะ

ดูดีไม่ต้องทำมา สวยพร้อมดั่งนางฟ้า เอ้

โนว โนว โนว โนว มีที่ไหนละ บร้า (ฮู้***)

**บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากให้ตรงไหนเตะตา เอ้

บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากฉีดโบทีอกซี่ได้ตา เอ้

บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากดูดไขมันใต้ขา เอ้

บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากขาววุ้นด้วยกลูต้า เอ้

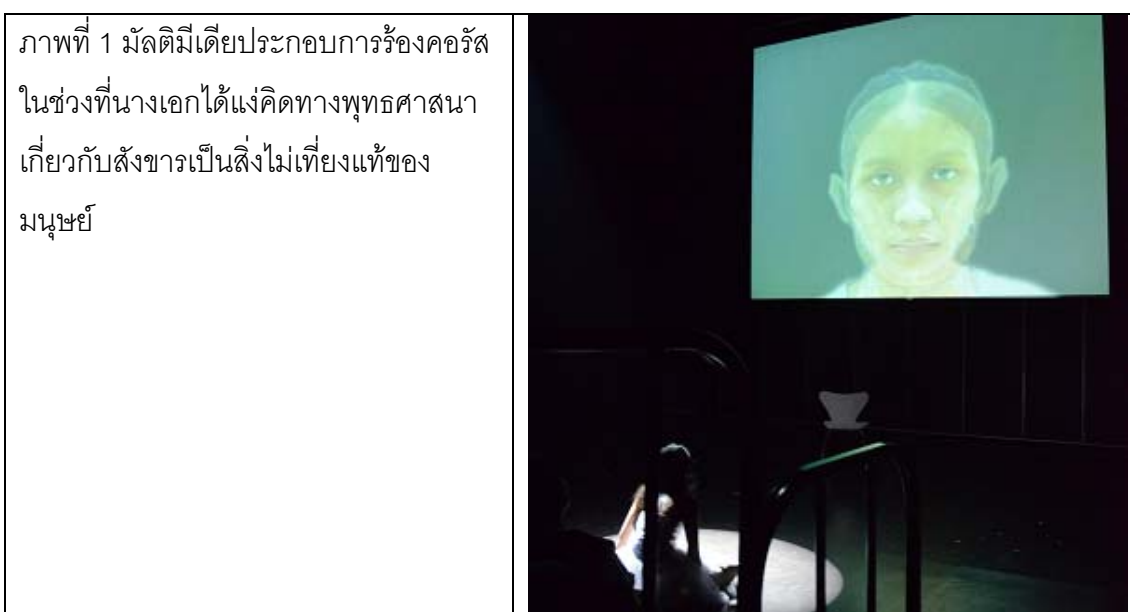
บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากหมดเลยค่า oh my god

ผู้วิจัยเลือกใช้ภาษาพูดแบบวัยรุ่นในเนื้อร้อง แทนการใช้คำร้องแบบสละสลวย เพื่อให้เหมือนผู้ร้องได้พูดคุย ชักถามคนดูว่า “อยากจะสวยไซ้ใหม่” มีการใช้คำภาษาไทยและอังกฤษผสมกันเพื่อสร้างภาษาพูดที่กลุ่มวัยรุ่นสามารถเข้าใจและสนุกสนานตามได้

1.1.4 บทละครควรมีรูปแบบการนำเสนอที่ทำให้ผู้ชมในช่วงอายุที่ต่างกันเข้าใจได้ง่าย เนื่องจากประเด็นเนื้อหาเกี่ยวกับคุณค่าชีวิตในหลักพุทธศาสนา และการให้ข้อควรตระหนักเรื่องภัยจากการศัลยกรรม มีรายละเอียดที่ซับซ้อน จึงต้องมีการสร้างรูปแบบให้ผู้ชมที่เป็นเยาวชนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายเพราะไม่เข้าใจประเด็นในการสื่อสาร หรือเหมือนถูกสั่งสอนในทางตรงก็

จะทำให้ผู้ชมเกิดความอึดอัดในการรับชม การสร้างสรรค์รูปแบบที่ทำให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่ายเป็นส่วนหนึ่งที่จะเอื้อต่อความเข้าใจในเนื้อหาประเด็นที่ต้องการสื่อสาร และเอาใจช่วยตัวละครไปจนจบ

ตัวอย่างที่ 5 บันเทิงการพัฒนาบทละคร

1.2 การสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบละครเพลง (musical) ที่เน้นการขับร้องและการเต้นรำประกอบการดำเนินเรื่อง เนื่องจากเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นให้เกิดความสนุกสนานและน่าสนใจ มีการใช้แสงและมัลติมีเดียประกอบการเล่าเรื่อง และสร้างบรรยากาศในช่วงต่างๆของละครเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์คล้อยตาม ซึ่งการสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดชี้เหว” ประกอบด้วยการสร้างสรรค์กระบวนการร้อง และ กระบวนการเต้น

1.2.1 การสร้างสรรค์กระบวนการร้องในละครเพลง ผู้วิจัยต้องใช้บทเพลงในการแทนความรู้สึก หรือ คำพูดของตัวละคร และต้องสร้างองค์ประกอบที่เอื้อต่อการแสดงความรู้สึกผ่านบทเพลง ซึ่งบทเพลงที่ใช้ในละครเพลงเรื่องนี้มีทั้งที่นำเพลงที่มีอยู่มาเรียบเรียงการร้องใหม่ และ ประพันธ์เพลง ประพันธ์ดนตรีขึ้นใหม่

ตัวอย่างการนำเพลงที่มีอยู่มาใช้ในการแสดงนั้น เช่นการที่ผู้วิจัยเลือกเพลง “ไม่สวยผิดเสมอ” ของ วง Am Fine ให้นางเอกร้องแสดงความในใจในเวลาที่เขาเหนื่อยใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง เป็นเพลงที่ไม่เน้นการโชว์พลังเสียงแต่ เน้นการสื่ออารมณ์กับความหมายของเพลงในตอนที่ว่า

ตัวอย่างที่ 6 บันทึกการพัฒนาบทละคร

“ก็คนไม่สวยทำอะไรคงผิดเสมอ ไม่เคยเข้าตา
แค่เพียงคนธรรมดาที่เขาแก้มองผ่านไป
จะมีบ้างไหม ใครสักคนที่จะเลื่อมมองกันที่หัวใจ
ที่เขาเต็มใจจะสวมกอด และรักที่ตัวจริงฉันข้างใน”

การประพันธ์เพลงขึ้นมาใหม่ มีความยากกว่าการใช้เพลงเดิมมาแล้วเรื่องหรือตีความใหม่ เนื่องจากการประพันธ์เพลง ต้องประพันธ์เนื้อร้องและทำนองควบคู่ไปกับการฝึกซ้อมของนักแสดง การเรียบเรียงดนตรีหรือเลือกใช้ชนิดเครื่องดนตรีก็มีความสำคัญเนื่องจาก เครื่องดนตรีที่ใช้จะเป็นตัวกำหนดอารมณ์ของการเล่าเรื่องในขณะนั้น

ตัวอย่างที่ 7 บันทึกการพัฒนาบทละคร

เพลง สิ่งดีๆในตัว

ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร เธอเป็นได้ตั้งใจ
แต่เธอต้องรู้ว่าเธอชอบสิ่งไหน ทำอะไรได้ดี
มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดีๆในนี้
เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดีๆในตัว

ผู้วิจัยได้ทำงานร่วมกับฝ่ายเรียบเรียงดนตรี โดยให้แนวคิดว่ายากให้เป็นเพลงที่สดใส ฟังแล้วสนุกสนานน่ารื่นเริง เครื่องดนตรีที่ใช้จึงเป็น เปียโน เครื่องเคาะจังหวะ และฟลูตในคีย์เมเจอร์ ซึ่งต่างจากเพลง *เมื่อเราเข้าใจ* ซึ่งเป็นช่วงที่นางเอกได้เรียนรู้และตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง ดนตรีจะเป็นอารมณ์สวยสง่า และเรียบง่ายขึ้น ไม่มีโน้ตกระโดด (Strut Kato) อย่างในเพลงแรก

1.2.2 การสร้างสรรค์กระบวนการเดินและลีลาการเคลื่อนไหว ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะงานนาฏลีลาออกเป็นสองส่วนตามความสามารถของนักแสดง นักแสดงส่วนหนึ่งถนัดบัลเล่ต์ และคอมเทมโพลารี อีกส่วนหนึ่งถนัดแนวสตรีทแดนซ์และโคฟเวอร์แดนซ์ จึงจำเป็นต้องเลือกใช้นักแสดงให้เหมาะสมกับแนวเพลง อาทิ ในบทเกริ่นนำ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องลูกเปิดซีรี่ส์

ด้วยดนตรีคลาสสิกและแนวการร้องเพลงแบบคลาสสิก จึงใช้ลีลาประกอบการแสดงเป็นแนวบัลเลต์สมัยใหม่ ซึ่งมีช่วงที่นักแสดงแต่ละคนต้องImprovise หรือ คิดท่าของตนเองด้วย

ภาพที่ 2 การซ้อมเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ

ภาพที่ 3 การเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ

ในเพลงสววยเสริมได้ ซึ่งเป็นการนำเพลงเกาหลิมาดัดแปลงปรับเปลี่ยนเนื้อร้อง ผู้วิจัยได้นำเอาท่าเต้นจากในมิวสิกวิดีโอของเกาหลิมาดัดแปลงปรับโคฟเวอร์ โดยมีการปรับเปลี่ยนบลิ๊คคั้งและเพิ่มเติมท่าเพื่อใช้เล่าเรื่องฉากการชกจู๋นางเอกมาทำศัลยกรรม โดยมีนักแสดงที่ต้องเป็นทั้งคนเต้นและคนร้องในเวลาเดียวกัน ต้องปรับเปลี่ยนท่าให้เชื่อมต่อการร้องเพลงด้วย ในภายหลังกังยังมีปัญหาในการร้องสดเนื่องจากเสื้อผ้าที่เสียดสีกับไมโครโฟนทำให้เกิดเสียงรบกวน จึงใช้การอัดเสียงลิปซิงค์แทนการร้องสด ซึ่งก็มีข้อดีคือนักแสดงสามารถเต้นได้อย่างเต็มที่มากขึ้น

ภาพที่ 4 การซ้อมเต้นในเพลงสวอยเสริมได้

ภาพที่ 5 การเต้นในฉากสวอยเสริมได้

ภาพที่ 6 การเต้นในมิวสิกวิดีโอเกาหลี

บทละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซีเห่”

ร่าง 8 ปรับปรุงล่าสุดวันที่ 17 ก.พ 2556

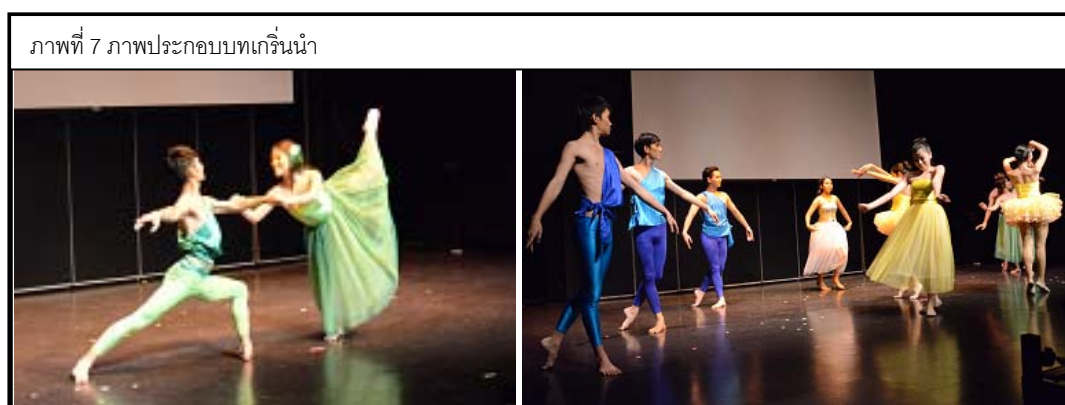
บทนำ

- การแสดงจินตลีลาเปิดเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่ เดอะมิวสิกเคิล”

ดนตรี Intro สดใสแทน พริ้วไหวของธรรมชาติ

คอรัส :   **ชนบทนั้นสวยสด ดงงามเหลือเกิน ในยามฤดูร้อน ข้าวสาลี ยืนต้นเหลือง
อร่าม ข้าวไ้ด้ขึ้น เขียวขจี ไร่นาและทุ่งหญ้าแห่งนี้ ถูก โอบรอบไว้ด้วยป่า
ท่ามกลางแสงแดดนั้น มีคฤหาสน์ อยู่หลังหนึ่ง ล้อมรอบด้วยคูน้ำจาก
กำแพงลง ไปจนจดน้ำ มี ต้นบอนใหญ่ขึ้นอยู่ที่นี้เอง**

(ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน :   แม่เปิดตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในรัง เฝ้ารอ ให้ลูกน้อย ออกมา แต่ไขใบ
ใหญ่ที่สุดยังคงวางอยู่ที่นี้ จะใช้เวลาานอีกสักเท่าไรหนอ

(ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน :   ลูกเปิดตัวสุดท้อง ตะกุกตะกายออกมา เป็นตัวที่ทั้งใหญ่ ทั้งซีริวซีเห่
น่าเกลียด กลายเป็นตัวตลกของใครๆ ในลานเปิดไปโดยปริ ยาย

VO ตัวละครต่างๆคุยกัน :   ตาย ตาย ดูสารรูปของเจ้าลูกเปิดตัวนั้นสิ เจ้าตัวนี้เราทนไม่ได้หรอก
/ ดูสิ เดี่ยวเราก็มีไข้พวกชั้นต่ำนี้มาเข้าฝูงอีกหรอก
/ ปล่อยมันเถิด มันไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย/แต่ตัวมันใหญ่เกินไป แล้วก็

ดูประหลาดพิลึก มันควรจะถูกเหยียบจนแบนนะไม่ว่า

(ดนตรี บรรเลง แม่เปิดพาลูกๆกลับริ้ง ทิ้งลูกเปิดซี่เหรีไว้ตัวเดียว ฤดูหนาวที่ย่างกรายเข้ามา)

คอรัส : **ลมพัดโหม จนใบไม้หล่น ลงหมุนคว้างไปรอบๆ อากาศเบื้องบนเยือกเย็น
ก้อนเมฆเกาะกันแน่นหนัก ด้วยลูกเห็บและปุยหิมะ เพราะความหนาว
แม้แต่เพียงคิดก็ยังทำให้ตัวสั่น**

VO แม่เล่านิทาน : ลูกเปิดที่นำส่งสาร ลูกเปิดซี่เหรี หาความสุขสบายไม่ได้เลย

(ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน : ดวงตะวันเริ่มฉายแสงอันอบอุ่น นกлярก็ร้องเพลงอย่างไพเราะ นี่
แหละคือฤดูใบไม้ผลิ เมื่อลูกเปิดกระพือปีกได้อีกครั้ง ปีกของมันก็พามัน
โบยบินไปด้วยความเร็วสูง แต่เมื่อมันกลับมองลงไป ได้ตัวของมันก็คือ
เงาของมันเอง มันไม่ใช่ลูกเปิดสีเทาที่เอะเอะน่าเกลียดตัวนั้นอีกแล้ว มัน
คือหงส์ตัวหนึ่งนั่นเอง

- (ดนตรี จบ) นักแสดงยืนค้างท่าจบไว้จนไฟเฟดลง

ภาพที่ 8 ภาพประกอบท่าจบบทเกริ่นนำ

ฉาก 1 เล่นหน้าม่าน

- นักแสดงทุกคนยืนค้างท่าจบบอยู่หน้าม่านจนม่านปิดลง (เหมือนเล่นอยู่หลังเวที) ทุกคนต่างดีใจที่การแสดงจบลงอย่างสวยงาม ผู้กำกับเดินเข้ามาแสดงความยินดีกับนักแสดงหลักในแต่ละคน

ผู้กำกับ : ดีมากทุกคน เป็นการแสดงที่ยอดเยี่ยมจริงๆ (นักแสดงปรบมือ) ฉันคงต้องยกความดีความชอบให้กับนักแสดงที่ทุ่มเทมากที่สุดกับการรับบทนำในเรื่องนี้ (ทั้งโบว์ และแอนนี่ถูกผลักให้มายืนด้านหน้า) แอนนี่ นางเอกคนโปรดของฉัน (โบว์ถูกดันไปข้างหลัง) ไม่มีใครจะเหน็ดเหนื่อยกับการแสดงเรื่องนี้เท่าเธออีกแล้ว หงส์สาวแสนสวยของฉัน ผู้กุมหัวใจของเรื่องเอาไว้ ลูกเปิดซี่หรั่ง ในที่สุดก็ค้นพบว่าตัวเองเป็นหงส์ จากนิทานมาสู่เวที เธอผู้เป็นหงส์ที่สมบูรณ์แบบจริงๆ บราโว่ๆ

- สลึมกับสาครีบเข้ามาประจบแอนนี่อย่างรู้ใจ

ภาพที่ 9 ภาพประกอบฉาก 1 ผู้กำกับ และหมู่มวอล

- อีกับลือคหนึ่งของเวที นักแสดงสองคนในชุด กอหญ้าและลูกเปิดซี่หรั่ง ยืนคุยกัน

จอย : หมั่นไส้ ยัยแอนนี่นะหรือนางเอก แค่ออกมายืนสวยๆตอนจบต่างหาก คนที่เป็นลูกเปิดซี่หรั่งมาตลอดคือเธออะ โบว์ ทำไมไม่พูดอะไรหน่อย

โบว์ : ก็ใช่ไง ฉันมันเหมาะจะเป็นลูกเปิดซี่หรั่งจริงๆนั่นแหละ

จอย : เฮ้ย ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ฉันหมายถึงเธอแสดงได้เก่งมากต่างหาก

โบว์ : ฉันก็แค่แสดงบทบาทลักษณะที่แอนนี่เขาไม่อยากเล่น ก็เพราะฉันไม่ได้สวยนะสิ

- สาธุ : คู้ย สลิม นี้เธอแต่งหน้าให้โบว์เขาหรือ ทำไมแต่งซะเย็นอย่างนี้หละ
- สลิม : ไครว่าละ สาธุ นี้หน้าจริงของโบว์เขาเลยนะ เย็นธรรมชาติ
- แอนนี่ : ผู้กำกับนี้เขาตาถึงจริงๆนะ เลื่อนักแสดงมารับบทได้เหมาะกับหน้ามาก บทถูก
เปิดซีเھر
- สลิม-สาธุ : ก็ต้องคนซีเھر ฮ่าๆๆ
- แอนนี่ : ไปก่อนนะโบว์ มีนักข่าวมารอสัมภาษณ์นะ สวยไม่ว่างเลย

- สลิม สาธุ แอนนี่ เดินออกไป

- จอย : นี้โบว์ เธออย่าไปฟังพวกนั้นนะ สวยแต่เปลือกแบบยัยแอนนี่ไม่เห็นจะดีเลย ฉันว่า
เธอเป็นอย่างที่เป็นนะดีแล้ว ถึงเธอจะไม่สวย แต่เธอต้องมีดีสักอย่างละหน้า

เพลง สิ่งดีๆในตัว

- จอย : **ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร
เธอเป็นได้ตั้งใจ
แต่เธอต้องรู้ว่าเธอชอบสิ่งไหน
ทำอะไรได้ดี**

- โบว์ : ฉันไม่รู้หรอก

- จอย : **มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดีๆในนี้
เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดีๆในตัว**

(ดนตรีคลอ)

- โบว์ : สิ่งดีๆหรือ จอย เธอดูฉันสิ ฉันตัวดำ ตั้งแหมบ ฟันกรามซี่ซ้ายล่างก็เริ่มผุแล้วนะ
**ไม่ว่าฉันฝันอยากได้เป็นอะไรคงเป็นไม่ได้ตั้งใจ
ฉันไม่เคยรู้ว่าฉันชอบสิ่งไหน ทำอะไรได้ดี**

- จอย : **มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดีๆในนี้
เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดีๆในตัว**

(ดนตรีเปลี่ยนเป็นเศร้าๆ)

โบว์:

หากว่าขอพรได้ข้อหนึ่งอยากทำทุกทางที่มี
เพื่อให้ได้ยื่น สวยอยู่ในแสงสี เวที คือความสุขใจ

จอย: นั่นไง เธอชอบอยู่บนเวที เธอจะมัวมาอายอย่างนี้ไม่ได้นะ ไป ไปกันดีกว่า

โบว์:   จะไปไหนจอย

จอย: ก็ไปตามหาเวทีของเธอกันไง ไปเร็ว เล็ตส์ โก

- สองสาวจูงมือกันออกไป

- ดนตรีเปลี่ยนจาก ไฟดับ คอร์สร้องประสาน

คอร์ส1:   มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดี ๆ ในนี้

เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดี ๆ ในตัว

คอร์ส2:   หากว่าขอพรได้ข้อหนึ่งอยากทำ ทุกทางที่มี

เพื่อให้ได้ยื่น สวยอยู่ในแสงสี เวที คือความสุขใจ

ฉาก2 ตลาดรอยเร็ว

- บรรยายภาพพ่อค้าแม่ค้าจัดร้านขายของ แม่ขนุนเดินตามหาลูกตัวเอง ถามหาคนรุ่นคนนี้ก็ไม่ใช่

แม่ขนุน : เจ้เลี้ยง เห็นลูกฉันไหม (ไม่ได้รับการตอบรับใดๆ) ขนุนอยู่ไหนลูก

ขนุน : อยู่ี่จ๊ะ แม่

แม่ขนุน : อยู่ไหนนะ

ขนุน : อยู่ี่

แม่ขนุน : อยู่ไหนนะ (ทุกคนในตลาดเอียงหูไปตามเสียง)

ขนุน : (โผล่ออกมาจากถุงเจ้เลี้ยง) จ๊ะเอ๋ ตีตรกเจ้เลี้ยงมาสบายใจจังไม่ต้องเสียเงินด้วย ไปแม่ ไปขายของกันดีกว่า

แม่ขนุน : เสื้อผ้าเกาหลีจ๊ะ เสื้อผ้าเกาหลี แบบเดียวกับที่ คิม บอง บิ๊ก ใส่ขึ้นคอนเสิร์ตเมื่อสัปดาห์ก่อนๆ นี้เลย

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ขนุน)

เจ้เลี้ยง : หน้ากากเกาหลีจ๊ะ หน้ากาก เกาหลี แดจังกึมใส่เข้าครีวกันควันเข้าหน้าจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านเจ้เลี้ยง)

แม่ค้า 1 : ดอกไม้เกาหลีจ๊ะ ดอกไม้เกาหลี แซ่ซ่งกุงปลูกเองกับมือในพระราชวังฤดูร้อนจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า1)

- แม่ค้าร้าน2 หงุดหงิด ที่ไม่มีใครเข้าร้านเลย

แม่ค้า 2 : รูปภาพเกาหลีจ๋า

ลูกค้า : (หันมาง) หือ!!!! (แม่ค้าชูรูปภาพแจกันดอกไม้ ดูไม่เป็นเกาหลีตรงไหนเลย)

แม่ค้า2 : (เริ่มอึกอ๊ก หาทางออกแก้ก้อ) คนวาดเขียนเกาหลี.....เหลืออยู่ที่เกาหลีจ๋า

ลูกค้า : กร๊าด!!!! (วิ่งกรูเข้ามาร้านแม่ค้า2)

ภาพที่ 11 ภาพประกอบฉาก 2 แม่ขนุนตามหาขนุน

- จอยกับโบว์เดินเข้ามา

โบว์ : พามาที่นี่ทำไมนะจอย เธอจะไปเกาหลีหรือ

จอย : ก็พาเธอมาแสดงบนเวที นี่ไง (จอยพาโบว์มายืนระหว่างร้านค้าที่ว่าง) ฉันทักพาเธอมาแสดงเปิดหมวกนะสิ คิดซะว่านี่เป็นเวทีของเธอเลยละกัน อยากทำอะไรทำเลยนะ เอาละคะพ่อแม่พี่น้อง ดิฉันขอแนะนำดาวรุ่งดวงใหม่ในตลาดรววยเร็ว การแสดงสุดประทับใจในครั้งนี่ ยังไม่เคยแสดงที่ไหนมาก่อน ที่นี่เป็นครั้งแรก ที่แรกทีเดียวในประเทศไทย ขอเชิญปรบมือต้อนรับ โบว์ลิ่ง ด้วยคะ

ผู้คนปรบมือ ยืนห้อมล้อม โบว์ชะงักทำอะไรไม่ถูก ยืนนิ่งอยู่นาน จนคนดูบ่น

แม่ขนุน: เอา จะโชว์อะไรใหม่เนี่ยะ ยืนนิ่งเป็นหุ่นเลย

เจ้เลี้ยง : เขาก็โชว์ผิวอยู่ไง จำดำดะดำ จะดำ จะดำ เจ้ว่าไม่จะแล้ว ดำแล้ว

ฝูงชนหัวเราะ กระเจายตัวกันออกไปไม่สนใจ โบว์ลิ่งยืนหน้าเสื่อ จอยบ่นไปให้โบว์ลิ่งทำอะไรสักอย่าง โบว์ลิ่งเริ่มลองแสดงความสามารถต่าง เปาขลุ่ย เต็มกับไม้เท้า เขียร์ปอมปอม ซึ่งก็ทำได้แย่มาก (fast forward เวลา) มีขนุนมานั่งดูอยู่คนเดียว จอยรอจนหลับไป โบว์ลิ่งลงอย่างหมดหวัง

เพลงคนไม่สวยผิดเสมอ

*รู้ตัวเองว่าคงได้แค่นี้ คนหน้าตาไม่ดี
ไม่สวยเหมือนใคร ไม่มีอะไรให้ชื่นชม
มองจ้องเงาข้างในกระจกนั้น*

เจอแต่เพียงผู้หญิงที่ซ้ำ ผังปม
ทำอะไรก็มีแต่ผิดหวัง

ก็คนไม่สวยทำอะไรคงผิดเสมอ ไม่เคยเข้าตา
แค่เพียงคนธรรมดาที่เขาแกล้งมองผ่านไป
จะมีบ้างไหม ใครสักคนที่จะเลือกมองกันที่หัวใจ
ที่เขาเต็มใจจะสวมกอด และรักที่ตัวจริงฉันข้างใน

ภาพที่ 12 ภาพประกอบฉาก 2 นางเอกร้องเพลง คนไม่สวยผิดเสมอ

- ชนุน : (ปรบมือ) เพราะดีพี่ ทำไมเมื่อพี่ไม่ร้องอย่างนี้ละ
 โบว์ : ร้องไปก็ไม่มีใครสนใจหรอก ก็พี่ไม่สวยหนี
 ชนุน : แล้วใครบอกว่าพี่ไม่สวยละ
 โบว์ : ก็...หลายคนแหละ
 ชนุน : แล้วตอนเด็กๆ พี่ก็ไม่สวยหรือ
 โบว์ : พี่ก็หน้าตาเหมือนเธอนี้แหละ
 ชนุน : หือ ไม่เหมือนหรอก เพราะว่าชนุนสวย
 โบว์ : แล้วใครบอกว่าชนุนสวยละ
 ชนุน : ชนุนบอกเอง
 โบว์ : อ้าว บอกตัวเองได้ด้วยหรือ
 ชนุน : เราก็ต้องบอกตัวเองก่อนสิว่าเราสวย ถ้าเราไม่เชื่อตัวเอง แล้วใครเขาจะเชื่อ
 โบว์ : แล้วชนุนว่าพี่สวยไหม

ชนุน : อืม... ไม่สวย
 โบว์ : อ้าว ไหง่มาว่ากันงี้ละ
 ชนุน : ก็พี่เพิ่งบอกเองว่าพี่ไม่สวย หนูไม่ได้ว่าสักหน่อย ไปละนะ ช่วยแม่ชายของก่อน
 โบว์ : จอย ตื่นเถอะ กลับได้แล้วแหละแก ไม่มีใครสนใจฉันหรอก

ฉาก 3

- แอนนี่สวมแว่นดำกับ สลิมและสาคว์ เดินเข้ามาในตลาด ไม่มีใครสังเกตเห็นแอนนี่

แอนนี่ : สลิม สาคว์ จะมีใครจำดาราดังอย่างฉันได้รีเปล่าเนี่ยะ
 สลิม : จะไปจำได้ยังไงละคะ ก็คุณแอนนี่ ใส่แว่นทั้งหมวก ปิดมิดชิดอย่างนี้ ไม่มีใคร
 จำได้หรอกคะ

- แอนนี่ หันไปหาสาคว์ ทำหน้าจะร้องไห้ สาคว์พยักเพยิดเข้าใจ

สาคว์ : อย่าแตกตื่นไป ทำตัวตามปกติกันนะครับ คุณแอนนี่ ดาราดังจากละครเวทีเรื่อง
 ลูกเปิดซี้เห่ร่มาเดินซื่อของทั่วไปนะครับ ไม่มีอะไรพิเศษ
 สลิม : ก็แค่ดาราสาวสวยซื่อดังมาเดินตลาด ปกติคะปกติ ไม่ต้องมาขอฉายเซ็นก็ได้คะ
 คุณแอนนี่เธอต้องการความเป็นส่วนตัว ถ่ายรูปอย่าใช้แฟลชนะคะ

- ผู้คนห้อมล้อมแอนนีอย่างรวดเร็ว โบว์นี่ก็น้อยใจ เธอเองก็อยากสวยเหมือนแอนนีบ้าง

สาธุ : สลิม ดูสินี่ใคร

- สลิม สาธุ หันไปเผชิญหน้ากับ โบว์ที่ขึ้นมองแอนนี อย่างน้อยใจ และจอยที่ตั้งท่ารับมือกับการมาของทั้งสอง

เพลงอยากสวย

โบว์ : *อยากสวย*

สาธุ : *ทำไมไม่ค่อยสวย*

สลิม : *ก็ไ้กระจกเฮงชวย ส่องแล้วไม่สวยยังเงี้ย*

จอย : *ไม่สวย แล้วยังปากเสีย*

โบว์ : *มันซักจะอ่อนจะเพลี่ยอย่างนี้จะไม่ให้เศร้ายังไงละหนอ*

โบว์ : *คนที่สวยๆ เขาก็ไม่ต้องแบบว่าตะกาย
เหนื่อยกันมากมาย ไม่ต้องวุ่นวายให้ปวดหัว*

สาธุ : *คนไม่เคยสวย คงต้องไปผ่าตัดลดตัว
เจ็บก็ไม่กลัว ให้ผ่าก็ทีก็เอา*

โบว์ : *แบบว่าสวยแล้วร้ายๆ ทำไมคล้ายๆ น่าเอ็นดู*

แอนนี : *เดียงสาไม่ซี้ไม่รู้ไม่เป็นไร ก็มันสวย*

โบว์ : *เรามันเป็นไง ทำดียังไงก็แค่ชวย
ไม่เหมือนที่เขาสวยๆ ก็เลยแข็ง จะตายซัก แฮ้อ*

โบว์ : *อยากสวย ทำไมไม่ค่อยสวย*

จอย : *ก็ไ้กระจกเฮงชวย ส่องแล้วไม่สวยยังเงี้ย*

สลิม : *ไม่สวย*

จอย : *แล้วยังปากเสีย*

โบว์ : *มันซักจะอ่อนจะเพลี่ย*

อย่างนี้จะไม่ให้เศร้ายังไงละหนอ แฮ้อ

ภาพที่ 14 ภาพประกอบจาก 3 เพลง *อยากสวย*

- สลิม : สวัสดิ์ จอย
 สาธุ : สวัสดิ์ โบว์
 แอนนี่ : สวัสดิ์ ลูกเปิดซีเทร่ เธอมาทำอะไรแถวนี้หรือ
 จอย : มาทำธุระ ส่วนตัว เสร็จแล้ว จะกลับแล้วด้วย
 แอนนี่ : นี่โบว์ เธอรู้ไหมว่าการเป็นคนสวยนี่ชีวิตมันง่ายตายขึ้นเยอะเลยนะ ทั้งการเงิน
 การงาน แล้วก็ความรัก บางทีฉันก็หนักใจในความสวยของตัวเองเหมือนกันนะ
 จอย : หนักไปคนเดียวเถอะจ้ะ ไปกันเถอะโบว์
 แอนนี่ : เธอก็มีโอกาสสวยเหมือนฉันได้นะ อะเคล็ดลับของฉัน

- โบว์ชะงัก หันกลับมา สลิมควักนามบัตรใบใหญ่ยื่นให้แอนนี่ สาธุถ่ายรูป แอนนี่ส่งให้โบว์

- โบว์-จอย : **คลินิกสวยเนรมิต**
 แอนนี่ : ใครๆก็อยากสวย
 สลิม-สาธุ : ใช่
 แอนนี่ : แต่สวยมาตั้งแต่เกิดนี่มันจะมีโอกาสสักเท่าไร
 สาธุ : น้อยเท่าหอมมด
 สลิม : Correct
 แอนนี่ : โชคดีที่เราเกิดในยุคศิวิไลซ์ เราสวยได้ด้วยสิ่งที่เรียกว่า 3 สอ
 สาธุ : ศัลยกรรม

สลิม : ซิลิโคน
 สาคุ : และสตางค์
 แอนนี่ : เพราะฉะนั้น จากสวยเป็นศูนย์
 สลิม : ซี่ไร
 แอนนี่ : สามารถทำให้ สวยเป็นซินเดอเรลล่าได้
 สาคุ : ง่ายเหมือนเนรมิต

แอนนี่-สลิม-สาคุ : **สวยเนรมิต**
 - ทั้งหมดหัวเราะ

จอย : ไร้สาระ กลับกันเถอะ โบว์
 แอนนี่ : ลองคิดดูนะโบว์ ถ้าเธอสวย ใครๆก็ต้องมารุมล้อม ชื่นชม ยกย่อง เธอไม่อยากจะ
 คนมองเธอ เหมือนว่าเป็นดารานางเอกที่เขาใฝ่ฝันกันหรือ ฉันรู้ว่าเธอ
 ออยาก
 - โบว์ยื่นนิ่งเหมือนโดนสะกด
 - (ดนตรีขึ้น 4 ห้อง)

ภาพที่ 15 ภาพประกอบจาก 3 เพลง สวยเสริมได้

เพลง สวยเสริมได้ (สีม่วง-แอนนี่ สีส้ม-โบว์ สีเขียว-สาคุ สลิม-สีฟ้า สีแดง-สลิม+สาคุ)

อยากจะสวยใช่ไหมล่ะ
 อยากจะขาวใช่ไหมล่ะ
 อยากจะผอมใช่ไหมล่ะ
 อยากจะสวยใช่ไหมล่ะ
 สวยเสริมได้ เชิญเข้ามา เอิ๊

**บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากให้ตรงไหนเตะตา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากจืดโบที่อกซี่ได้ตา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากดูดูไขมันใต้ขา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากสวยกว่าอัมพัชราภา oh my god

ตั้งแต่เล็กจนโต ชั้นก็ฝันอยากเจอผู้ชาย แบบเจ้าชาย
 เพื่อนก็บอกว่าโถ ถ้าเขาเจอแคงกลั่นใจตาย ใ้มาย
 ทั้งเตี้ย ทั้งดำ ทั้งสั้น ดูตอนกลางวันก็ยังไม่ขลุ่ยเต็มที
 โไลชั่น บำรุง นวดหน้า ทั้งถูทั้งทา ก็ยังไม่ค่อยจะดี

ไม่ต้องเลยจ๊ะ น้องจ๋า มีทางเร็วกว่า แค่น้องเดินมาทางนี้
 ดึงนี้ จิ้มนั่น นิดหน่อย ก็สวยออร่อย แค่นี้ก็เท่

ก็อยากจะสวยจากในท้องแม่ แต่โตมาแค่เกือบสวยชะนีเห้อ
 อยากสวยอย่างในทีวี ไม่มีใครเขาไม่ทำหรอก เบบี
 ทั้งตั้ง ตีนกา หน้าคางตุ๊ด นม อยากให้ชม ว่าน้องดูดี
 รอคอยไปเถอะความงาม ถ้าไม่ไล่ตาม ไม่มีให้ฟรี

- (โบว์เริ่มพังก์เพียดกับแอนนี่)

*อยากจะสวยใช่ไหมล่ะ
 อยากจะขาวใช่ไหมล่ะ
 อยากจะผอมใช่ไหมล่ะ
 อยากจะสวยใช่ไหมล่ะ

สวยเสริมได้ เชิญเข้ามา เฮ้

***ดูดีตั้งแต่เกิดมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เฮ้
 โนว โนว โนว โนว ไม่มีหรอกค่ะ
 ดูดีไม่ต้องทำมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เฮ้
 โนว โนว โนว โนว มีที่ไหนล่ะ บร้า (ซ้า***)

**บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากให้ตรงไหนเตะตา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากฉีดยาที่อกซี้ได้ตา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากดูไขมันใต้ขา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากขาววิ้งด้วยกลูต้า เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากหมดเลยค่า oh my god

- ไฟดับ

- ดนตรีบริดจ์ เป็นเพลงสวยเสริมได้

ฉาก 4 ในภวังค์

- VO เสียงประกาศเตรียมพบกับนางเอกหน้าใหม่ น้องโบว์ลิ่ง

- เกาซีลูเอท ผู้หญิงคนนึงยืนอยู่บนแท่น แสงแฟลชสว่างวาบไปทั่ว มีผู้คนมากมายรายล้อมขอ
 ถ่ายรูป จับมือ บอด้การ์ดต้องเข้ามาใกล้ โบว์ร้อง

เพลง สิ่งดีๆ ในตัว Reprise

ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร
 เธอเป็นได้ตั้งใจ
 แต่เธอต้องรู้ว่า ศัลยกรรมที่ไหน
 จึงจะดูเข้าที่
 ไม่ต้องมี ไม่ต้องมี สิ่งดีๆ ในนี้
 ไม่ต้องมี ไม่ต้องมี สิ่งดีๆ ในตัว

- โบว์ลิ่งเคลือบเคลือบกับฝูงชนที่เข้ามารายล้อม

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

โบว์ : เสียงใครนะ

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

โบว์ : หรือ จะเป็นเสียงในหู

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

- ไฟสว่างเห็นฝูงชนที่มารายล้อมหน้าตาพิลึก พิฉั่น

เพลง แทงโก้ศัลยกรรม (แต่ละคนเล่าเรื่องสิ่งที่ผิดพลาดในศัลยกรรมของตัวเอง)

* อยากสวยใช้ไหมล่ะ

อยากขาวใช้ไหมล่ะ

อยากผอมใช้ไหมล่ะ เชิญเข้ามา

มาเสริมตรงนี้หน่อย

ดูดีกว่านางฟ้า

ถ้าสวยไม่พอ

ขอ ให้เชิญเข้ามา

(ดนตรี คลอ)

แต่ก่อนฉันก็เป็นแค่ผู้หญิงบ้านๆ แต่เดี๋ยวนี้ ใครๆก็เรียกฉันว่า พริตตี้ เคิลด์ลับความพริตตี้ ของฉันนะหรือ สามคำ “ทำ ทั้ง ตัว” จมูกนี่ว่าจะได้มาตั้งสามหมอนะคะ กรามนี้เป็นเหมือนส่วนคางก็เหยียบแบน ทำจนพริตตี้ขนาดนี้แล้ว ฉันควรจะพอใจไหมคะ ไม่ค่ะ ผู้หญิงอย่าหยุดสวย ฉันก็ทำเพิ่มอีก ทำลักยิ้ม ริมฝีปากบาง ดึงหน้า กรีดตาสองชั้น เรียกว่า สวยจนหลับไม่ลงเลยละคะ ก็ตาที่กรีดไว้สองชั้น มันดันพลาด หลับไม่ลงเลยละคะ

(ซ้ำ *)

ฉันบอกเลยนะ ว่าฉันไม่ชอบศัลยกรรม จะไปผ่าตัดให้เสียงเป็นเสียงตายทำไม ฉันก็เลยฟังวิธีสวยง่ายๆ หมอกระเป่าไ้คะ แค้โทรกริ่งเดียวก็มาถึงที่ อยากได้จมูก ก็ฉีดฟิวเลอร์นิดนึง อยากได้หน้าเรียว ก็ฉีดโบท็อกซ์นิดนึง อยากได้อะไรก็ฉีดมัน เข้าไปนิดนึง จนเวลาผ่านไปนิดนึง ใ้้้นิดนึงที่ฉีด มันดันจับตัวแข็งเป็นก้อนนิดนึง แล้วมันก็เลยเริ่มย่อยลงมานิดนึง ก็ไม่ใหญ่เท่าไหนหรือกนิดนึงเอง

(ซ้ำ *)

ชีวิตฉันหลังทำศัลยกรรมเสร็จแทบจะเหมือนฝันเลยละคะ ฉันได้แต่งงานกับผู้ชายที่สูงสุดแสนเปอร์เซ็นต์ ทั้งหล่อ รวย แล้วก็รักครอบครัว แต่หลังจากฉันมีลูก เขาก็เริ่มเปลี่ยนไป เขาหาว่าฉันมีชู้ บอกว่าลูกหน้าตาขี้เหร่ไม่เหมือนพ่อแม่ พอฉันบอกเขา ว่าจริงๆแล้วฉันไปทำศัลยกรรมมา เขาก็ให้ทนายมาฟ้องหย่าฉัน ซ้อหาอะไรคะ ฉันทำผิดซ้อหาอะไร หลอกหลวงว่าสวยหรือคะ

(ซ้ำ *)

- (ถ้าสวยไม่พอ ขอให้เชิญเข้ามา)

ภาพที่ 17 ภาพประกอบจาก 4 เพลง แทงโกคีลยกรรม พร้อมวิดีโอ

- โบว์ฟังเรื่องราวด้วยความตกใจ หวาดกลัวมากขึ้นเรื่อย ๆ เขี่ยคีลยกรรมโถมเข้ามาหาเธอ เธอ
 คุดตัวลงก่อนจะล้มตามาอีกที ทุกคนก็หายไปหมด (โบว์ส่องกระจก ฉายขึ้นเป็นภาพมัลติมีเดีย
 เห็นหน้าตาตัวเองเบียดงู น่าเกลียดน่ากลัวมีรอยเย็บเต็มไปหมด)

โบว์ :   ทำไม ทำไมฉันต้องเกิดมาซีเห่ร ฉันอยากสวยบ้างไม่ได้หรือไง ฉันอยากสวย

คอรัส :   อันความอยาก จะระงับ ดับลงได้

นั่นมิใช่ เพราะเรา ฝ้าสนอง

สิ่งที่อยากให้มัน ดั่งมันปอง

แต่เพราะต้อง ฆ่ามัน ให้บรรลัย

โบว์ :   แล้วจะให้ฉันทำยังไง

คอรัส :   ให้ปัญญา บงการ แทนร้านอยาก

ความร้อนไม่ มีมาก อย่าสงสัย

ทั้งอาจผลิต กิจการ งานใดๆ

ให้ล่องไป ด้วยดี มีสุขเย็น

คอรัส ลายประสาน : อนิจจา วต สังขารา

โบว์ : นี่มันไม่ใช่เรื่องจริงใช่ไหม

คอรัส ลายประสาน : สิ่งที่เกิด ประจวบขึ้นมา ไม่เที่ยงหนอ
 อุกาทยอัมมิโน
 เกิดแล้วก็ แปรไป เป็นธรรมดา

โบว์ : ฉันก็แค่อยากมีความสุข

คอรัส ลายประสาน : เตสัง วุปสโม สุขโ
 ว่าสุขแท้ คือสงบการ ประจวบนั้น
 ไม่ประจวบ ตัวอะไร สักสิ่งอัน
 ชีวิตดับ หรือไม่นั้น ไม่เป็นประมาณ

ภาพที่ 18 ภาพประกอบฉาก 4 คำร้องลายประสานธรรมะ พร้อมมิติทัศน์

- เสียงระฆัง ดังกังวาน

จอย : โบว์ โบว์ จะเข้าฉากแล้ว ตื่นเร็ว ไปเตรียมตัวได้แล้ว เป็นอะไร
 ฝันกลางวันหรือแก

ฉาก5 ค้นพบคุณค่า

- โบว์ตื่นจากฝันพบว่า หน้าตาของเธอยังปกติเหมือนเดิม ไม่บิดเบี้ยวไปเหมือนในฝัน เธอดีใจเป็นที่สุด

โบว์ : (คลำหน้าตัวเอง) หน้ายังเหมือนเดิม จอย หน้าฉันยังเหมือนเดิม
 โบว์โผล่เข้ากอดจอย

- จอยงงกับท่าทีของเธอ
- ผู้กำกับเข้ามาโวยวาย

ผู้กำกับ : แอนนี่หายไปไหน ละครจะเล่นอยู่แล้ว ทำไมยังไม่มา
 - สาธุ รีบทำไม่รู้ไม่ชี้ พยายามหลบหน้าหลบตา

ผู้กำกับ : สาธุ แอนนี่ ไปไหน

สาธุ : (อี๊ดอี๊ด) เออ แอนนี่ เอ แอนนี่ ไหนนา แอนนี่นั้น แอนนี่ แอนนี่มอล

ผู้กำกับ : (จ้องจะกินเลือดกินเนื้อ) สัตว์ ฉันหมายถึงแอนนี่มอลแปลว่าสัตว์นี่นะ แอนนี่
 นางเอกเรื่องลูกเบ็ดขี้เหว่นะ ไปไหน

สาธุ : (ติดอ่าง) อ้อ คุณแอนนี่ ไปๆๆ เอ็ม ไปๆๆไหนนา

- แอนนี่ ปากเบี้ยวเดินเข้ามา

ภาพที่ 19 ภาพประกอบฉาก 5 ผู้กำกับ แอนนี่ และหมู่มวอล

- ทุกคน : แอนนี่ !
- ผู้กำกับ : หน้าเธอไปทำอะไรมา
- แอนนี่ : ไม่ต้องตกใจนะคะทุกคน มันเป็นนวัตกรรมคะ เขาเรียกว่าโบท์ออกซ์คะ แอนนี่คิดเป็นประจำ ไม่ต้องกลัวนะคะ ปกติ
- ผู้กำกับ : ปกติ หน้าขยับไม่ได้นี่นะปกติ แล้วคุณจะแสดงยังไง ตายๆ คนดูมารอเต็มโรงแล้วเนี่ยะ
- จอย : ก็ให้ โบว์เล่นแทนสิคะ ไหนๆโบว์ก็เล่นแสดงแทนอินแทนแอนนี่ มาเกือบทั้งเรื่องแล้วให้มายืนโพสเป็นหงส์ ตอนจบสักนิด มันคงไม่เสียหายหรอกคะ
- ทีมงาน เออ ออ เห็นดีด้วย
- แอนนี่ : ไม่ได้นะคะผู้กำกับ แอนนี่ไม่ยอมนะคะ
- ผู้กำกับ : (เดินมาหาโบว์) โบว์ เธอรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงเลือกเธอเป็นลูกเปิดซีเฮอร์ แล้วทำไมฉันถึงเลือกแอนนี่เป็นหงส์ ทั้งๆที่ฉันจะให้เธอเล่นทั้งสองบทตั้งแต่แรกก็ได้..... เธอรู้สึกว่าคุณเองสวยไหม
- โบว์อีกอ๊ก
- ผู้กำกับ : นี่ไงเหตุผลของฉัน เธอจะเล่นเป็นหงส์ได้ยังไงถ้าเธอไม่รู้สึกว่าตัวเองสวย ไม่เชื่อว่าตัวเองมีดีพอที่จะเป็นหงส์ เธอคิดว่าตัวเองซีเฮอร์ฉันก็ให้เธอเป็นลูกเปิดซีเฮอร์ ..... เอา จอย ไปหาหน้ากากอะไรสวยๆมาให้แอนนี่ใส่บังหน้าวันนี้ไปก่อนละกัน

- ทีมงานแยกย้ายกันไป
- โบว์ยืนอึ้ง เธอนึกถึงคำพูดชนุน

Voice over : แล้วใครบอกว่าชนุนสวยอะ ชนุนบอกเอง อ้าว บอกตัวเองได้ด้วยหรือ
เราก็ต้องบอกตัวเองก่อนสิว่าเราสวย ถ้าเราไม่เชื่อตัวเอง แล้วใครเขาจะ
เชื่อ

โบว์ : ผู้กำกับคะ
- ทุกคนหยุด หันกลับมามอง

โบว์ : ฉันเล่นเป็นหงส์ได้ค่ะ
ผู้กำกับ : เธอว่าไงนะ
โบว์ : ฉันเป็นหงส์ได้ค่ะ
- ผู้กำกับมองตาโบว์ บางสิ่งในนั้นเปลี่ยนไป

ผู้กำกับ : จอย เตรียมชุดหงส์ให้โบว์ควิกเชนส์ด้วย แอนนี่ไปพักก่อน รอบนี้ โบว์จะเป็นหงส์

- แอนนี่คร่ำครวญ สลึม สาคูพาออกไป จอยวิ่งเข้ามายินดีกับโบว์
- การแสดงเริ่มต้นขึ้น หน้าม่าน ด้านหลังโบว์ยืนรออยู่

เพลง เมื่อเราเข้าใจ

โบว์ร้องเพลง :

รู้ว่าเราทุกคน อยากรวย
 อยากให้ใครมาสนใจ
 ได้ในสิ่งที่ฝัน
 ผลักดันให้เราก้าวไป

กายที่ถูกบำรุงปรุงแต่ง
 ฉาบฉวยล่อตาล่อใจ
 จากวันนี้สิบปีมันจะจิ้งโง่ไหม
 หากไม่เต็มใจให้งาม

และกาย ที่เรามีอยู่วันนี้
 เป็นสิ่งที่หยาบขี้มเขามา
 เพื่อให้เราได้มีชีวิต
 และมีสติไว้ทำความดี

ใจ ที่ถูกค้นหาปรุงแต่ง
 ทำให้แข่ง อยากรู้ อยากรู้
 มองผิวพรรณ สดสวยวันนี้
 ไม่มีอะไรยั่งยืน

- โบว์ออกไปแสดงหน้าม่าน (ซึ่งหันหลังให้คนดูอยู่)

คอรัส :

จงเรียนรู้ คุณค่าของเธอที่มี
 จงไขว่คว้า สิ่งที่คุณทำได้ดี
 จงอดทน อย่าสับสน
 หากคนลืมนองตรงนี้
 ตรงที่หัวใจงดงาม

จงเรียนรู้ คุณค่าของเธอที่มี
 จงไขว่คว้า สิ่งที่คุณทำได้ดี
 จงอดทน ดิ้นรน ฝึกฝน ค้นหา

ภาพที่ 22 ภาพประกอบจาก 6 เพลง ตัวของเรา

เพลง ตัวของเรา

โบว์ร้อง :

โอว เย้ โสว เยเย่

กางเกงยีนส์ ของไทย เยเย่เย้

กางเกงเล ก็ของไทย ฮู้วว

รองเท้าแตะ อ้าว ของใคร เยเย่เย้

ของไทย โอว เย่

(ดนตรีขึ้น)

แต่งตัวเราทั้งที

จะให้เหมือนใครทำไม

ไทยเรามีของดีใส่ของเกาหลีแล้วใครจะมาคอย

ภูมิใจ เยเย่เย้

ของไทย ฮู้ว

ใช้ของไทย เยเย่เย้

เราภูมิใจ อหะ

แม่บอกว่าเสื้อผ้าเป็นเรื่องนอกกาย

ใส่อะไร ก็ใส่ที่เราสบาย

ตัวของเรา อย่าไปใส่ตามของใคร

เขาใส่ดีไม่ใช่ว่าดีทั่วไป

เลือกเป็นอย่างที่เราอยากเป็นตั้งใจ

แต่งตัวแคไหนก็ยังไม่สวยเท่าเราแต่งใจ

ภาพที่ 23 ภาพประกอบโค้งขอบคุณผู้ชมการแสดง

จำไว้   เยเยเย้   (นักแสดงทยอยออกมา โค้งให้คนดู)

แต่งตัว   ฐิ้ว

ยังไม่สวย   เยเยเย้

เท่าแต่งใจ อาชะ

เฮ เฮ เฮ เย้

เขาใส่ยีนส์   เธอใส่เล

ถ้าเธอพอใจ   ก็ไม่ต้องใส่อ่างเขาก็ได้

ใส่แบบที่ใช่   ก็เธอมีสไตล์

โลกจะเปลี่ยนยังไงไม่ต้องวิ่งตามอย่างใครๆ

วุ่นวาย   เยเยเย้

เสียเงิน   ฐิ้ว

มากมาย   เยเยเย้

เปลืองจะตาย

เยเยเย เย้

วุ่นวาย เยเย่เย่
เปลื้องจะตาย (อาฮะ)

Curtain call

- นักแสดงทุกคนโค้งให้คนดูพร้อมเพรียงกัน

1.3 การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง ผู้วิจัยทำการฝึกซ้อมนักแสดง นับตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2556 โดยมีกระบวนการดังนี้

1.3.1 การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยใช้แนวทางในการคัดเลือกนักแสดงโดยชักชวนจากบุคคลที่รู้จัก หรือรู้จักต่อกันมาซึ่งบทบาทในการคัดเลือก จะแบ่งเป็นลักษณะตัวละครที่รับบทที่ต้องใช้ความสามารถและลักษณะพิเศษเฉพาะทาง เช่น บทนางเอกลูกเปิดซีโร่ ซึ่งต้องมีความซึ้งไหว แต่มีความสามารถในการร้องเพลง หรือ นักแสดงนาฏลีลาที่สามารถเต้นบัลเล่ต์ได้ จำเป็นต้องอาศัยกลุ่มคนที่มีความสามารถหรือลักษณะเฉพาะเจาะจง ซึ่งผู้วิจัยมีการเปลี่ยนตัวนางเอกเรื่องนี้ถึง 4 ครั้ง เนื่องจากตารางเวลาซ้อมไม่ตรงกับที่จัดไว้ หรือ คาแรคเตอร์ไม่ตรงกับที่วางไว้ ทำยที่สุดมาลงตัวที่นักแสดงที่มีรูปร่างหน้าไม่สวยแต่ความสามารถในการเต้นและร้องเพลง

ในขณะเดียวกันผู้วิจัยได้ให้พื้นที่สำหรับการแสดงความเป็นตัวตนของนักแสดงในการนำเสนอบทบาทต่างๆที่ได้รับ เป็นต้นว่า การคัดเลือกนักแสดงที่จะมารับบทนางร้าย “แอนนี่” แม้ว่าจะต้องเป็นสาวสวย หุ่นดีที่มีความมั่นใจในตัวเอง แต่การนำเสนอความมั่นใจของบทนี้ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักแสดงได้ตีความตัวละครในแบบที่อยากเป็น และมีการคิดค้นลักษณะของตัวละครร่วมกัน โดยเมื่อนักแสดงสามารถสร้างคาแรคเตอร์ของตัวละครที่น่าสนใจเหมาะสมกับโครงเรื่องที่วางไว้ ผู้วิจัยได้มีการเติมมุขหรือสถานการณ์ที่อำนวยความสะดวกให้ตัวละครได้แสดงบุคลิกโดยมีความเชื่อมโยงกับประเด็นที่ต้องการสื่อสารในละคร ทำให้ละครมีความสนุกสนานกับทั้งผู้ชมและนักแสดง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเปิดโอกาสให้น้องๆเยาวชนในชมรมเต้น และร้องเพลงของวีแคนแดนซ์ (V Can Dance) ได้มีโอกาสรวมแสดงเป็นนักแสดงสมทบในละครเวทีเรื่องนี้ด้วย โดยมีการฝึกซ้อมการแสดง การเต้น และการร้องเพลงให้กับน้องๆเยาวชนเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการขึ้นแสดงละครเวทีเป็นครั้งแรกของพวกเขา

1.3.2 การนัดหมายอ่านบทพร้อมกันครั้งแรก (First Reading) เป็นการอ่านบทเพื่อทำความเข้าใจภาพรวมของละครให้กับนักแสดงและทีมงานในฝ่ายต่างๆ ก่อนจะแยกตารางการซ้อมให้แต่ละฉาก โดยนักแสดงจะต้องซ้อมการแสดงทั้ง 3 ส่วน คือ การแสดง การร้องเพลง การเต้นรำ

ภาพที่ 27 การอ่านบทพร้อมกันครั้งแรก

1.3.3 การแยกตารางซ้อมนักแสดงในแต่ละฉาก โดยแยกวันซ้อมแบ่งเป็นวันซ้อมร้องเพลง วันซ้อมเต้น และ วันซ้อมรวมทั้งฉาก เนื่องจากนักแสดงในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดชีเหว” มีทั้งสิ้น 25 คน แบ่งเป็นนักแสดงหลัก 5 คน นักแสดงจินตลีลาบัลเลต์ 7 คน คอรัส 2 คน นักแสดงสมทบ 11 คน ซึ่งบางคนต้องเป็นทั้งนักแสดงหลักและลีลา บางคนเป็นนักแสดงสมทบและคอรัสเสริมในบางฉาก การทำงานจึงต้องมีการจัดตารางการซ้อมในแต่ละวันให้คุ้มค่าที่สุด และต้องมีการนำภาพย่ออมาร้อยรวมกันเพื่อให้แน่ใจว่า เมื่อนำมาซ้อมรวมกันแล้วภาพที่ได้จะยังมีความต่อเนื่องกัน และนักแสดงแต่ละคนมีความเข้าใจในบทบาทที่ได้รับ

ภาพที่ 28 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดงสมทบ

ภาพที่ 29 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดง
บัลเลต์

ภาพที่ 30 การซ้อมร้องเพลงของกลุ่ม
คอรัส

ภาพที่ 31 การซ้อมการแสดงในแต่ละฉาก

ภาพที่ 32 การซ้อมการร้องและเต้น
ในช่วงพินาเล่ (ฉากสุดท้ายของละคร)

1.3.4 การนัดซ้อมภาพรวม ละครเพลงเรื่องลูกเปิดซีเห่ มีทั้งสิ้น 6 ฉาก หลังจากซ้อมแยกในแต่ละฉากแล้ว จึงมีการซ้อม Run through ทั้งเรื่องแบบมีการแก้ไขบางจุดในระหว่างซ้อม และการซ้อม Run through แบบไม่มีการขัดจังหวะ เพื่อดูภาพรวมของอารมณ์การดำเนินเรื่อง ความยาวของละคร มีการซักซ้อมกับเสื้อผ้า อุปกรณ์ แสง เสียง และมัลติมีเดียประกอบการเล่าเรื่อง ซึ่งต้องมีการประสานงานกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้อารมณ์ของเรื่องไม่สะดุด และได้ความต่อเนื่องของละครที่มีความกระชับ

ภาพที่ 33 การซ้อมภาพรวมกับเสื้อผ้า

ภาพที่ 34 การซ้อมการแสดงกับแสง

ภาพที่ 35 การซ่อมภาพรวมกับมัลติมีเดีย

1.4 การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง นอกเหนือจากการแสดง การร้องเพลง และการเต้นรำแล้ว การสร้างสรรค์ละครเพลง ยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ ได้แก่

1.4.1 การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้วิจัยเน้นการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่เคลื่อนย้ายได้สะดวกแทนการสร้างฉากละคร อันเนื่องมาจากข้อจำกัดของโรงละครและที่มืองานฉากที่มีการใช้อุปกรณ์ในการสร้างบรรยากาศของสถานที่ ได้แก่ ฉากตลาด ซึ่งมีการจัดอุปกรณ์ให้เป็นร้านขายของต่างๆที่นักแสดงสามารถนำเข้าไปในฉากได้สะดวกและรวดเร็ว เพื่อไม่ให้เสียเวลาในการเปลี่ยนฉากนานเกินไปจนทำให้ผู้ชมเสียอรรถรสในการชม

ภาพที่ 36 การซ่อมการวางตำแหน่งอุปกรณ์

1.4.2 การออกแบบแสง เนื่องจากสถานที่ที่ใช้แสดงมีข้อจำกัดในการจัดแสง อาทิ การเคลื่อนย้ายแสงที่ไม่สามารถทำได้สะดวก ผู้วิจัยจึงต้องใช้รูปแบบแสงที่ทางโรงละครจัดเตรียมไว้และปรับเปลี่ยนตำแหน่งของนักแสดงและอุปกรณ์ประกอบฉากให้อยู่ในจุดที่รับแสงได้ หรือรูปแบบโรงละครที่ไม่มีม่านไซโคด้านหลัง ทำให้บางฉากที่จินตนาการไว้ว่าจะเป็นเงาแสงแบบ

silhouette ไม่สามารถทำได้และต้องมีการปรับเปลี่ยนแนวทางการแสดงให้แสงสามารถสื่ออารมณ์ เช่นเดียวกับรูปแบบแสงที่วางไว้ และมีการทดลองแสงกับสีเสื้อผ่านนักแสดงเพื่อให้ได้ภาพที่สื่อความหมายได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

<p>ภาพที่ 37 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในการเต้นรำ</p>	
<p>ภาพที่ 38 การออกแบบแสงสร้างบรรยากาศความเหงาและความเศร้าของตัวละครด้วยแสงสีฟ้า</p>	
<p>ภาพที่ 39 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในภาพรวม</p>	

<p>ภาพที่ 40 การออกแบบแสงเพื่อเน้น ขณะที่ตัวละครหลักกำลังแสดง</p>	
<p>ภาพที่ 41 การออกแบบแสงในฉากตลาด</p>	
<p>ภาพที่ 42 การออกแบบแสงในฉากเต้นรำ เพลงสวอยเสริมได้ ใช้ไฟสีดิสโก้เป็นมูฟวิง ไลท์เคลื่อนที่ไปมา</p>	
<p>ภาพที่ 43 การออกแบบแสงในฉากแทงโก้ ศัลยกรรม ใช้แสงสีแดงให้ดูอันตรายและ น่าตื่นตาตื่นใจ</p>	

ภาพที่ 44 การออกแบบแสงโดยใช้แสงสีฟ้ากับไฟไฮไลต์สีขาวทาบกันเพื่อสร้างความโดดเด่นแต่เปล่าเปลี่ยวของตัวละคร

1.4.3 การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เสื้อผ้าที่ใช้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดง เป็นชุดแบบบัลเลต์ คือ ผู้หญิงสวมกระโปรงฟู ผู้ชายสวมเลกกิ้งแนบตัว รองเท้าชอปชูว์ ชุดในฉากเล่าเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ ให้โทนสีสดใสตามสีของธรรมชาติในนิทาน เช่น ถ้าธาร์สีน้ำเงิน ลูกเปิดสีเหลือง ต้นไม้สีเขียว เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งคือ เสื้อผ้าตามยุคสมัยปัจจุบัน สืบตามลักษณะของตัวละคร เช่น แอนนี่เป็นดาราสาวสวยมั่นใจ ใช้ชุดกระโปรงสั้นเสื้อผ้าสีเหลืองสดที่ทำให้ดูเด่น การคุมโทนสีของนักแสดงสมทบก็เป็นเรื่องที่ต้องนึกถึง เนื่องจาก การใช้เสื้อผ้าหลากสี อาจทำให้การจัดแสงเป็นไปอย่างลำบาก เนื่องจากสีของเสื้อผ้าบางโทนสีเมื่อโดนแสงสีต่างๆแล้วอาจจะเปลี่ยนไป หรือ หากสีเสื้อผ้านักแสดงสมทบใช้สีมีความหลากหลายมากเกินไป จะกลบความสนใจของสีเสื้อผ้านักแสดงหลัก

นอกจากนี้เสื้อผ่ายังแสดงบุคลิกลักษณะของตัวละคร สีสดแสดงความสดใส รูปแบบแสดงความมั่นใจในตัวเอง หรือ ความไม่มั่นใจในตัวเองเช่นการแต่งกายของสองวายเป็น คู่หูกับแอนนี่ เป็นกลุ่มที่มีความสดใส แม้จะเป็นวายร้ายแต่ก็แฝงไปด้วยความน่ารัก โดย”สลิม”จะเป็นผู้หญิงที่รับบทนักแสดงบัลเลต์ในละครด้วย “สาคุ” รับบทเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ ในขณะที่โบว์จะเป็นคนจิตใจแต่งตัวไม่เก่งไม่มั่นใจในตัวเอง

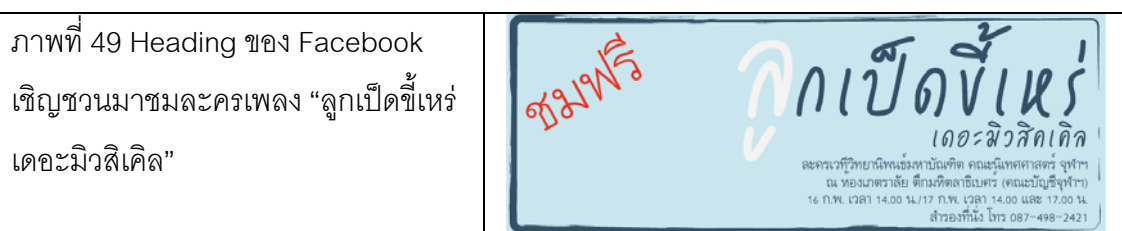
ภาพที่ 45 สีของนักแสดงสมทบใช้โทนฟ้าเขียว น้ำเงิน แสดงคาแรคเตอร์ต่างๆในตลาด เช่น วัยรุ่น คนแก่ จิกโก้ เป็นต้น

<p>ภาพที่ 46 เสื้อผ้านักแสดงในฉากเกริ่นนำ นิทานเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหร” ใช้โทนสดแบบ แทนสัญลักษณ์สีทางธรรมชาติ</p>	
<p>ภาพที่ 47 เสื้อผ้าแสดงคาแรคเตอร์ของตัว ละคร “สลิม” ในชุดบัลเลต์ กับ “สาคร” เป็น คู่หูวายร้ายมีความน่ารักสดใส</p>	
<p>ภาพที่ 48 รูปแบบเสื้อผ้าของนางเอก “โบว์” แสดงบุคลิกความไม่มั่นใจใน ตนเอง แต่งตัวเรียบง่าย ใช้สีหม่นแสดง อารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น</p>	

1.5 การประชาสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบสื่อประชาสัมพันธ์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่” ใน 2 รูปแบบ สื่อภาพนิ่ง และสื่อมัลติมีเดียประเภทคลิปวิดีโอความยาว 30 วินาที ผู้วิจัยใช้วิธีประชาสัมพันธ์ 2 รูปแบบ คือ แบบเจาะจง และแบบสุ่ม การประชาสัมพันธ์แบบเจาะจง คือ วิธีการขอจดหมายประชาสัมพันธ์แจ้งไปยังสถานศึกษาใกล้เคียงเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการนำนักเรียนในโรงเรียนเข้าชมการแสดง วิธีนี้ไม่ค่อยได้รับผลตอบรับที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการแสดงจัดในช่วงเวลาที่นักเรียนมีการสอบปลายภาค ประกอบกับการนำเรื่องเสนอต่อผู้อำนวยการ ซึ่งมีความยุ่งยากและใช้เวลานาน ผู้วิจัยจึงได้ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ประจำวิชา การวิจารณ์สุนทรียสาร (Aesthetic Communication Criticism) เพื่อนำนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนประมาณ 150 คน เข้าชมการแสดงในรอบต่างๆ และการเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าชมละครในรอบต่างๆ การประชาสัมพันธ์แบบไม่เจาะจง คือการใช้วิธีติดโปสเตอร์ละคร และฝากข่าวการแสดงละครในสื่อออนไลน์ และ Social network ซึ่งเป็นสื่อที่กลุ่มผู้ชมเป้าหมายนิยมใช้ติดต่อสื่อสาร อาทิ Facebook , Black Berry และ Youtube ซึ่งได้ผลตอบรับจากผู้ชมซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อน หรือ เพื่อนของเพื่อนและญาติพี่น้องที่รู้จักกัน

ภาพที่ 50 โปสเตอร์ละครเพลง “ลูกเป็ดขี้เหร่ เดอะมิวสิคัล”

2. ขั้นตอนจัดการแสดง (Production)

การจัดเตรียมสถานที่แสดง ณ โรงละครเกตราลัย ชั้น 14 ดิग्มาทิตลาธิเบสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่แสดงเป็นโรงละครแบบที่นั่งสำเร็จรูป 100 ที่นั่ง ไล่ระดับเป็นขั้นบันได ที่นั่งแถวหน้าสุดค่อนข้างติดกับพื้นที่การแสดง เนื่องจากพื้นที่ไม่มีการยกให้สูงขึ้น ประตูทางเข้าออกของนักแสดงเป็นแบบบานผลัก จึงจำเป็นต้องมีการกันผ้าสีดำเพื่อให้สะดวกในการเข้าออกโดยไม่ต้องเปิดปิดบานประตู

มีการจัดเตรียมโต๊ะสำหรับลงทะเบียน ไว้ที่ด้านหน้าลิฟท์ ซึ่งเป็นประตูทางเข้าออกทางเดินสู่โรงละคร แต่ไม่สามารถติดป้ายบอกทางในพื้นที่ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ เนื่องจากต้องมีการทำเรื่องขออย่างเป็นทางการ และบริเวณห้องสำหรับพักคอยมีพื้นที่จำกัดในการนั่งรอ ผู้วิจัยจึงต้องเปิดโรงละครให้ผู้ชมเข้าชมอย่างรวดเร็วและตรงเวลาที่สุดเพื่อมิให้ผู้ชมคอยนานจนเกิดความเบื่อหน่าย

ภาพที่ 51 โต๊ะลงทะเบียน ก่อนทางเข้าโรง
ละคร

ภาพที่ 52 ห้องพักคอย ก่อนเข้าชมการ
แสดง

ภาพที่ 53 ลักษณะแถวที่นั่งคนดู

ภาพที่ 54 ป้ายสำรองที่นั่งสำหรับ
ผู้เชี่ยวชาญ

<p>ภาพที่ 55 ป้ายบอกทางไปโรงละคร</p>	
<p>ภาพที่ 56 ป้ายบอกทางไปสุชา</p>	

2.1 การแสดงรอบที่ 1 วันเสาร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 14.00 น.

2.1.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 9.00 น. นักร้องและทีมงานทั้งหมดรวมกัน ณ โรงละคร เพื่อปรับปรุงแก้ไขบางฉากและรันเทคนิค แสง เสียง มัลติมีเดียพร้อมกัน รอบแรกของการแสดงนี้ เป็นครั้งแรกที่นักแสดงทั้ง 25 คน มาครบถ้วน จึงต้องมีการทวนท่าเต้น วอร์มร่างกาย วอร์มเสียงและซ้อมการเปลี่ยนฉากให้กระชับทันเวลา
- เวลา 12.00 น. นักแสดงและทีมงานรับประทานอาหารกลางวัน แต่งตัว แต่งหน้าและเตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เปลี่ยนระหว่างฉาก
- เวลา 13.00 น. Sound check นักแสดงในฉากที่ 1 ติดไมโครโฟนไร้สาย wireless ที่ตัวของนักแสดงและนี่เป็นครั้งแรกที่มีการใช้อุปกรณ์ขยายเสียงก่อนหน้านี้มีเพียงการซ้อมแบบใช้เสียงสดและโปรเจคเสียง ในระดับนักแสดงบางคนที่ผ่านมาการแสดงละครเวทีมาก่อน
- เวลา 13.30 น. เริ่มลงทะเลียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย

- เวลา 14.00 น. ผู้ชมรอบแรกทยอยเข้าโรงละครจำนวนมาก ต้องเสริมที่นั่งบริเวณบันได ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม
- เวลา 14.20 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสรีจลิน์การแสดงละครเพลง “ลูกเปิดซี้เหร่” ประมาณเวลา 15.40 น.

2.1.2 ผลการดำเนินงาน

2.1.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 107 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 130 คน เนื่องจากมีการเสริมที่นั่งบริเวณบันไดและมีผู้ชมส่วนหนึ่งนั่งพื้นอีกประมาณรวมยี่สิบกว่าคน โดยผู้ชมส่วนหนึ่งมาล่าช้า การแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วทำให้ไม่ได้รับแบบสอบถาม เนื่องจากไม่มีคนประจำโต๊ะลงทะเบียน ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมีผู้เชี่ยวชาญเป็นคณาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

การใช้ไมโครโฟนไร้สายเป็นครั้งแรก โดยไม่มีการซักซ้อมมาก่อน ทำให้เกิดปัญหาในระบบเสียงอย่างมาก อ.ดร.จิรยุทธ สินธุพันธ์ ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารการแสดง ได้ชี้แนะเรื่องปัญหาด้านเสียง อาทิ เสียงนักแสดงบางคนเสียงดังเกินไป บางคนเบาเกินไป มีเสียงรบกวนจากการเสียดสีของเสื้อผ้าขณะที่นักแสดงเคลื่อนไหวหรือเต้น นักแสดงบางคนลืมปิดไมโครโฟนไร้สายหลังออกจากฉากทำให้มีเสียงรบกวนเวทีขณะทำการแสดง ซึ่งทางทีมงานไม่เคยมีการพูดคุยในการควบคุมเรื่องระบบเสียงไมโครโฟนไร้สายนี้ จึงไม่สามารถปรับเสียงให้ขึ้นลงได้อย่างทันท่วงที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำว่าควรมีการปรับปรุงเรื่องเสียงอย่างเร่งด่วน โดยให้นักแสดงบางคนไม่ใช้ไมโครโฟนไร้สายแต่ใช้การโปรเจคเสียงแทน ซึ่งผู้วิจัยให้ความเห็นว่า สำหรับการแสดงบทพูดนั้นสามารถทำได้โดยไม่ใช้ไมโครโฟนไร้สาย แต่การร้องเพลงนั้นจำเป็นต้องใช้ไมโครโฟน เนื่องจากนักแสดงไม่สามารถร้องเพลงให้เสียงดังชัดเจนได้ จึงต้องหาวิธีปรับปรุงเรื่องเสียงต่อไป ระบบเสียงบางเพลงมีระดับเบาดังที่ต้องปรับปรุงให้เหมาะกับอารมณ์ของการแสดง ดังที่ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอว่า เพลงแทงโก้ลยกรรม ควรเปิดให้ดังกว่านี้ เพื่อกระตุ้นอารมณ์

รศ. ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ด้านการสื่อสารเชิงสุนทรียะแนะนำว่า ควรมีการปรับปรุงเสื้อผ้าของนักแสดงบางคน เช่น เสื้อผ้านางเอกที่มีการติดไมโครโฟนไร้สายไว้ด้านหลัง แล้วถ่วงให้เกาะอกหลวมหลุดลงมา ผู้แสดงจึงมีความกังวล

และผู้ชมเกิดความรู้สึกไม่สะดวกใจในการชม กระโปร่งชุดของแอนนี่ลีนและดูไปเวลาเตะขาเต้นรำ ซึ่งผู้วิจัยชี้แจงว่าได้ใส่ซับพอร์ตสีเนื้อไว้แล้วแต่ทางผู้ชมอาจมองเห็นว่าไม่ได้ใส่ เนื่องจากเป็นสีเนื้อ จึงเปลี่ยนเป็นสีดำ เสื้อผ้าของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้กำกับและนักเต้นในฉากต่อกัน เป็นเสื้อติด กระดุมมีความยากลำบากในการเปลี่ยนชุด ทำให้เปลี่ยนเข้าฉากไม่ทัน ผู้แสดงร่วมในฉากต้องดับ บทสดเพื่อตั้งเวลาในการแสดง จึงมีการเปลี่ยนชุดในรอบถัดไปให้เปลี่ยนง่าย

การเต้นรำในบางฉากเปิดยังไม่ลื่นไหลต่อเนื่อง ขาดความพร้อมเพียง เนื่องจากก่อนหน้านั้นนักแสดงมาซ้อมไม่พร้อมกัน และการแสดงรอบแรกนี้อาจทำให้หลายคนตื่นเต้นและกังวล จึงเกิดอาการสั่นและยืนผิดตำแหน่งในการแสดงทำให้นักแสดงไม่อยู่ในบริเวณที่ไฟส่องถึง

การแสดงของนางเอกในช่วงที่กลายเป็นหงส์ ควรมีการปรับปรุงให้เกิดความสง่างามมากขึ้น เช่นท่าทางการยืน การเดินไหลลื่นผาย ปรับปรุงเสื้อผ้าให้ส่งเสริมความเป็นหงส์ มีเครื่องประดับหรือสื่อสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงในตัวนางเอก

ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับปรุงในส่วนของปัญหาที่พบดังกล่าวเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยการนัดทีมงานและนักแสดงทั้งหมดรวมเพื่อพูดคุยหาแนวทางแก้ปัญหาในรอบต่อไป เช่นการจัดให้มีทีมงานดูแลระบบเสียงของนักแสดงที่ใช้ไมค์ไร้สาย การวางตำแหน่งไมค์ไร้สายที่จะเกิดเสียงรบกวนระหว่างการแสดงน้อยที่สุด การฝึกซ้อมการเต้นรำให้พร้อมเพียง แก๊ซเสื้อผ้านักแสดงให้มีความรัดกุม และการฝึกท่าสมาธิของนักแสดงก่อนเข้าฉากทุกครั้ง

2.2 การแสดงรอบที่ 2 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 14.00 น.

2.2.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 10.00 น. นัดนักแสดงและทีมงานทั้งหมดรวมกัน ณ โรงละคร เพื่อปรับปรุงแก้ไขบางฉากที่ผู้เชี่ยวชาญและผู้วิจัยได้พบปัญหาในการแสดงในรอบแรก โดยเน้นเรื่องระบบเสียง ทั้งการควบคุมเทคนิคจากห้องควบคุมและจากตัวนักแสดงเอง
- เวลา 12.00 น. นักแสดงและทีมงานรับประทานอาหารกลางวัน แต่งตัว แต่งหน้าและเตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เปลี่ยนระหว่างฉาก
- เวลา 13.00 น. Sound check นักแสดงในฉากที่ 1 ติดไมโครโฟนไร้สาย ที่ตัวของนักแสดง
- เวลา 13.30 น. เริ่มลงทะเบียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย
- เวลา 14.00 น. ผู้ชมรอบที่ 2 ทยอยเข้าโรงละคร ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม

เวลา 14.10 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสร็จสิ้นการแสดงละครเพลง “ลูกเบ็ดขี้เหว” ประมาณเวลา 15.30 น

2.2.2 ผลการดำเนินงาน

2.2.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 72 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 100 คน เนื่องจากผู้ชมเต็มโรงละครทุกที่นั่ง โดยผู้ชมส่วนหนึ่งไม่ได้รับแบบสอบถามเนื่องจากมาล่าช้ามาก โดยการแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วประมาณ 20 นาที และผู้ชมส่วนใหญ่เป็นครอบครัว ญาติพี่น้องของนักแสดง ซึ่งในรายชื่อของผู้ใหญ่ที่มีอายุมากไม่สามารถทำแบบสอบถามได้เนื่องจากสายตาไม่ดี และไม่สะดวก และมีผู้เชี่ยวชาญเป็นคณาจารย์จาก คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

ระบบเสียงที่ได้รับการแก้ไขทำให้อารมณ์และบรรยากาศในการแสดงราบรื่นขึ้น แต่มีปัญหาเล็กน้อยในช่วงที่นักแสดงต้องเต้นรำแล้วสายไมโครโฟนไร้สายหลุดออกมานอกเสื้อผ้า และมีเสียงลมหายใจเข้าไมโครโฟนไร้สายเป็นบางช่วงในการแสดง เนื่องจากนักแสดงมีอาการป่วย มีไข้ ทำให้เหนื่อยหอบง่วงระหว่างการแสดง

นักแสดงบางคนตกปลั๊กไฟ แม้ว่าจะมีการปะเทปเรื่องแสงระบุดำแหน่งไว้แล้วก็ตาม จึงต้องมีการกำชับให้นักแสดงคอยระวังตกไฟในรอบการแสดงต่อไป

เป็นรอบการแสดงที่กระชับสนุกสนาน การแสดงราบรื่นและนักแสดงแสดงได้ดีขึ้นแม้ว่าจะมีอาการป่วยก็ตาม ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดงความพึงพอใจ ด้วยเสียงหัวเราะและการปรบมือเมื่อจบในแต่ละฉาก และให้ความร่วมมือในการตอบคำถามและแลกเปลี่ยนความเห็นเป็นอย่างดี

ผู้เชี่ยวชาญมีการแนะนำเรื่องการจัดไฟซึ่งสามารถทำให้เกิดรายละเอียดของอารมณ์การแสดงที่สวยงามได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งใช้แสงตามตำแหน่งเดิมที่โรงละครมี และได้ให้คำแนะนำเรื่องการใช้ละครในการสร้างงานเสวนา นิทรรศการ หรือการมีผู้มาบรรยายหัวข้อสารัตถะที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะให้ประโยชน์ต่อผู้ชมมากกว่าการสร้างละครเพียงอย่างเดียว โดยละครที่แสดงนั้นผู้เชี่ยวชาญแสดงความเห็นว่าเหมาะสมต่อกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่กำลังค้นหาตนเอง ซึ่งผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่อย่างผู้เชี่ยวชาญอาจไม่ได้รับข้อคิดจากละครในเรื่องการค้นหาคุณค่าของตนเองเนื่องจากผ่านช่วงเวลานั้นมาแล้ว

2.3 การแสดงรอบที่ 3 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 17.00 น.

2.3.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 15.00 น. นักแสดงและทีมงานพัก รับประทานอาหารเย็น
- เวลา 16.00 น. ผู้กำกับนำดรัมนักแสดงและทีมงานเพื่อพูดคุย กล่าวชื่นชมและขอบคุณสำหรับความทุ่มเทของทุกคนในช่วงเวลาที่ผ่านมา พร้อมแจกเสื้อยืดละครเป็นการขอบคุณ และขอให้ทุกคนทำให้เต็มที่ในรอบสุดท้าย
- เวลา 16.30 น. เริ่มลงทะเบียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย
- เวลา 17.00 น. ผู้ชมรอบสุดท้ายทยอยเข้าโรงละคร ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม
- เวลา 17.10 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสร็จสิ้นการแสดงละครเพลง “ลูกเปิดขี้เหร” ประมาณเวลา 18.30 น.

2.3.2 ผลการดำเนินงาน

2.3.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 60 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 110 คน เนื่องจากผู้ชมเต็มโรงละครทุกที่นั่งและต้องนั่งเสริมบริเวณบันได โดยผู้ชมส่วนหนึ่งไม่ได้รับแบบสอบถาม เนื่องจากมาล่าช้ามาก โดยการแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วประมาณ 15-30 นาที บางส่วนรับแบบสอบถามแต่เมื่อนำส่งปรากฏว่าไม่ได้ทำ หรือทำไม่ครบจึงทำให้ต้องคัดทิ้ง ผู้ชมในรอบนี้มาจากหลากหลายที่ บางส่วนเป็นผู้ชมที่มาจากข่าวประชาสัมพันธ์ บางส่วนเป็นผู้ชมที่เป็นครอบครัวนักแสดงและมีผู้เชี่ยวชาญเป็นนักออกแบบท่าเต้นในสาขาต่างๆ นักการละครในละครเวที

2.3.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

มีปัญหาด้านเทคนิคเล็กน้อยแต่ไม่กระทบกับภาพรวมของการแสดง คิวการแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นและสนุกสนาน แม้ว่านางเอกจะมีอาการทรุดลงจากอาการไข้ที่เป็นมาตั้งแต่รอบการแสดงในตอนเช้า แต่ด้วยกำลังใจที่ดีก็สามารถผ่านพ้นรอบนี้มาได้เป็นอย่างดีที่น่าพอใจของผู้กำกับ

และผู้ชม โดยสังเกตจากปฏิกริยาในระหว่างรับชมและบรรยากาศในการเสวนาแลกเปลี่ยน
ความเห็นหลังชมการแสดง ผู้ชมมีความสนใจในการให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับละคร

เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้ชมบางส่วนมาล่าช้า โดยมีผู้เชี่ยวชาญการละครบางท่านมาในช่วง
กลางของเรื่อง และ ช่วงสุดท้ายของเรื่อง เนื่องจากละครมีความยาวเพียง 50 นาที ทำให้
ผู้เชี่ยวชาญบางส่วนพลาดการรับชมและไม่สามารถให้ความเห็นได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยจึงได้รับ
คำแนะนำว่า นอกเหนือจากสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแล้วควรมีการสัมภาษณ์นักแสดงในเรื่องด้วย
เนื่องจากเป็นกลุ่มเยาวชนเช่นเดียวกัน รวมทั้งผู้ปกครองของนักแสดงที่มาชมการแสดงทั้ง 2
รอบ เพื่อให้มีความละเอียดของข้อมูลในการทำงานวิจัยมากขึ้น

3. ขั้นหลังการแสดง (Post-Production)

ในส่วนของงานหลังการแสดงนั้น เป็นการประเมินผลข้อมูลทั้งเชิงสถิติจากแบบสอบถาม
โดยการบันทึกลงในโปรแกรมสถิติประยุกต์ SPSS เพื่อประมวลผลทางสถิติและนำผลที่ได้ไปใช้ใน
การนำเสนอผลการวิจัย และอีกส่วนได้จากการเสวนาหลังชมละครกับผู้ชม การสัมภาษณ์
ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมในแต่ละรอบ นักแสดงเยาวชนในละครเวที และผู้ชมที่ได้ชมการแสดง 2 รอบขึ้นไป
ไปเพื่อเปรียบเทียบความรู้สึก ความคิดเห็นจากละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดชีเห่”

3.1 ทศนคติจากการสัมภาษณ์และเสวนา

ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทประหว่างการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมและนักแสดงในละคร
เพลงเรื่อง “ลูกเปิดชีเห่”

3.1.1 ทศนคติจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคณาจารย์ผู้สอนด้านการสื่อสารการแสดงในสถาบันอุดมศึกษาคิดว่า
ละครเวทีเรื่องนี้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่ตั้งไว้ เป็นละครสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่กำลังค้นหา
ความเป็นตัวเองและละครเรื่องนี้มีสาระความเป็นปัจจุบันที่ตรงกับกระแสนิยมที่เป็นปัญหาใน
สังคม คือ ความนิยมการศัลยกรรมในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งผู้เชี่ยวชาญชื่นชอบรูปแบบการนำเสนอใน
ภาพรวม

“ถ้าเราตั้งเป้าว่าทำละคร เพื่อเป็นสื่อให้ความรู้การเรียนการสอนสำหรับเด็กและเยาวชน
เป็นtarget group หลัก ละครเรื่องนี้มันก็ตอบโจทย์ แต่อาจจะเพิ่มeducation message ในเรื่อง
content ให้มากขึ้นโดยการมี Guest Speaker เป็น คุณหมอมอ จิตแพทย์ หรือครู ก็จะทำให้เนื้อหา
การสอนครบวงจร และ Flow มากขึ้น”

ดร.ประภัสสร จันทรสถิตย์พร , สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครเรื่องนี้เหมาะกับกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยมัธยม โดยเฉพาะผู้หญิงวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังค้นหาตัวเอง ถ้าเขาได้มาดูอะไรอย่างนี้มันอาจจะช่วยเขาได้ส่วนหนึ่ง เขาอาจจะไม่ต้องหลงตามเพื่อน กับความสวยงามที่เป็นวาทกรรม ที่สวยต้องเป็นแบบนี้ ผิวขาวใสอะไรประมาณนี้ มีความรู้สึกว่ละครเล่นให้ช้ากว่านี้ได้อีก ตอนเปิดเรื่องน่ารักดี พอตัดเข้าตัวละคร เรามั่นใจไม่เบา เบื่อถ้าจะเล่นให้มันช้ากว่านี้ ให้ได้สร้าง character ของตัวละครให้ได้มากกว่านี้”

อ.ลักษณะนัยน์ ทรงเสียงไชย, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการแสดง ได้แก่ นักแสดงอาชีพ และนักแสดงละครเวที ได้ให้ความเห็นไว้ตามลำดับ ดังนี้

“ละครมีความโดดเด่นเรื่องการแสดง ไม่ว่าจะเป็นเต้นรำ หรือว่าการจัดแสงสีเสียง ชอบการจัดแสง มีลูกเล่นเซอร์ไพรส์ผู้ชมตลอดเวลา แต่ในส่วนของเนื้อเรื่องเป็นกระแสสังคมที่กำลังเป็นประเด็น เรื่องความสุข การทำศัลยกรรม จิตใจ มีการเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัดเจน ว่าคนสวยกับคนไม่สวยเป็นยังไง พอแสดงออกมา physical ภายนอกกับการแสดงมันออกมาสอดคล้องกัน ในฐานะที่เป็นนักแสดงเหมือนกันก็ประทับใจ แล้วชื่นชมผู้กำกับที่เลือกนักแสดง และมีการเรียงร้อยบทเพลง แก่จุดบอดของนักแสดง เลือกเพลงได้ดี”

พริมรตา เดชอุดม (นักแสดงอาชีพ), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“Production ทำได้ดีมาก ทั้งเขียนบท แต่งเพลง ออกแบบท่าเต้น ละครสื่อสารกับสิ่งที่ตรงกับชีวิตจริงของวัยรุ่นในปัจจุบันมาก ที่บางคนอยากทำศัลยกรรมมากกว่าค้นหาความสามารถของตนเอง อยากให้เด็ก ๆ นื่อง ๆ มาดูเรื่องนี้จะได้รู้ว่า ความสวยงามไม่ได้เป็นทุกอย่างของชีวิต คุณค่าในชีวิตจริง ๆ มีอะไรอีกหลายอย่าง”

จตุพร สุวรรณสุขุม (นักแสดงละครเวที), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตและออกแบบการแสดง ได้ให้ความเห็นชื่นชมในรายละเอียดของการสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ การเรียบเรียงประพันธ์เพลง การออกแบบท่าเต้นรำ การจัดองค์ประกอบแสง มีความคิดสร้างสรรค์ดี กล้านำเสนอสิ่งที่ต่างออกไปจากธรรมชาติ

นิยมปฏิบัติของละครเวที หรือการคิดรูปแบบการนำเสนอความเป็นนามธรรม สามารถสื่อสารออกมาได้ดี ชัดเจน ตรงกับประเด็นที่ต้องการสื่อ นักแสดงแสดงได้ดีมีความสุขสนุกสนานน่าติดตาม

“สิ่งที่สำคัญคือ ประทับใจความคิดที่มันซนๆ บางครั้งเราทำงานมันจะมีกรอบ แต่ก็ประทับใจที่คิดอะไรไปนอกกรอบ อย่างเพลงสุดท้าย (คือเพลงตัวตนของเรา) คือถ้าอยู่ใน business มันจะเป็นเพลงที่แปลกหูมาก แต่ว่าพอฟังดูมันก็จะสะท้อนว่าเออ คนเราจะพยายามที่จะเป็นอะไรที่ไม่ใช่ตัวเอง มันก็จะซนดี ประทับใจจากทางภัคศิลากรรม มันเป็นการนำเสนอที่ดี บางครั้ง Dance อย่างเดียวมันไม่สื่อสารเท่ากับมี wording และเป็น wording ที่อยู่ในบทเพลง มันทำให้ Dance มันชัดเจนมากขึ้น อย่างที่เด่นบอกว่าโบทอกซ์ อีกนิตหนึ่ง และมันทำให้ดูเป็นเรื่องเข้าใจด้วย”

ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์ (Executive manager Starbright Dance troupe), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ที่ชอบนอกจากไอดีเดียการเอาลูกเปิดซีให้มารวมกับศิลากรรม ก็คือ เส้นที่ดึงคนดูได้จากคุณภาพของละคร ที่แต่งเพลงใหม่ได้เพราะ เต้นก็เป๊ะ ตลกก็ต่างหาก ถือว่าละครเรื่องนี้เป็นงานดีที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารกับสังคม”

ธัญมิ คงอนันตพันธ์ (Senior Designer Workpoint entertainment), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

3.1.2 ทศนคติจากผู้ชม

ผู้ชมแสดงคิดว่าละครเรื่องนี้สาระที่ดี ให้ข้อคิด มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความพอใจในสิ่งที่ตนเองมี มีความทันสมัยในการนำเสนอ โดยเฉพาะการนำเพลงเกาหลีมาแปลงเนื้อร้องให้เข้ากับประเด็นการศัลยกรรมเป็นสิ่งที่ผู้ชมคิดไม่ถึง แต่ให้มีความสุขสนุกสนานและทำให้เข้าใจประเด็นที่ต้องการสื่อสารง่ายขึ้น

“เป็นละครที่ดี ตลก แล้วก็ทันสมัยมาก มีเพลงเกาหลีด้วย ชอบที่เอาเพลงหลายๆเพลงมาดัดแปลง มีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย ให้ข้อคิดหลายเรื่อง ไม่ใช่แค่สวยจากภายนอกอย่างเดียว มีเรื่องศัลยกรรมว่ามันไม่ตึ้นะ และยังแทรกธรรมะไปด้วย ละครพูดหลายๆเรื่อง มีประโยชน์มาก”

ธนพงศ์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครดีมาก เหมาะกับทุกเพศทุกวัยนะ ขนาดแม่เป็นผู้ใหญ่ยังรู้สึกว่าได้ข้อคิดที่เรา เป็นอยู่นี่มันดีแล้วนะ แต่ก่อนแม่เป็นคนไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง พอดูเรื่องนี้แล้วรู้สึกว่าเราเองก็มีดี เหมือนกันนะ ไม่ต้องสวยขึ้นมาแค่เรามีความมั่นใจว่าเราเป็นคนมีคุณค่า เราก็จะดำเนินชีวิตอย่าง มีคุณค่าต่อไปได้ แนวการสอนดีมาก อยากให้มีเรื่องต่อไปอีก”

ฐิติมา เหลืองทองเจริญ, สัมภาษณ์ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ชอบแก่นเรื่อง ที่สื่อสารความสวยงามไม่ได้ดูจากแค่ข้างนอก แต่ดูจากข้างใน แค่เรามั่นใจ ในตัวเอง ว่าเรามีความดีอะไรบางอย่าง ไม่ต้องสนใจว่าข้างนอกจะเป็นยังไง มันฉีดขายออกมา ด้วยตัวเอง”

ศรารวรรณ ศิริโรจน์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครเวทีเรื่องลูกเปิดซีเทรเวอร์ชั้นนี้ เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ เพราะเป็น Musical แต่ยังคง เรื่องของการทำให้พอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่”

ราศี บรรจงศักดิ์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครสนุกได้ข้อคิด พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี ชอบเพลงที่เกี่ยวกับว่า อดทนทำสิ่งที่เรารักแล้ว มันจะไปได้ ถึงตัวของโบว์จะไม่ลงในเรื่องหน้าตา แต่ว่าอดทนทำในสิ่งที่เรารักมันจะไปได้”

ศิวดล จันทนะ, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ผู้ชมเขียนคะแนนความพึงพอใจในตนเองก่อนและหลังจากชม ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ปรากฏว่าละครได้สร้างความมั่นใจในตนเองให้กับผู้ชมที่มีความรู้สึก ว่าตนเองเป็นคนไม่สวยในสังคม ให้เกิดมุมมองในการหาข้อดีของตนเองจากการเป็นคนดีมี ความสามารถและรู้สึกมีคุณค่า

“ตอนแรกที่เข้ามา ความรู้สึกที่ตัวเองเป็นคนตัวเตี้ย หน้าโทรมๆ ยอมรับความมั่นใจตอน นั้นแค่ 7 พอดูละครแล้วให้ตัวเอง 10 ไม่ต้องสวยขึ้นมา แต่เรามีความมั่นใจว่า เราเป็นคนหนึ่งที่มี คุณค่านะ เราก็จะดำเนินชีวิตให้มีคุณค่าต่อไป แล้วก็ใช้เรื่องศัลยกรรมเนี่ยก็จะสอนลูกหลานว่า

อย่าไปสนใจมันเลย มันเป็นเรื่องที่จอมปลอม เหมือนในฉากตรงที่บอกว่าออกลูกมาแล้วเลิกกันเลย บทตรงนั้นชอบมากเลย ทุกอย่างที่ทำคล้ายกรรมมามันจอมปลอม แล้วออกผลที่ล้มเหลวสุดๆ”

จิตติมา เหลืองทองเจริญ (แม่บ้าน) อายุ 39 ปี

ซึ่งเมื่อทำการสัมภาษณ์ผู้ชมที่ได้ชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” ตั้งแต่ 2 รอบขึ้นไป ถึงความแตกต่างของการแสดงในแต่ละรอบพบว่าในรอบแรกมีการติดขัดในเรื่องระบบเสียงและนักแสดงยังดูตื่นเต้น อย่างไรก็ตามผู้ชมรู้สึกว่าการละครในรอบถัดมาสนุกขึ้นเรื่อยๆ และแม้จะเคยชมมาแล้วแต่ก็ไม่รู้สึกเบื่อ เนื่องจากความสดของการเป็นละครเวที ทำให้รู้สึกตื่นเต้นที่จะชมอยู่เสมอ เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับความคิดของผู้ชมต่อภาพรวมละครเรื่องนี้ ผลออกเป็นไปในเชิงบวก ส่วนใหญ่ผู้ชมมีความชื่นชอบที่ละครเรื่องนี้สามารถแทรกข้อคิดต่างๆ ที่สะท้อนค่านิยมในสังคมได้เป็นอย่างดี ได้ข้อคิดที่เตือนใจให้เห็นคุณค่าในตนเอง และได้เห็นความรักความทุ่มเทของนักแสดงในการแสดงครั้งนี้ อย่างไรก็ตามมีข้อควรปรับปรุงที่ผู้ชมให้ความเห็นในเรื่อง ปัญหาระบบเสียงของสถานที่แสดงมีการติดขัดบ้างในการแสดงและบางตอนดูยืดยาว ไม่กระชับ เช่นในช่วงท้ายซึ่งนางเอกได้พบความเชื่อมั่นในตนเองและรับบทนำแสดงเป็นหงส์ แต่ยังมีฉากตลาดต่อตามมา และมีฉากร้องเพลงพิณาล้ออีก ซึ่งสามารถตัดให้กระชับได้โดยให้ฉากที่นางเอกค้นพบตนเองเป็นฉากจบและตัดเข้าสู่พิณาล้อเลย

3.1.3 ทศนคติจากนักแสดง

การสัมภาษณ์นักแสดงที่ร่วมแสดงละครเรื่องนี้ เป็นการประเมินทัศนคติของผู้ที่แสดงละครว่ามีความเห็นอย่างไรต่อการเข้าร่วมแสดงละคร และมีทัศนคติอย่างไรต่อประเด็นที่สื่อสารในละคร ความเห็นนั้นมีความเหมือนหรือต่างจากผู้ชมอย่างไร ซึ่งนักแสดงทั้งหมดเป็นเยาวชนในช่วงอายุ 10-24 ปี ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการร่วมแสดงละครครั้งนี้ว่าการร่วมเล่นละครทำให้เรากล้าแสดงออก ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ที่มาจากหลากหลายสถานที่ ได้ลองทำสิ่งใหม่ อาทิ บางคนเป็นนักร้องก็ได้มาลองเต้น บางคนเป็นนักเต้นก็ได้มาฝึกการแสดงด้วย เพราะละครเพลงนั้นจำเป็นต้องใช้ศาสตร์ทั้งสามอย่าง คือ การขับร้อง การเต้นรำและการแสดง ซึ่งทำให้นักแสดงเยาวชนมีประสบการณ์ที่ดี เกิดแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองต่อไป

“เป็นครั้งแรกที่ได้เล่นละครเวที เป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง รู้สึกดีใจที่คุณครูชวนมาเล่น ปกติหนูชอบเต้นกับร้องเพลง แต่ไม่เคยแสดงละครเวทีมาก่อน ไม่คิดว่ามันจะรวมกันได้ เป็น

ประสบการณ์ที่ได้ความรู้ใหม่หลายอย่างคะ อย่างการร้องเพลงประสานเสียง การแสดงแบบมีจังหวะ อย่างมุกตลก บางทีถ้าเราแสดงไม่ถูกจังหวะมันก็จะไม่เข้า คนดูก็จะไม่หัวเราะ”

ญานิกา ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“หนูได้ประสบการณ์ใหม่ๆ เพราะเจอพี่ๆนักเต้นที่เก่งมาก แข็งแรงมาก ทำให้เราพยายามพัฒนาการเต้นของเรา ก็มีแรงบันดาลใจหลายอย่าง หนูเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้น เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เราอยากออกไปทำอะไรใหม่ๆอีก”

มาริชา รุชานา โชนาติโตส, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

โดยเยาวชนที่ทำละครเวทีเป็นครั้งแรกมีความเห็นว่า การทำละครนั้นต้องมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม เพราะละครนั้นจะสามารถสำเร็จได้ด้วยดีต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของกลุ่มคนที่ทำงานในหลายส่วน นักแสดงเยาวชนจึงได้เรียนรู้กระบวนการทำงานร่วมกันและเกิดความรู้สึกภูมิใจในการขับเคลื่อนเครื่องจักรแห่งการสื่อสารเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” ไปสู่คนดูด้วยความตั้งใจที่ดีที่สุด

“รู้สึกว่ามันเป็นการทำงานที่เป็นกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบต่อส่วนตัวและส่วนรวมด้วย แล้วก็ต้องใช้องค์ประกอบหลายๆอย่างทำให้มันเข้ากันได้ดี เราก็อยากให้มันออกมาดีที่สุด อยากให้คนดูชอบ เพราะไม่ใช่แค่เราทำละครเพื่อตัวเอง แต่ละครเรื่องนี้มันคือผลงานจากความพยายามอย่างสูงของคนหลายๆคน”

ชุตินัน ตันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

นักแสดงเยาวชนยังได้แสดงทัศนคติต่อประเด็นการสื่อสารเรื่องศีลยกรรมในละครเวทีเรื่องนี้ด้วยว่า มีการนำเสนอข้อคิดที่ดีในเรื่องศีลยกรรมผ่านบทเพลงและการแสดงในหลายๆฉาก ซึ่งตัวนักแสดงเข้าใจว่าการศีลยกรรมไม่ใช่สิ่งที่มีแต่ด้านดีที่สวยงามเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีผลเสียและพิษภัยต่างๆที่เราควรพิจารณาไตร่ตรอง ซึ่งละครได้สร้างรูปธรรมของตัวอย่างความผิดพลาดจากศีลยกรรมในฉากต่างๆทั้งที่เป็นสาระด้านธรรมะจากการขับร้องบทเพลงและความบันเทิงจากการเต้นรำ

“ได้ข้อคิดเกี่ยวกับการทำศีลยกรรมว่ามันควรหรือเปล่า เหมือนตัวละครที่เป็นนางเอกเขาค้นพบในที่สุดว่า ในตัวของเขาสามารถเป็นหงส์ได้จากข้างในเอง โดยที่ไม่ต้องไปทำศีลยกรรมอย่างคอร์รัปชั่นที่หนูร้อง คอร์รัปชั่น เหมือนเป็นเป็นจิตใต้สำนึกของนางเอก ต้องการบอกนางเอกว่าศีลยกรรมมันไม่ดี”

ญานิกา ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ตอนมาเล่นละครเวทีตอนแรก ต้องเต้นฉากสวยเสริมได้ ฟังเพลงแล้วรู้สึกอยากสวยตามที่ เพลงเชิญชวน แต่พอได้ทำละครเรื่องนี้ไปแล้วจะเห็นว่าฉากเท่งโก้ตามมา ซึ่งเป็นความน่ากลัว ของการทำศัลยกรรม คนดูน่าจะคิดว่าทำไปแล้วมันไม่ดี ได้รู้จักโทษของศัลยกรรมว่า ถ้าไม่รู้จัก พอไปเรื่อยมันก็จะส่งผลเสีย”

ธนัชพร ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ชอบฉากที่นางเอก อยู่ในภวังค์ แล้วมีคนห้อมล้อม เเล่ประทับใจการศัลยกรรม ดูแล้วหลงมนมาก มันให้มุมมองอีกด้านของการศัลยกรรม ว่าไม่ใช่แค่การทำให้สวยงาม มันก็มี ข้อเสีย ทำแล้วมันย่อย ทำแล้วลูกออกมาหน้าตาซีเหร่ แล้วโดนฟ้องหย่า”

ดวงพร เหลืองสำราญ (นักเรียน) อายุ 17 ปี

“นอกจากประสบการณ์ในการเล่นละครเวทีแล้ว หนูได้ข้อคิดอย่างหนึ่งว่า การศัลยกรรมมันไม่ดี เสมอไป มันไม่ทำให้เราสวยขึ้น มันอาจจะสวยแค่ภายนอก แต่ภายในนิสัยเราไม่เปลี่ยนไปเลย การ ศัลยกรรมไม่ได้ทำให้คุณดูดี ถ้าคุณจะดูดีพอคุณต้องดูดีจากภายใน แล้วบางครั้งการ ทำศัลยกรรมมีข้อเสีย บางครั้งมีข้อผิดพลาดกันบ้าง จมูกเลอะ ปากย่อย หน้าเบี้ยว”

ประกายแก้ว พันธุ์สวัสดิ์ (นักเรียน) อายุ 16 ปี

นอกเหนือจากประเด็นของการศัลยกรรมที่ผิดพลาด ที่ทำให้นักแสดงเยาวชนตระหนัก ถึงข้อเสียของการศัลยกรรมแล้ว ละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ยังทำให้นักแสดงเกิดมุมมองเรื่อง คุณค่าของชีวิตที่มาจากความสวยงามจากจิตใจและการเป็นคนมีความสามารถ ดังบทสัมภาษณ์

“มันไม่มีอะไรจริงยั่งยืน สวยอย่างเดียวก็ทำอะไรไม่ได้หรอก เพราะความสวยก็ต้องมีการหมดไป สู้ ว่าเราไปตามหาความสามารถของตัวเอง เก่งด้วยตัวเองดีกว่า”

ธนัชพร ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครให้ข้อคิดว่า เราต้องคิดว่าตัวเองสวยจากภายใน ให้รู้จักคุณค่าของตัวเองจาก ภายในไม่ต้องเสริมเติมแต่ง ถ้าคนเขาจะชอบเราเขาก็ต้องดูนิสัยเราอยู่แล้ว”

ดวงพร เหลืองสำราญ, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“หนูก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองสักเท่าไร แต่ว่าพอได้มาเล่นละครเรื่องนี้ มันสอนให้คนเราไม่ต้องสวຍจากภายนอก ไม่ใช่ว่าทุกอย่างต้องเป๊ะ ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจเรา แค่เราพร้อมเรามั่นใจ เราเชื่อในตัวเองว่าสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งที่สวຍงามในด้านจิตใจ ทุกอย่างมันก็จะสวຍจากข้างในมาถึงข้างนอก”

ชุตินัน ตันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

นักแสดงยังให้ความเห็นว่ารู้สึกมั่นใจในตนเองมากขึ้น หลังจากที่แสดงละครเรื่องนี้ รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถและภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความสุขกับสิ่งที่ตนเองเป็นมากขึ้นกว่าเดิม โดยผู้วิจัยได้ให้นักแสดงให้คะแนนความพึงพอใจในตนเองก่อนและหลังจากผ่านกระบวนการทำละคร ผลปรากฏว่านักแสดงเยาวชนส่วนใหญ่มีคะแนนความพึงพอใจในตนเองหลังจากทำละครมากกว่าก่อนทำละครเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว”

“ก่อนมาแสดงให้คะแนนความสวຍของตัวเอง สัก 8 ก็พอคะ แต่หลังจากทำละครให้ 10 เลยคะ รู้สึกว่าไม่ใช่ทุกคนต้องไปทำศัลยกรรมเพื่อที่จะให้ตัวเองดูดี ซึ่งจริงๆ แล้วการดูดีมาจากภายในของเราเอง”

มาริชา รุชานาโน ชานดิโตส, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“ก่อนหน้านี้อันนี้ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง ให้คะแนนตัวเองสัก 5 ค่ะ บางครั้งก็มองตัวเองดี บางครั้งก็มองตัวเองไม่ดี หลังจากทำละครแล้ว ให้ 9.5 ค่ะ มั่นใจในสิ่งที่เราทำมากขึ้น โดยไม่ได้ศัลยกรรมนะค่ะ”

ชุตินัน ตันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“ก่อนหน้านี้รู้สึกตัวไม่ค่อยสวຍเท่าไร ให้คะแนน 5 ค่ะ เคยคิดที่จะทำศัลยกรรมอยากลองไปทำดูสักอย่างสองอย่างนะค่ะ หลังจากทำละครเรื่องนี้แล้วรู้สึกว่าคุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่หน้าตา แต่อยู่ที่ภายใน ถ้าให้คะแนนของตัวเองหลังจากทำละครเรื่องนี้ให้สัก 9.5 ค่ะ”

ประกายแก้ว พันธุ์สวัสดิ์ (นักเรียน) อายุ 16 ปี

3.2 ทักษะคติของผู้ชมจากการแบบสอบถาม

ในการสำรวจเชิงสถิติของผู้ชมด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ชมทุกคนโดยไม่เลือกช่วงอายุ ซึ่งเมื่อได้ประเมินแบบสอบถามทั้งหมดแล้วพบว่า ผู้ชมในช่วงอายุ

13-24 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายคิดเป็นร้อยละ 76.2 สามารถใช้เป็นตัวแทนของประชากรผู้ชมทั้งหมดได้ แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำข้อคิดเห็นจากผู้ชมที่เป็นเยาวชนในช่วงอายุ 13-24 ปี มาอภิปรายโดยละเอียดเพื่อให้ได้ทัศนคติของผู้ชมที่ตรงกับเป้าหมายของการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนเรื่อง “ลูกเบ็ดชี้เห่”

3.2.1 ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์

ตารางที่ 1 แสดงการจำแนกเพศของผู้ชมการแสดง

เพศ	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	19	17.8	15	20.8	27	45.0	61	25.5
หญิง	88	82.2	57	79.2	33	55.0	178	74.5
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง พบว่า โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมี 239คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 74.5 และ 25.5 ตามลำดับ ถ้าพิจารณาในแต่ละรอบการแสดง พบว่า ทั้ง3รอบการแสดงมีจำนวนเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชาย โดยในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. มีเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชาย ซึ่งเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 82.2 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 17.8 ส่วนในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. มีเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชายเช่นกัน โดยเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 79.2 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 20.8 ส่วนวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. เป็นรอบที่มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด โดยมีเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 55.0 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 45.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงอายุของผู้ชมการแสดง

ช่วงอายุ	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ

น้อยกว่า 13 ปี	2	1.9					2	0.8
13-15 ปี	1	0.9	2	2.8			3	1.3
16-18 ปี	13	12.1	3	4.2	3	5.0	19	7.9
19-21 ปี	63	58.9	43	59.7	38	63.3	144	60.3
22-24 ปี	11	10.3	3	4.2	2	3.3	16	6.7
25 ปี ขึ้นไป	17	15.9	21	29.2	17	28.3	55	23.0
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 19-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 60.3 ซึ่งเป็นผู้ชมในกลุ่มเป้าหมายของละครเยาวชนเรื่องนี้ และรองมา คือ อายุ 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 23.0 และช่วงอายุ 16-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.9 และช่วงอายุ 22-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.7 ถ้าพิจารณาเป็นรอบของการแสดง พบว่า วันที่ 16 รอบ 14.00 น. และ 17 รอบ 14.00 น. และ 17.00 น. ผู้ตอบแบบสอบถามมีช่วงอายุ 19-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 58.9, 59.7 และ 63.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงระดับการศึกษาของผู้ชมการแสดง

ระดับการศึกษา	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น	2	1.9	2	2.8			4	1.7
กำลังศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย	11	10.3	1	1.4			12	5.0
กำลังศึกษาระดับ อุดมศึกษา	72	67.3	43	59.7	44	73.3	159	66.5
กำลังศึกษาระดับ มหาวิทยาลัยศึกษา	9	8.4	11	15.3	3	5.0	23	9.6
อื่นๆ(ปวส.และทำงาน)	13	12.1	15	20.9	13	21.7	41	17.2
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 66.5 และรองมาคือ อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 17.2 เมื่อจำแนกรอบของการแสดง พบว่า วันที่ 16 รอบ 14.00 น. และ 17 รอบ 14.00 น. และ 17.00 น. ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาระดับอุดมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 67.3, 59.7 และ 73.3 ตามลำดับ

สาเหตุที่ผู้ชมส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในช่วงอุดมศึกษามากที่สุด เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ในกลุ่มนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยนั้น สามารถทำได้ง่ายเนื่องจากมีกลุ่มเพื่อนและรุ่นน้องที่รู้จักกันอยู่ในแวดวงละแวกที่ในมหาวิทยาลัยต่างๆ จึงสามารถเชิญชวนให้มาชมละครเวทีได้ง่าย เพราะความสนิทสนมและเป็นกลุ่มคนที่มีความสนใจในละครเวทีอยู่แล้ว ซึ่งเมื่อชักชวนกันมา มักจะได้เป็นกลุ่มหลายคน หรือทั้งชมรมละครเป็นต้น ประกอบกับช่วงอายุ 19-21 ปี เป็นวัยที่สามารถเดินทางได้ด้วยตนเอง จึงสะดวกในการเชิญชวนให้มาชมละครเวทีมากกว่าในช่วงอายุ 13-15 ปี ซึ่งเป็นวัยที่ต้องพึ่งผู้ปกครองในการรับส่ง

3.2.2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ชมเกี่ยวกับวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่”

ตารางที่ 4 แสดงถึงผู้ชมการแสดงรู้จักวรรณกรรมเรื่องลูกเปิดซีเห่

การรู้จัก เรื่องลูกเปิดซีเห่	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	84	78.5	52	72.2	49	81.7	185	77.4
ไม่รู้จัก	12	11.2	14	19.4	7	11.7	33	13.8
ไม่แน่ใจ	11	10.3	6	8.3	4	6.7	21	8.8
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” คิดเป็นร้อยละ 77.4 โดยรอบที่มีผู้กรอกแบบสอบถามรู้จักวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” มากที่สุดคือ รอบสุดท้าย วันที่ 1 กุมภาพันธ์ รอบ 17.00 น. โดยคิดเป็นร้อยละ 81.7

3.2.3 พฤติกรรมของผู้ชมเกี่ยวกับการรับชมละครเวที

ตารางที่ 5 แสดงถึงการเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลง

การชมละครเวที ประเภทละครเพลง	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	88	82.2	58	80.6	54	90.0	200	83.7
ไม่เคย	19	17.8	14	19.4	6	10.0	39	16.3
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลง คิดเป็นร้อยละ 83.7
โดยรอบที่ตอบว่าเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงมากที่สุด คือ 16 กุมภาพันธ์ รอบ 14.00 น.
โดยคิดเป็นร้อยละ 82.2

3.2.4 ทักษะการคิดของผู้ชมต่อตนเอง ก่อน ชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหว”

ตารางที่ 6 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ระบุเป็นคะแนนจากเต็ม 10

ความพึงพอใจ ในรูปร่าง หน้าตาของ ตนเอง	รอบการแสดง												รวม			
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (17.00 น.)							
	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.
1.0	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
2.0	1	0.9											1	0.4		
5.0	18	16.8			2	2.8	7.8		3	5.0			23	9.6		
6.0	13	12.1			4	5.6	7.8		6	10.0			23	9.6		
7.0	34	31.8			22	30.6	7.8		16	26.7			72	30.1		
7.5					1	1.4	7.8		1	1.7			2	0.8		
8.0	25	23.4			28	38.9	7.8		17	28.3			70	29.3		
8.5	1	0.9			1	1.4	7.8						2	0.8		
9.0	3	2.8			8	11.1	7.8		5	8.3			16	6.7		
9.5									1	1.7			1	0.4		
9.9	1	0.9											1	0.4		
10.0	10	9.3			6	8.3	7.8		10	16.7			26	10.9		
รวม	107	100.0	7.1	1.6	72	100.0	7.8	1.1	60	100.0	7.7	1.6	239	100.0	7.5	1.5

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง ส่วนใหญ่แล้วให้คะแนนอยู่ที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 30.1 และรองมาคือ คะแนน 8 คิดเป็นร้อยละ 29.3 ตามลำดับ โดยมีผู้ชมที่ให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองน้อยที่สุดอยู่ในระดับคะแนน 1 คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของผู้ชมทั้งหมด

3.2.5 ทักษะคีตศิลป์ของผู้ชมต่อตนเอง หลัง ชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว”

ตารางที่ 7 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ระบุเป็นคะแนนจากเต็ม 10

ความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง	รอบการแสดง												รวม			
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (17.00 น.)							
	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.
2.0	1	0.9											1	0.4		
5.0	6	5.6			1	1.4			1	1.7			8	3.3		
6.0	6	5.6			2	2.8			4	6.7			12	5.0		
6.5									1	1.7			1	0.4		
7.0	24	22.4			12	16.7			10	16.7			46	19.2		
7.5	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
8.0	29	27.1			24	33.3			16	26.7			69	28.9		
8.5					2	2.8							2	0.8		
9.0	12	11.2			9	12.5			11	18.3			32	13.4		

9.5	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
9.9	1	0.9											1	0.4		
10.0	26	24.3			22	30.6			15	25.0			63	26.4		
รวม	107	100.0	8.1	1.6	72	100.0	8.5	1.2	60	100.0	8.3	1.3	239	100.0	8.3	1.4

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามที่หลังชมละครแล้ว คิดว่าความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไป ส่วนใหญ่แล้วให้คะแนนอยู่ที่ 8 คิดเป็นร้อยละ 28.9 และรองมาคือ คะแนน 10 คิดเป็นร้อยละ 26.4 ตามลำดับ และไม่มีผู้ชมให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองน้อยกว่า 2 คะแนนเลย ซึ่งหมายความว่า ในภาพรวมผู้ชมมีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองมากขึ้น

3.2.6 ทศนคติของผู้ชมต่อตนเอง เปรียบเทียบ ก่อน และ หลัง ชมละครเพลง

“ลูกเบ็ดขี้เหร์”

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมการแสดงในแต่ละรอบ

รอบการแสดง	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
รอบที่ 1 : 16 ก.พ. 2556 (14.00น)	7.1	1.6	8.1	1.6
รอบที่ 2 : 17 ก.พ. 2556 (14.00น)	7.8	1.1	8.5	1.2
รอบที่ 3 : 17 ก.พ. 2556 (17.00น)	7.7	1.6	8.3	1.3

จากตาราง รอบ 16 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 14.00 น คะแนนก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.1 และหลังจากการชมละครเวที ให้คะแนนตนเองอยู่ที่ 8.1 เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นมากกว่าการแสดงรอบอื่นๆ ส่วนรอบวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 14.00 น. นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหร์” มากกว่ารอบอื่นๆ โดยให้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 7.8 และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนที่ 8.5 เพิ่มขึ้น 0.7 คะแนน ส่วนรอบ 17 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 17.00 น. คะแนนก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.7 และหลังการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.3 เพิ่มขึ้น 0.6 คะแนน

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมการแสดง แต่ละช่วงอายุ โดยผู้วิจัยได้รวมกลุ่มอายุของผู้ชมเป้าหมายที่เป็นเยาวชนวัย (13-24 ปี) ไว้ในกลุ่มเดียวกัน

อายุ	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
น้อยกว่า 13 ปี	7.5	0.7	9.5	0.7
13-24 ปี	7.3	1.5	8.2	1.4
25ปี ขึ้นไป	7.8	1.5	8.5	1.5

จากตาราง ผู้ชมอายุน้อยกว่า 13 ปี ให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.5 และหลังการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 9.5 เพิ่มขึ้น 2 คะแนน และผู้ชมช่วงอายุ 13-24 ปี มีคะแนนก่อนการดูละครเวทีอยู่ที่ 7.3 และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนที่ 8.2 เพิ่มขึ้น 0.9 คะแนน ส่วนผู้ชมอายุ 25 ปีขึ้นไป ผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” โดยให้คะแนนที่ 7.8 และหลังการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.5 เพิ่มขึ้น 0.7

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมละครจำแนกตามเพศ

เพศ	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
ชาย	7.5	1.8	8.3	1.6
หญิง	7.4	1.4	8.2	1.4

จากตาราง ผู้ชมเพศชายให้คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” เฉอะมีวลึกเค็ดมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของเพศหญิง โดยได้คะแนนอยู่ที่ 7.5 คะแนน และหลังจากการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.3 เพิ่มขึ้น 0.8 คะแนน ส่วนผู้ชมเพศหญิง ให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนชมละครเวทีอยู่ที่ 7.4 คะแนน และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.2 เพิ่มขึ้น 0.8 เช่นกัน

3.2.7 ทักษะคติของผู้ชมต่อละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่”

ตารางที่ 11 ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่ เดอะมิวสิคเคิล”

องค์ประกอบ ของละคร	รอบการแสดง									รวม		
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (17.00 น.)					
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1.แก่นเรื่อง	4.3	0.7	ดี	4.3	0.6	ดี	4.0	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
2.เนื้อหา	4.0	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี	3.9	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี
3.บทละคร	3.8	0.8	ดี	3.8	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	3.8	0.8	ดี
4.นักแสดง	4.2	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี	4.1	0.6	ดี	4.1	0.7	ดี
5.บทเพลง	4.0	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี	4.0	0.8	ดี	4.0	0.8	ดี
6. ลีลาการเดินรำ	4.3	0.8	ดี	4.2	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	4.2	0.8	ดี
7.สื่อภาพประกอบการแสดง	3.6	0.9	ดี	3.6	0.8	ดี	3.4	0.8	ปานกลาง	3.5	0.8	ดี
8.การออกแบบแสง	3.6	0.8	ดี	3.7	0.9	ดี	3.7	0.8	ดี	3.7	0.8	ดี
9.เสื้อผ้า	3.7	0.8	ดี	3.7	0.8	ดี	3.7	0.7	ดี	3.7	0.8	ดี
10.ละครในภาพรวม	4.1	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี	4.0	0.67	ดี	4.0	0.7	ดี

จากตาราง พบว่า ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว้ เดอะมิวสิคเคิล” ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี และเมื่อพิจารณาเป็นรอบแล้ว พบว่า อยู่ในเกณฑ์ดีเช่นกัน ซึ่งเกณฑ์ในการวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลคิดได้จากคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้

เมื่อพิจารณาระดับค่าความคิดเห็นแต่ละรอบ พบว่า

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ แก่นเรื่องและลีลาการเต้นรำ ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.3 รองลงมาคือนักแสดง และองค์ประกอบที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สื่อภาพประกอบการแสดง ได้คะแนนอยู่ที่ 3.6

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ แก่นเรื่อง รองลงมาคือ ลีลาการเต้นรำ ได้คะแนน 4.3 และ 4.2 ตามลำดับ และองค์ประกอบที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สื่อภาพประกอบการแสดง ได้คะแนนอยู่ที่ 3.6

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ ลีลาการเต้นรำ ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.1 รองลงมาได้แก่ นักแสดง , บทเพลงและแก่นเรื่อง มีคะแนนเท่ากันอยู่ที่ 4.0 และสื่อภาพประกอบการแสดงอยู่ในลำดับสุดท้ายและมีคะแนน 3.4 อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง

เนื่องจากเป็นรอบที่มีผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนักเต้น และนักแสดงในละครเวที จึงทำให้มีความเข้มงวดในการให้คะแนนองค์ประกอบต่างๆมากขึ้น เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าองค์ประกอบด้านการเต้นจึงได้รับความสนใจเป็นพิเศษ

3.2.8 ทักษะการคิดต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่”

ตารางที่ 12 แสดงถึงระดับความคิดเห็นต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่ เดอะมิวสิคเคิล”

ประเด็นสาระต่างๆในบทละคร	รอบการแสดง									รวม		
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (17.00 น.)					
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1. ละครมีกลิ่นอายของนิทานเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่”	3.8	0.8	มาก	3.7	0.7	มาก	3.7	0.6	มาก	3.7	0.7	มาก
2. ละครนำเสนอได้สนุกสนาน น่าติดตาม	3.7	0.8	มาก	3.8	0.8	มาก	3.7	0.7	มาก	3.7	0.8	มาก
3. ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน	4.2	0.8	มาก	4.3	0.7	มาก	4.2	0.7	มาก	4.3	0.7	มาก
4. ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย	4.3	0.6	มาก	4.4	0.6	มาก	4.3	0.5	มาก	4.3	0.6	มาก
5. ละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม	4.2	0.8	มาก	4.3	0.8	มาก	4.2	0.7	มาก	4.2	0.8	มาก
6. ละครให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืน	4.1	0.9	มาก	4.1	0.8	มาก	3.9	0.7	มาก	4.1	0.8	มาก
7. ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน	3.8	0.9	มาก	3.8	0.9	มาก	3.6	0.9	มาก	3.7	0.9	มาก
8. ละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน	4.2	0.7	มาก	4.1	0.8	มาก	4.1	0.7	มาก	4.1	0.7	มาก

จากตาราง ความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่นำเสนอในละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรอบแล้ว พบว่า อยู่ในระดับมาก เช่นกัน เมื่อพิจารณาระดับค่าความคิดเห็นแต่ละรอบ พบว่า

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน และในลำดับที่สามมีคะแนนเท่ากัน คือ ละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม และละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน ตามลำดับ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบันและละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม ตามลำดับ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน ละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ได้คะแนนน้อยที่สุดในทั้ง 3 รอบการแสดงนั้นมีความแตกต่างกัน ในรอบแรกคือ ละครนำเสนอได้สนุกสนาน ในรอบที่ 2 คือ ละครมีกลิ่นอายของนิทานเรื่องลูกเปิดซีเห่ และในรอบที่ 3 คือ ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน ผู้วิจัยคิดว่าความเป็นละครเวที ที่มีความสดใหม่ของการแสดง ทำให้ความสมบูรณ์ขององค์ประกอบในแต่ละรอบแตกต่างกัน ผู้ชมจึงมีได้รับอรรถรสของแต่ละองค์ประกอบแตกต่างกัน

3.2.9 ทศนคติของผู้ชมต่อข้อคิดที่ได้จากการชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซี่เห่ เดอะมิวสิคเคิล”

ตารางที่ 13 แสดงถึงความคิดเห็นจากการชมละครเรื่อง “ลูกเปิดซี่เห่ เดอะมิวสิคเคิล”

ความคิดเห็น จากการ ชมละคร	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เราทุกคนต่างมีสิ่งดี ๆ ในตัว								
เห็นด้วย	106	99.1	72	100.0	60	100.0	238	99.6
ไม่เห็นด้วย	1	0.9					1	0.4
2. เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตัวเอง								
เห็นด้วย	106	99.1	72	100.0	60	100.0	238	99.6
ไม่เห็นด้วย	1	0.9					1	0.4
3. คนที่สวยหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต								
เห็นด้วย	10	9.3	6	8.3	8	13.3	24	10.0
ไม่เห็นด้วย	97	90.7	66	91.7	52	86.7	215	90.0
4. การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวยหล่ออย่างยั่งยืน								
เห็นด้วย	7	6.5	5	6.9	8	13.3	20	8.4
ไม่เห็นด้วย	100	93.5	67	93.1	52	86.7	219	91.6
5. ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด								
เห็นด้วย	107	100.0	69	95.8	56	93.3	232	97.1
ไม่เห็นด้วย			3	4.2	4	6.7	7	2.9
6. ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต								
เห็นด้วย	10	9.3	10	13.9	10	16.7	30	12.6
ไม่เห็นด้วย	97	90.7	62	86.1	50	83.3	209	87.4
7. ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรอง ทางแก้ปัญหา								
เห็นด้วย	96	89.7	69	95.8	58	96.7	223	93.3
ไม่เห็นด้วย	11	10.3	3	4.2	2	3.3	16	6.7

8. สวยหรือซีเหร่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเราเป็นอย่างไร								
เห็นด้วย	97	90.7	65	90.3	55	91.7	217	90.8
ไม่เห็นด้วย	10	9.3	7	9.7	5	8.3	22	9.2
9. คนเราควหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น								
เห็นด้วย	106	99.1	71	98.6	60	100.0	237	99.2
ไม่เห็นด้วย	1	0.9	1	1.4			2	0.8
10. ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง								
เห็นด้วย	100	93.5	69	95.8	60	100.0	229	95.8
ไม่เห็นด้วย	7	6.5	3	4.2			10	4.2

จากตาราง ความคิดของผู้ตอบแบบสอบถามในข้อที่ต้องการ ความเห็นด้วย พบว่า ผู้ชมเห็นด้วยสูงสุดกับข้อคิดที่ว่า เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆในตัว และ เราต่างต้องค้นหาความสามารถตนเอง จากความคิดเห็นนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 99.6 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 0.4 และผู้ชมส่วนใหญ่กับเห็นด้วยกับข้อคิด ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด สวยหรือซีเหร่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเราเป็นอย่างไร คนเราควหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น และ ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง และให้ข้อที่ผู้ชมเห็นด้วยน้อยที่สุดคือ ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่งความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา ผู้ชมเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 93.3 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 6.7 เนื่องจากผู้ชมอาจมีความคิดเรื่องความงามที่แท้จริงของชีวิตแตกต่างกันออกไป จากที่ผู้วิจัยตั้งประเด็นไว้ไม่สามารถครอบคลุมความคิดทั้งหมดของผู้ชม

จากตาราง ความคิดของผู้ตอบแบบสอบถามในข้อที่ต้องการ ความไม่เห็นด้วย พบว่า ผู้ชมไม่เห็นด้วยสูงสุดกับข้อคิดที่ว่า การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวยหล่ออย่างยั่งยืน จากความคิดเห็นนี้ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยเพียงร้อยละ 8.4 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 91.6 และข้อที่มีผู้ชมไม่เห็นด้วยน้อยที่สุดคือ ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต จากความคิดเห็นนี้ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 12.6 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 87.4 ส่วนข้อที่ว่า คนที่สวยหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิตมีผู้เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางจาก 3 ข้อที่ผู้วิจัยตั้งความต้องการ ให้ตอบว่า ไม่เห็นด้วย

3.2.10 จำแนกกลุ่มผู้ชมละครตามช่วงอายุ

ตารางที่ 14 แสดงรอบการแสดงของผู้ตอบแบบสอบถาม

รอบ	อายุ							
	น้อยกว่า 13-18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
16 ก.พ. 2556 (14.00น)	16	6.7	63	26.3	11	4.6	17	7.1
17 ก.พ. 2556 (14.00น)	5	2.1	43	18.0	3	1.2	21	8.7
17 ก.พ. 2556 (17.00น)	3	1.2	38	15.9	2	0.8	17	7.1
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้ชมในภาพรวมของการแสดงทั้ง 3 รอบ จัดอยู่ในกลุ่มอายุ 19-21 ปี มากเป็นอันดับที่ 1 โดยคิดเป็นร้อยละ 60.1 รองลงมาคือ กลุ่มผู้ชมในช่วงอายุ 25 ปีขึ้นไป ซึ่งเมื่อรวมจำนวนกลุ่มผู้ชมเป้าหมายหลักและรองเข้าด้วยกัน คือกลุ่มผู้ชมในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี และ กลุ่มผู้ชมอายุ 19-21 ปี พบว่าเป็นร้อยละ 70. 2 ของผู้ชมทั้งหมด

ตารางที่ 15 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	5	2.1	25	10.4	6	2.5	25	10.4
หญิง	19	7.9	119	49.7	10	4.1	30	12.5
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้มีส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยกลุ่มอายุ 19-21 ปี มีความแตกต่างของจำนวนเพศหญิง และชายมากที่สุด ผลต่างคิดเป็นร้อยละ 39.3 และกลุ่มอายุ 22-24 ปี ความแตกต่างของจำนวนเพศหญิง และชายน้อยที่สุด ผลต่างคิดเป็นร้อยละ 1.6

ตารางที่ 16 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องลูกเปิดซีดีหรือไม

ผู้ตอบ แบบสอบถามรู้จัก เรื่องลูกเปิดซีดีหรือ หรือไม่	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	19	7.9	108	45.1	16	6.6	42	17.5
ไม่รู้จัก	2	0.8	24	10.0			7	2.9
ไม่แน่ใจ	3	1.2	12	5.0			6	2.5
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง กลุ่มผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13 -18 ปี,อายุ 19 - 24 ปี และ 25 ปี ส่วนใหญ่รู้จักเรื่องลูกเปิดซีดีก่อนชมการแสดงเรื่องนี้ และกลุ่มผู้ชมอายุ 22 – 24 ปี ทั้งหมดรู้จักละครเรื่องลูกเปิดซีดีก่อนชมการแสดงเรื่องนี้

ตารางที่ 17 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงหรือไม่

ผู้ตอบแบบสอบถาม เคยชมละครเวที ประเภทละครเพลง หรือไม่	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	12	5.0	134	56.0	15	6.2	39	16.3
ไม่เคย	12	5.0	10	4.1	1	0.4	16	6.6
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงมาก่อน แต่ในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13 - 18 ปี มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามว่าเคยชมละครเพลง เท่ากันกับจำนวนผู้ชมที่ไม่เคยชมละครเพลง คือ คิดเป็นร้อยละ 5 ของผู้ชมทั้งหมด

ตารางที่ 18 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามที่ก่อน และหลังชมละครแล้ว คิดว่าความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไปบ้างหรือไม่

คะแนน	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD
ก่อนชมการแสดง	7.5	0.5	7.1	0.3	7.1	0.3	7.3	0.5
หลังชมการแสดง	8.7	1.3	8.0	1.4	8.5	1.6	8.5	1.5

จากตารางแสดง ค่าเฉลี่ยของผู้ชมเรื่องความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมการแสดง โดยกลุ่มอายุ 19-21 ปี และกลุ่มอายุ 22-24 ปี มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ต่ำที่สุดในทุกกลุ่มอายุคือ 7.1 และ กลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 7.5 เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังชมละคร พบว่า กลุ่มอายุ 22-24 ปี มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อน-หลัง มากที่สุดคือ 1.4 คะแนน

ตารางที่ 19 แสดงความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์ เดอะมิวสิคเคิล”

ความคิดเห็นต่อ ละครเวที เรื่อง “ลูก เปิดซีเฮอร์ เดอะมิว สิคเคิล”	อายุ												รวม		
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี			19 - 21 ปี			22 - 24 ปี			25 ปีขึ้นไป					
	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1 แก่นเรื่อง	4.3	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี	4.2	0.6	ดี	4.2	0.6	ดี
2 เนื้อหา	4.2	0.6	ดี	3.8	0.6	ดี	4.0	0.6	ดี	4.1	0.6	ดี	3.9	0.6	ดี
3 บทละคร	4.2	0.6	ดี	3.6	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี
4 นักแสดง	4.5	0.7	ดี	4.0	0.5	ดี	3.8	0.9	ดี	4.1	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี
5 บทเพลง	4.4	0.8	ดี	3.9	0.7	ดี	3.8	0.9	ดี	4.1	0.8	ดี	4.0	0.7	ดี
6 ลีลาการเต้นรำ	4.5	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี	4.2	0.8	ดี	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
7 สื่อภาพประกอบการ แสดง	4.0	0.7	ดี	3.4	0.8	ปาน กลาง	3.5	0.8	ดี	3.6	0.7	ดี	3.5	0.8	ดี
8 การออกแบบแสง	4.1	0.7	ดี	3.5	0.8	ดี	3.4	0.8	ปาน กลาง	3.8	0.7	ดี	3.6	0.8	ดี
9 เสื้อผ้า	3.9	0.9	ดี	3.7	0.7	ดี	3.5	0.6	ดี	3.6	0.9	ดี	3.7	0.7	ดี
10 ละครในภาพรวม	4.2	0.6	ดี	3.9	0.6	ดี	4.1	0.5	ดี	4.1	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี

จากตาราง กลุ่มผู้ชมเป้าหมายหลักในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีความชื่นชอบองค์ประกอบ ด้านนักแสดงและลีลาการเต้นรำมากที่สุดด้วยค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.7) และให้องค์ประกอบด้านเสื้อผ้าน้อยที่สุดด้วยค่าเฉลี่ย 3.9 (S.D 0.9)

ในขณะที่กลุ่มเป้าหมายในช่วงอายุ 19-21 ปี มีความชื่นชอบแก่นเรื่องและลีลาการเต้นรำมาเป็นอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D 0.6 และ 0.7 ตามลำดับ) และให้องค์ประกอบด้านสื่อภาพประกอบการแสดงน้อยที่สุดอยู่ในเกณฑ์ปานกลางด้วยค่าเฉลี่ย 3.5 (S.D 0.8) องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยรวมน้อยที่สุดคือสื่อภาพประกอบการแสดง มีค่าเฉลี่ย 3.5 (S.D 0.8)

ตารางที่ 20 แสดงถึงความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่น่าสนใจในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซีเหว้ เดอะมิวสิคเคิล”

ความคิดเห็นต่อประเด็น เนื้อหาที่น่าสนใจในละคร เวที เรื่อง “ลูกเปิดซีเหว้ เดอะมิวสิคเคิล”	อายุ												รวม		
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี			19 - 21 ปี			22 - 24 ปี			25 ปีขึ้นไป					
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1.ละครมีกลิ่นไอของนิทาน เรื่อง “ลูกเปิดซีเหว้”	3.7	0.7	ดี	3.6	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	3.7	0.7	ดี
2.ละครนำเสนอได้ สนุกสนาน น่าติดตาม	4.1	0.8	ดี	3.6	0.7	ดี	3.9	0.8	ดี	3.8	0.7	ดี	3.7	0.7	ดี
3.ละครมีความทันสมัย ปัจจุบัน	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี	4.1	0.8	ดี	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
4.ละครมีการนำเสนอเนื้อหา ให้เข้าใจได้ง่าย	4.3	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี	4.5	0.5	ดี	4.2	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี

5.ละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม	4.4	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี	3.9	0.9	ดี	4.2	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี
6.ละครให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืน	4.4	0.9	ดี	4.0	0.8	ดี	4.0	0.7	ดี	4.1	0.9	ดี	4.0	0.8	ดี
7.ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน	4.2	0.6	ดี	3.6	0.9	ดี	3.6	1.0	ดี	3.8	0.9	ดี	3.7	0.9	ดี
8.ละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน	4.4	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	4.1	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี

จากตาราง ผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี เห็นว่าละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” ให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรมและมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน ด้วยค่าเฉลี่ย 4.4 (S.D 0.7) ในขณะที่ผู้ชมช่วงอายุ 19-21 ปี และในช่วงอายุ 22-24 ปี คิดว่าละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่ายมากที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.6) และค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.5) ตามลำดับ ส่วนผู้ชมที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไปคิดว่า ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.7)

ตารางที่ 21 แสดงถึงความคิดของท่านจากการชมละครเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหร์”

ความคิดของท่านจาก การชมละครเรื่อง“ลูก เปิดขี้เหร์”	อายุ								รวม	
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เราทุกคนต่างมีสิ่งดี ๆ ในตัว										
เห็นด้วย	24	100.0%	143	99.3%	16	100.0%	55	100.0%	238	99.6%
ไม่เห็นด้วย			1	0.7%					1	0.4%
2. เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตัวเอง										
เห็นด้วย	24	100.0%	143	99.3%	16	100.0%	55	100.0%	238	99.6%
ไม่เห็นด้วย			1	0.7%					1	0.4%
3. คนที่สวຍหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต										
เห็นด้วย	5	20.8%	11	7.6%	1	6.3%	7	12.7%	24	10.0%
ไม่เห็นด้วย	19	79.2%	133	92.4%	15	93.8%	48	87.3%	215	90.0%
4. การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวຍหล่ออย่างยั่งยืน										
เห็นด้วย	2	8.3%	10	6.9%	1	6.3%	7	12.7%	20	8.4%
ไม่เห็นด้วย	22	91.7%	134	93.1%	15	93.8%	48	87.3%	219	91.6%

5. ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด										
เห็นด้วย	24	100.0%	141	97.9%	16	100.0%	51	92.7%	232	97.1%
ไม่เห็นด้วย			3	2.1%			4	7.3%	7	2.9%
6. ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต										
เห็นด้วย	3	12.5%	18	12.5%	2	12.5%	7	12.7%	30	12.6%
ไม่เห็นด้วย	21	87.5%	126	87.5%	14	87.5%	48	87.3%	209	87.4%
7. ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา										
เห็นด้วย	23	95.8%	134	93.1%	15	93.8%	51	92.7%	223	93.3%
ไม่เห็นด้วย	1	4.2%	10	6.9%	1	6.3%	4	7.3%	16	6.7%
8. สวยหรือซีแพร์ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเป็นอย่างไร										
เห็นด้วย	24	100.0%	130	90.3%	15	93.8%	48	87.3%	217	90.8%
ไม่เห็นด้วย			14	9.7%	1	6.3%	7	12.7%	22	9.2%
9. คนเราควรรหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น										
เห็นด้วย	24	100.0%	142	98.6%	16	100.0%	55	100.0%	237	99.2%
ไม่เห็นด้วย			2	1.4%					2	0.8%
10. ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง										
เห็นด้วย	23	95.8%	139	96.5%	16	100.0%	51	92.7%	229	95.8%
ไม่เห็นด้วย	1	4.2%	5	3.5%			4	7.3%	10	4.2%

จากตาราง มีความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ผู้ชมได้รับจากละคร ดังนี้

- 1.เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆในตัว เราต่างต้องค้นความสามารถตนเองและคนเราควรหาสิ่งที่เหมาะสมกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น ผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี , กลุ่มอายุ 22-24 ปี และ อายุ 25 ปีขึ้นไป แสดงความเห็นด้วยทุกคน 100% กับข้อความดังกล่าว
- 2.ผู้ชมในกลุ่มอายุ 19-21 ปี มีการแบ่งแนวความคิดที่แตกต่างกันในทุกประเด็น คือ มีทั้งที่แสดงความเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยในแต่ละประเด็น โดยไม่มีการแสดงความเห็นด้วยทั้งหมด หรือ ไม่เห็นด้วยทั้งหมดกับประเด็นใดเลย
- 3.ประเด็นที่มีทั้งผู้ชมแสดงความคิดเห็นทั้งกรณีเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในทุกกลุ่มอายุคือ ประเด็นเรื่อง คนที่สวຍหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต, การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวຍหล่ออย่างยั่งยืน, ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต และ ความงามที่แท้จริงของชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่งความอยากและใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) โดยผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ละครเวทีประเภทละครเพลงสำหรับวัยรุ่นอายุ 13-24 ปี ประกอบโดยวิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมและนักแสดงในละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” และใช้การวิจัยเชิงสำรวจด้วยแบบสอบถามเพื่อประเมินทัศนคติของผู้ชมทั้งก่อนและหลังชมการแสดง จนได้ผลสรุปการวิจัยตามลำดับปัญหานำวิจัย ดังนี้

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1. การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากการวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา มีลักษณะอย่างไร

กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมการแสดง (Pre-Production)

ประกอบด้วย การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละคร การสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง และการประชาสัมพันธ์การแสดง

การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละคร

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการคงไว้ซึ่งกลิ่นอาย โครงสร้างของเรื่องและ แก่นเรื่องจากวรรณกรรมเรื่องลูกเปิดซีเห่ โดยมีการแต่งและเติมใหม่ในส่วนของภาษาให้เป็นภาษาพูดที่ทันสมัย เพื่อให้วัยรุ่นเข้าใจได้มากขึ้น แต่ยังคงมีอรรถรสของภาษาวรรณกรรมแทรกอยู่ในบทเพลงที่ร้อยเรียงมาเพื่อประกอบการเล่าเรื่องให้น่าติดตามมากยิ่งขึ้น ซึ่งการสอดแทรกหลักธรรมทางพุทธศาสนาหรือข้อคิดต่างๆด้วยบทเพลง การตั้งน้ำและมัลติมีเดีย ทำให้การเล่าเรื่องหรือการสื่อสารความรู้สึกสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น มีความน่าสนใจและช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดอารมณ์คล้อยตามไปกับการแสดงได้มากขึ้น

บทละครในร่างที่ 1 นั้นมีเค้าโครงเรื่องและแก่นเรื่องของลูกเปิดซีเหว่ แต่ยังขาดอรรถรสของความเป็นภาษาวรรณกรรม และขาดการนำเสนอที่น่าสนใจชวนติดตาม แม้เรื่องราวจะไม่ได้ซับซ้อน สามารถเข้าใจได้ง่าย แต่ผู้วิจัยคิดว่าการสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายและสนุกสนานจะทำให้ผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นวัยที่ตื่นตัวกับสื่อใหม่ที่ทันสมัย ให้ได้รับสุนทรียรสมากขึ้น

บทละครในร่างที่ 8 มีการพัฒนาจากในร่างที่ 1 ในเรื่องของการสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอประเด็นข้อคิดต่างๆ โดยใช้แนวความคิดของการทำเป็น ละครเพลง (musical) เป็นแนวทางในการนำเสนอการแสดงละครที่มีการร้องเพลงและการเต้นรำในสไตล์ต่างๆ อาทิ เพลง *สววยเสริมได้* เป็นการนำเพลงเกาหลีมาแปลงเนื้อเพลงเป็นภาษาไทยบอกเล่าเรื่องความนิยมในศัลยกรรมของคนปัจจุบันประกอบการเต้นที่เรียกว่า “โคฟเวอร์แดนซ์” เป็นการเต้นเลียนแบบท่าจากนักร้องเกาหลีที่กำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่น การร้องคอรัสธรรมะเป็นสื่อแทนความคิด ความรู้สึกในฝ่ายดีที่ตอบโต้ในห้วงความคิดของนางเอก นอกจากนี้ยังใช้สื่อมัลติมีเดียซึ่งเป็นสื่อสมัยใหม่มาประกอบการสร้างอารมณ์และบรรยากาศของละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหว่” จึงทำให้บทละครในร่างนี้มีความสอดคล้องกันของการดำเนินเรื่องและการจุดประกายประเด็นความคิดต่างๆ ให้กับผู้ชมได้อย่างมีความน่าสนใจตลอดระยะเวลา 50 นาที

การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีคัดเลือกนักแสดงที่ประยุกต์มาจากแบบ Try out และ Audition คือมีการวางคาแรคเตอร์ลักษณะนิสัยของตัวละครหลักไว้คร่าวๆ เช่น เป็นผู้หญิงสวย มั่นใจในตัวเอง จากนั้นได้ติดต่อขอนักแสดงมาลองบท และลองปรับ หรือ เพิ่มคาแรคเตอร์ของตัวละครให้เข้ากับนักแสดง เช่น เป็นผู้หญิงสวย มั่นใจในตัวเอง ติดพูดภาษาไทยคำอังกฤษคำตลอดเวลา เวลาหัวเราะจะชอบอ้าปากกว้าง ชอบแสดงอะไรเกินจริง ซึ่งคาแรคเตอร์ในส่วนหลังนี้จะได้มาจากการทดลองบทของนักแสดง เมื่อผู้กำกับเห็นว่าใครมีลักษณะนิสัยเป็นอย่างไร ก็จะดึงเอาความเป็นตัวตนของเขามาใส่ในคาแรคเตอร์ของตัวละคร มีการเพิ่มบท เพิ่มมุขเพื่อสื่อถึงลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นๆ ใน

ในส่วนของการแสดงสมทบ ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้เยาวชนที่มีความสนใจในการแสดงละครเวที ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่มีการประกวดได้เข้ามาฝึกซ้อมและร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างบรรยากาศและสีสันตลอดตามความสามารถและความถนัดของแต่ละคน เช่นบางคนอาจจะถนัด

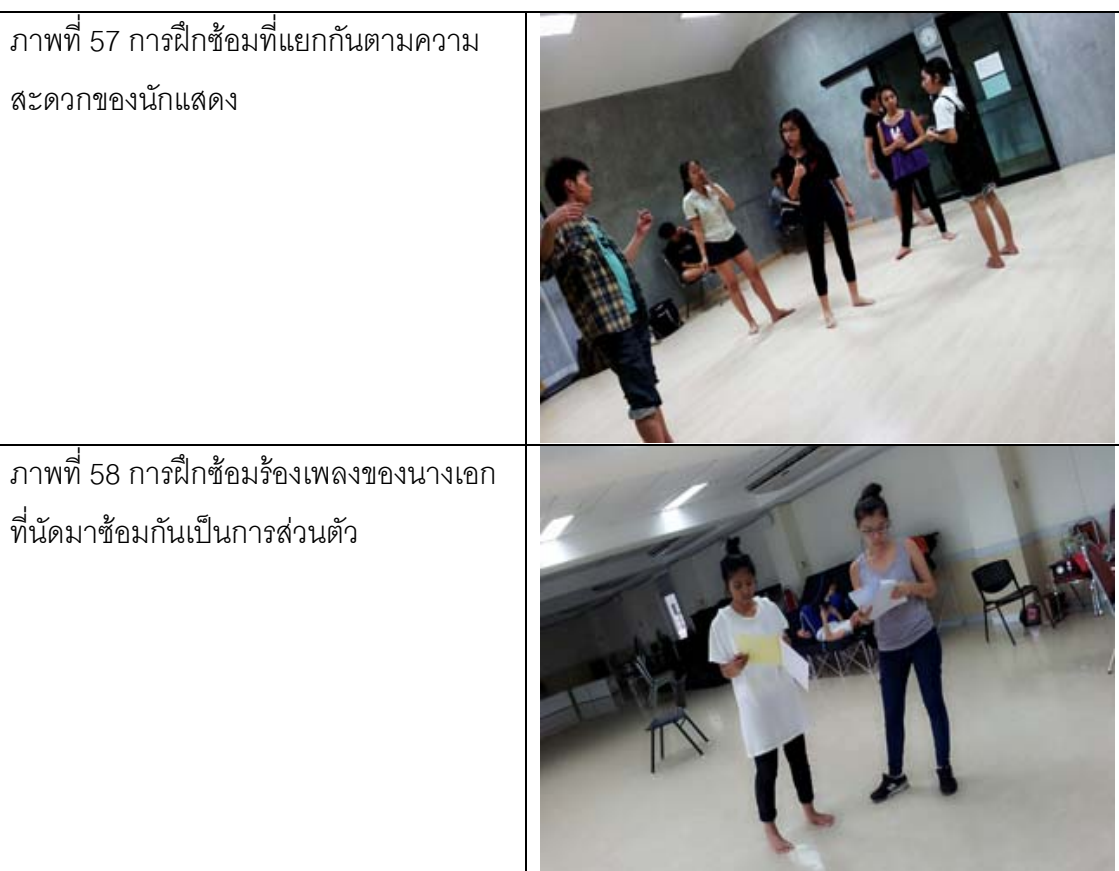
เต้น บางคนถนัดร้อง ซึ่งในตัวละครบางส่วนนั้นเราสามารถปรับเปลี่ยนคาแรคเตอร์ของตัวละครไปได้โดยไม่กระทบกับการดำเนินเรื่องหรือแก่นเรื่อง ผู้กำกับก็จะปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจเป็นการแก้ไขปัญหา หรือ เพื่อสร้างมิติของตัวละครให้มากขึ้น

การคัดเลือกนักแสดงของละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดขี้เหว” จึงสามารถแบ่งตามลักษณะตัวละครเป็น 2 ประเภท

1. ตัวละครที่ต้องใช้ลักษณะ หรือ ความสามารถเฉพาะทาง เช่น ต้องสามารถร้องเพลงได้ดี สามารถเต้นบัลเล่ต์ได้ ต้องหุ่นดีผิวขาว มั่นใจในตัวเอง ต้องผิวดำขี้เหว ขาดความมั่นใจ เป็นต้น

2. ตัวละครทั่วไป ที่สามารถปรับเปลี่ยนลักษณะ หรือ ความสามารถได้ เช่น ผู้กำกับ ในร่างที่ 1 นั้นเขียนให้เป็นผู้ชาย แต่เมื่อนักแสดงชายที่เหมาะสมไม่ได้ จึงมีการปรับเปลี่ยนมาเป็นผู้หญิง หรือ เพื่อนนางร้ายในช่วงเริ่มซ้อมการแสดงนั้นเป็นผู้หญิงผิวคล้ำตัวอ้วน จึงมีมุกพูดเกี่ยวกับน้ำหนัก และสีผิว แต่ในภายหลังมีเหตุจำเป็นต้องเปลี่ยนนักแสดงกลายเป็นผู้หญิงผิวขาวตัวผอม จึงต้องปรับบทพูดและมุกต่างๆให้เข้ากับลักษณะของตัวละครนั้นๆด้วย

ส่วนการฝึกซ้อมนักแสดงนั้น ผู้วิจัยเป็นทั้งผู้ฝึกซ้อมการแสดง ซ้อมการร้องเพลงและออกแบบการเต้นรำ โดยมีผู้ช่วยผู้กำกับในแต่ละฝ่าย เช่น ฝ่ายร้องเพลงจะมีผู้ฝึกสอนคอรัสและฝึกซ้อมนักแสดงหลัก เมื่อผู้วิจัยได้กำกับการร้องไว้กับผู้สอนร้อง ทางผู้สอนร้องจะเป็นผู้ถ่ายทอดและฝึกซ้อมตามแนวทางที่วิจัยได้ให้ไว้กับนักแสดง เป็นต้นว่า ร้องด้วยจังหวะประมาณ 95 ไม่ช้าหรือเร็วกว่านี้ มีการแบ่งลายร้องเพลงสอดประสานกันในท่อนนี้ และใช้เทคนิคการร้องเพลงแบบ Classical ในบทเพลงนี้ ดังนั้นการจัดตารางฝึกซ้อมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ต้องมีการจัดตารางควบคู่กันทั้งร้อง เต้น และการรวมฉากเพื่อเรียงร้อยการแสดงต่อกันให้พร้อมทันวันรันทู้ หรือ วันที่ต้องซ้อมทั้งเรื่องต่อกันเพื่อดูความต่อเนื่องของละคร ผู้วิจัยต้องแบบสถานที่ซ้อมให้สะดวกกับนักแสดงในแต่ละกลุ่ม

การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง

การเลือกใช้องค์ประกอบต่างๆในการแสดงครั้งนี้ ผู้วิจัยทำงานสร้างสรรค์ร่วมกับปัญหา และข้อจำกัดต่างๆในการแสดงมาตั้งแต่ในช่วงพัฒนาบท จึงทำให้เกิดการประยุกต์และปรับเปลี่ยนแนวทางการแสดง หรือการคิดค้นวิธีการนำเสนอการแสดงแนวใหม่ ควบคู่ไปกับการออกแบบองค์ประกอบในการแสดง เป็นต้นว่า เนื่องจากข้อจำกัดของโรงละครที่ผู้วิจัยได้ไปสำรวจมาล่วงหน้า และข้อจำกัดด้านทีมงานในการเปลี่ยนฉาก การออกแบบอุปกรณ์ในแต่ละฉากจึงเน้นเพื่อสื่อสารบรรยากาศของสถานที่และลักษณะนิสัยของตัวละคร ผู้วิจัยเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่เคลื่อนย้ายได้สะดวกแทนการสร้างฉากละคร ซึ่งผู้วิจัยเขียนบทให้มีฉากดำเนินเรื่องให้ง่ายต่อการแสดง และมีจำนวนไม่มากนัก โดยเน้นการออกแบบแสง เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในอีกสถานที่หนึ่งให้ดูแตกต่างโดยไม่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนฉาก และแม้ว่าทางโรงละครจะมีข้อจำกัดเรื่องการปรับทิศทางของแสง และสีของแสงที่ใช้ได้จำกัด ผู้วิจัยได้แก้ปัญหาร่วมกับนักแสดงในการขยับ

ตำแหน่งของการแสดงให้อยู่ในช่วงที่แสงลงพอดี และใช้วัตถุบิเท่าที่มีสรัสร้างสรรคืให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในละครเรื่องนี้มีความซับซ้อนมาก เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้เสื้อผ้าเป็นสื่อแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร และอารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น และด้วยจำนวนนักแสดงทั้งหมดที่มีถึง 25 คน จึงต้องมีการคุมโทนสีของเสื้อผ้านักแสดงสมทบไม่ให้มากเกินไป แต่ต้องมีความหลากหลายและสวยงามเมื่ออยู่ในแสงไฟที่จัดไว้ โดยนักแสดงหลักจะมีสีประจำคาแรคเตอร์ตัวละคร เช่น จอยเป็นคนสดใสจิตใจดี เสื้อผ้าเป็นโทนสีชมพูตัดกับสีน้ำตาล โบวี่ในช่วงแรกเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง เสื้อผ้าเป็นสีเทา และต่อมาเมื่อเป็นหงส์ขาว จะมีการเพิ่มเครื่องประดับเข้าไปให้ชุดที่ใส่ดูเป็นสีขาวยมากขึ้น แอนนี่เป็นคนมั่นใจในตัวเอง มีนิสัยโอเวอร์ แอคติ้ง (Over Acting) ชุดเป็นสีเหลือง ส้ม

<p>ภาพที่ 59 เสื้อผ้าของโบวี่ใช้โทนสีเทา และจอยเป็นโทนสีชมพู</p>	
<p>ภาพที่ 60 เสื้อผ้าของนักแสดงสองกลุ่มที่มีความแตกต่างทาง Character</p>	

การประชาสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบสื่อประชาสัมพันธ์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เهر” ใน 2 รูปแบบ สื่อภาพนิ่ง และสื่อมัลติมีเดียประเภทคลิปวีดีโอความยาว 30 วินาที มีการประชาสัมพันธ์ทางสื่อออนไลน์ อาทิ Facebook , BBM, Line , Instagram ฯลฯ และการประชาสัมพันธ์โดยตรงกับกลุ่มเป้าหมาย โดยการยื่นจดหมายขอประชาสัมพันธ์กับโรงเรียนในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่แสดง ซึ่งไม่ค่อยได้ผลดีเท่าที่ควรเนื่องจากอยู่ในช่วงที่มีการสอบปลายภาคของนักเรียน ซึ่งในท้ายที่สุดการเชิญชวนกลุ่มคนรู้จักหรือผู้ที่มีความสนใจในละครเวที จะได้ผลตอบรับที่ดีกว่าการประชาสัมพันธ์ให้บุคคลทั่วไป

2. ชั้นจัดการแสดง (Production)

นำเสนอผลงานทั้งหมด 3 รอบ ในวันที่ 16-17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 ณ โรงละครเกตราลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้ชมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน

การแสดงรอบที่ 1 วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 เวลา 14.00 น.

ผู้วิจัยนัดนักแสดงและทีมงาน เวลา 9.00 น. เพื่อปรับปรุงการแสดงและทำความเข้าใจระเบียบการแสดงร่วมกัน เนื่องจากในวันซ้อมใหญ่ในสถานที่จริงนั้น พบปัญหาต่างๆที่ไม่เคยเกิดขึ้นเมื่อช่วงซ้อมนอกสถานที่มาก่อน อาทิ การเข้าออกของนักแสดง ซึ่งประตูป็นบานผลัก มักมีเสียงดังเวลาปิดเปิด แต่หากเปิดคาไว้เลยก็จะมองเห็นนักแสดงที่แสดงทนายรอกเข้าฉาก จึงต้องเอาผ้าดำมาทาบเป็นม่าน และจำเป็นต้องปิดไฟในโถงทางเดินของนักแสดงเพื่อไม่ให้คนดูมองเห็นนักแสดงที่ยืนรอกเข้าฉาก จึงต้องเตือนให้นักแสดงระวังการเดินเข้าออกเวที เนื่องจากทางเดินที่มีด และมีอุปกรณ์ประกอบวางอยู่ แม้จะมีการจัดให้มีคนส่องไฟฉายไว้แล้วก็ตาม

เมื่อนักแสดงเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งหน้าทำผมเสร็จเรียบร้อยแล้วเรียกนักแสดงหลักมาติดไม้ไม้ไร้สายและลองเสียง จากนั้นผู้กำกับได้กล่าวปลุกขวัญกำลังใจ และขอให้นักแสดงแต่ละคนทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด เวลา 14.00 น. ผู้ชมทยอยเข้าโรงละคร การแสดงเริ่มเวลา 14.10 น. และพุดคุยเสวนาเสร็จสิ้นเวลา 15.30 น.

ผลการดำเนินงาน

จากจำนวนแบบสอบถามเพื่อประเมินผลละครมี 107 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตา น่าจะมีผู้ชมทั้งสิ้นราว 130 คน ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนิสิต นักศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มาชมการแสดง

ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อสารการแสดงได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงาน ซึ่งมีจุดบกพร่องเกี่ยวกับเรื่องเสียง ซึ่งนักแสดงที่ใช้ไมค์ไร้สายติดกับเสื้อผ้ามีปัญหาเรื่องเสียงรบกวน เวลาเคลื่อนไหว เสียงพูดและร้องเพลงไม่ชัดเจนฟังไม่รู้เรื่อง และระบบเสียงในการเปิดปิดเพลงมีระดับดังเบาไม่เหมาะสมกับอารมณ์การแสดง จึงต้องมีการปรับปรุงให้มีทีมงานปรับระดับเสียง และควบคุมทั้งส่วนของเสียงนักแสดงและเสียงเพลงให้เหมาะสมในระหว่างการแสดง

มีการปรับปรุงเสื้อผ้าของนักแสดงที่เปลี่ยนชุดไม่ทัน เช่น จากเสื้อติดกระดุมหน้า เป็นเสื้อสวมหัวที่เปลี่ยนได้สะดวก หรือ ชุดกระโปรงของแอนนี่เมื่อเคลื่อนไหวแล้วดูโป๊ไม่เหมาะสม แม้ว่า จะใส่กางเกงขาสั้นไว้แล้วแต่เนื่องจากสีกางเกงเป็นสีเนื้อทำให้ผู้ชมบางท่านเห็นว่าเหมือนไม่ได้ใส่ไว้ ผู้กำกับต้องจัดแจงให้เปลี่ยนเป็นสีดำและกำชับนักแสดงให้ใส่เกาะอกหรือติดเข็มกลัดให้เรียบร้อย ซึ่งปัญหาด้านเสื้อผ้านี้ส่งผลต่อการเดินที่ไม่พร้อมเพรียงของนักแสดงด้วยเนื่องจากเกิดความไม่มั่นใจ และการแสดงรอบแรกนี้เป็นครั้งแรกของการแสดงละครเวทีสำหรับนักแสดงบางคน ด้วย ทำให้มีความตื่นเต้นและกังวล ผู้วิจัยจึงต้องพูดคุยให้เกิดความผ่อนคลาย และแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้เสร็จสิ้นก่อนการแสดงรอบต่อไป

ผู้ชมทั้งหมดมีทัศนคติต่อภาพรวมและองค์ประกอบด้านต่างๆของละครอยู่ในเกณฑ์ดี มีค่าเฉลี่ย 4.0 จากคะแนนเต็ม 5 และมีค่า S.D. 0.7 มีความเปลี่ยนแปลงในระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่” โดยมีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองของผู้ชมอยู่ที่ 7.1 คะแนน (S.D. 1.6) และภายหลังชมการแสดงเพิ่มขึ้นเป็น 8.1 คะแนน (S.D. 1.6) เพิ่มขึ้น 1 คะแนน และมีความเห็นด้วยต่อประเด็นเนื้อหาที่นำเสนอในละครอยู่ในเกณฑ์มาก กระแสตอบรับจากการเสวนาพบว่า ไม่ว่าจะผู้ชมจะมีช่วงระดับอายุที่ต่างกันมาก แต่มีความเข้าใจในประเด็นที่ละครต้องการสื่อสารได้เหมือนกัน คือเรื่องการพึงพอใจในสิ่งที่ตนมี และคุณค่าความงามไม่ควรถูกตัดสินจากภายนอก

การแสดงรอบที่ 2 วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 เวลา 14.00 น.

นักร้องนักแสดงและทีมงาน เวลา 10.00 น. เพื่อปรับปรุงแก้ไขจากรอบแรกที่พบปัญหา ดังกล่าว ในวันนี้มีนักแสดงหลักที่มีอาการป่วยเป็นไข้ ซึ่งนักแสดงยังมีกำลังใจที่ดี ทำให้ผู้กำกับ รู้สึกซาบซึ้งในความอดทนพยายามของนักแสดง จึงมั่นใจว่ารอบการแสดงนี้จะเป็นรอบที่ดีที่สุดขึ้นกว่า เมื่อวาน จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้มีประมาณ 72 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตา เมื่อการแสดงเสร็จสิ้นแล้วนั้น มีจำนวนผู้ชมราว 100 คนในโรงละคร แต่เนื่องจากมาสายจึงไม่ได้ รับแบบสอบถามและพลาดการชมในฉากช่วงต้นเรื่องไป

ผลการดำเนินงาน

นักแสดงยังมีความผิดพลาดในการยืนตำแหน่งให้ตรงกับแสงไฟที่จัดไว้ ทำให้ผู้ชมมองเห็น ไม่ชัดเจน แม้ว่าจะมีการติดเทปเรืองแสงไว้ที่พื้นแล้วก็ตาม แต่การแสดงที่มีการเดินรำนั้นยากที่จะ ระบุตำแหน่งให้ตรงบล็อกไฟได้ทุกครั้ง เนื่องจากนักแสดงนั้นต้องจดจำท่าเดิน ฟังจังหวะและเปลี่ยน ตำแหน่งตามจังหวะเพลงไปพร้อมๆกัน การปรับปรุงด้านระบบเสียงและการเพิ่มเติมมุกตลก ทางการแสดง ทำให้รอบนี้มีความสนุกสนานกระชับขึ้นกว่ารอบแรก โดยบรรยากาศการชมและผู้ชมมีส่วนร่วมกับการแสดงด้วยการหัวเราะ ปรบมือ และมีสีหน้าร่วมไปกับการแสดงในแต่ละฉาก

ผู้ชมทั้งหมดมีทัศนคติต่อภาพรวมและองค์ประกอบด้านต่างๆของละครอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 4.0 จากคะแนนเต็ม 5 (S.D. 0.6) มีความเปลี่ยนแปลงในระดับความพึงพอใจในรูปร่าง หน้าของตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” โดยมีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจ ในรูปร่างหน้าตาตนเองของผู้ชมอยู่ที่ 7.8 คะแนน (S.D. 1.1) และภายหลังชมการแสดงเพิ่มขึ้น เป็น 8.5 คะแนน (S.D. 1.2) เพิ่มขึ้น 0.7 คะแนน และผู้ชมมีความเห็นด้วยต่อประเด็นเนื้อหาต่างๆ ที่นำเสนอในละครอยู่ในเกณฑ์มาก คือมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.50 ขึ้นไป กระแสตอบรับจากการ เสนวนาพบว่า ผู้ชมที่เป็นนักแสดงละครเวที มีความชื่นชอบละครเวทีเรื่องนี้ไม่น้อยไปกว่าผู้ชมที่เป็น บุคคลทั่วไป และผู้ชมที่เป็นผู้สูงอายุก็สามารถสนุกสนานไปกับมุกตลกแบบวัยรุ่นน่ะละครได้ เช่นเดียวกันกับผู้ชมในกลุ่มวัยรุ่น

การแสดงรอบที่ 3 วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 เวลา 17.00น.

ผู้วิจัยได้นัดนักแสดงรวมกันเวลา 16.00 น. เพื่อกล่าวขอบคุณนักแสดงทุกคนและทีมงาน พร้อมแจกเสื้อยืดละครเวที “ลูกเปิดซี้เหว” เป็นที่ระลึกให้กับทุกคน และขอให้ทุกคนแสดงอย่างเต็มที่ในรอบสุดท้าย

แบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้มีจำนวน 60 ชุด แต่จากการประเมินด้วยสายตาแล้วมีผู้ชมทั้งสิ้น 110 คน เนื่องจากที่นั่งโรงละคร 100 ที่เต็มหมดและที่นั่งเสริมบริเวณบันไดก็เต็มเช่นกัน แต่เนื่องจากผู้ชมส่วนหนึ่งที่มาสาย แม้จะได้รับแจกแบบสอบถาม แต่ก็ทำไม่ครบทุกส่วน ทำให้ต้องคัดทิ้ง หรือไม่ทำมาเลย จึงเป็นที่น่าเสียดายที่ได้ข้อมูลจากผู้ชมรอบสุดท้ายมาไม่ครบผู้ชมจำนวนตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ 250 คน เมื่อรวมจำนวนผู้ชมทั้ง 2 รอบ ได้จำนวนทั้งสิ้น 239 คน โดยผู้ชมส่วนใหญ่ในรอบนี้เป็นเพื่อนในวงการเต้น การแสดง และเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ

ผลการดำเนินงาน

ผู้ชมทั้งหมดมีทัศนคติต่อภาพรวมและองค์ประกอบด้านต่างๆของละครอยู่ในเกณฑ์ดี มีค่าเฉลี่ยภาพรวมของละคร 4.0 จากคะแนนเต็ม 5 (S.D. 0.6) มีความเปลี่ยนแปลงในระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” โดยมีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองของผู้ชมอยู่ที่ 7.7 คะแนน (S.D. 1.6) และภายหลังชมการแสดงเพิ่มขึ้นเป็น 8.3 คะแนน (S.D. 1.3) เพิ่มขึ้น 0.6 คะแนน ยกเว้นสื่อประกอบการแสดงอยู่ในเกณฑ์ปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ระดับ 3.4 (S.D. 0.8) มีความเปลี่ยนแปลงในระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหว” และมีความเห็นด้วยต่อประเด็นเนื้อหาที่น่าสนใจในละครอยู่ในเกณฑ์มาก กระแสตอบรับจากการเสวนาพบว่าผู้เชี่ยวชาญด้านการเต้นและการแสดง ชอบความคิดนอกกรอบ และการทดลองทำสิ่งใหม่ในละครเวทีของผู้วิจัย เช่น การนำเพลงเกาหลีมาแปลงเนื้อเป็นภาษาไทย การใช้การร้องแนวบัลลาด (Ballad) กับเนื้อร้องภาษาไทย หรือ การจัดองค์ประกอบการแสดงที่มีการเต้นรำประกอบ มัลติมีเดียโดยใช้เพลงฝรั่งที่มีเนื้อร้องเกี่ยวกับการฆาตกรรม มาเป็นเนื้อร้องเป็นการศัลยกรรมที่ผิดพลาด ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ประเด็นที่น่าสนใจนั้นมีความเป็นจริงในสังคมอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเสพติดศัลยกรรม ความนิยมเกาหลี หรือ การมองข้ามความสามารถของตนเอง เพราะมีแต่ห่วงเรื่องรูปร่างหน้าตา

สรุปผลทัศนคติของผู้ชมเป้าหมาย

ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายหลักในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีความชื่นชอบองค์ประกอบด้านต่างๆของละครอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.7) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้ชมในภาพรวม และมีค่าเฉลี่ยในแต่ละองค์ประกอบของละครสูงกว่ากลุ่มผู้ชมในช่วงอายุอื่น เนื่องจากการนำเสนอองค์ประกอบในการแสดงเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ผู้วิจัยได้คำนึงถึงกลุ่มเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่ากลุ่มอื่นเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องอาศัยการดึงดูดความสนใจจากการเดินรำและการนำเสนอความทันสมัยปัจจุบัน เยาวชนในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี จึงมีความชื่นชอบองค์ประกอบด้านลีลาการเดินรำและนักแสดงมาเป็นอันดับ1 ด้วยค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.7) เท่ากันทั้งสององค์ประกอบ แสดงให้เห็นว่าการนำเสนอรูปแบบการแสดงที่มีการเดินรำประกอบสามารถดึงดูดความสนใจของเยาวชนในกลุ่มนี้ได้ดี โดยจากการเดินรำที่มีการกล่าวถึงความชื่นชอบมากที่สุดจากการสัมภาษณ์คือ เพลงสวยเสริมได้ เป็นการนำเพลงเกาหลีมาประกอบท่าทางการเดินแบบโคฟเวอร์แดนซ์ ซึ่งเป็นการเดินรำตามแบบท่าทางของศิลปินที่วัยรุ่นกำลังนิยม แต่ผู้วิจัยมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาในการขับร้องให้เกี่ยวข้องกับละคร ซึ่งกลุ่มเป้าหมายรองในช่วงอายุ 19-21 ปี ก็มีความชื่นชอบแก่นเรื่องและลีลาการเดินรำมาเป็นอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D 0.7) แต่หากเดินรำที่ชื่นชอบนอกเหนือจาก เพลงสวยเสริมได้แล้ว ยังมีการเดินรำใน เพลงแทงโก้ ละครกรรม ซึ่งเป็นการสะท้อนผลจากการคัดลอกที่ผิดพลาดจากข่าวที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน ถ่ายทอดสู่บทเพลงที่ปรับเปลี่ยนเนื้อร้องมีทำนองจากเพลง cell block tango จากละครเพลงเรื่อง Chicago ซึ่งทำนองน่าจะเป็นที่คุ้นหูของผู้ชมวัย 18 ปีขึ้นไป เนื่องจากละครเพลงเรื่องนี้เคยถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 2545 และได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

ส่วนกลุ่มเป้าหมายในช่วงอายุ 25 ปีขึ้นไป มีความชื่นชอบในองค์ประกอบด้านลีลาการเดินรำมาเป็นอันดับแรกเช่นเดียวกับในสองกลุ่มแรกที่กล่าวไป ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.7) แต่เมื่อสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่ชื่นชอบลีลาการเดินรำแนวบัลเล่ต์ที่ประกอบการเล่นเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” โดยกล่าวว่าเป็นการแสดงที่สวยงาม ได้เห็นความสามารถของนักแสดง และมีความเหมาะสมต่อการนำเสนอเรื่องราวให้กระชับและดึงดูดให้ผู้ชมติดตามเรื่องราวต่อไป แตกต่างจากในกลุ่มอายุ 22-24 ปี ซึ่งชื่นชอบแก่นเรื่องของละครมาเป็นอันดับที่ 1 ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.6) โดยกล่าวว่าละครให้ข้อคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจในตนเอง และการมีคุณค่าจากความสวยงามภายในจิตใจ

<p>ภาพที่ 61 บรรยากาศการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมของนักแสดง</p>	
<p>ภาพที่ 62 การประชุมหลังการแสดงรอบแรก ผ่านไป เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด</p>	

3. ชั้นหลังการแสดง (Post production)

เป็นขั้นตอนการประเมินผลข้อมูลทั้งทางเชิงสถิติจากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ 239 ชุด นำเสนอผลเชิงสถิติด้วยตารางและอธิบายผลด้วยการบรรยายความ และการเสวนาหลังชมการแสดงละครเวทีเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” โดยมีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชม นักแสดงเยาวชนในละครเวที และผู้ชมที่ได้ชมการแสดง 2 รอบขึ้นไป เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ชมในแต่ละรอบการแสดง

คำถามนำวิจัยข้อที่ 2. การสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านการศัลยกรรมอย่างไร

ผู้วิจัยได้ประเมินทัศนคติด้านการศัลยกรรมของผู้ชมทั้งก่อนและหลังการชมละครเวทีทั้งจากแบบสอบถามที่ป็นเชิงสถิติและการแสดงความคิดเห็นด้วยคำถามปลายเปิด และการสัมภาษณ์ผู้ชมเพื่อสอบถามความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ชมที่เกี่ยวกับการศัลยกรรม

จากแบบประเมินทัศนคติเชิงสถิติพบว่า ผู้ชมมีความคิดเห็นว่าละครได้นำเสนอประเด็น เรื่องการศัลยกรรมได้อยู่ในเกณฑ์ดี ผู้ชมให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนและ หลังชมละครเวที มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้ง 3 รอบการแสดงโดยมีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในรูปร่าง หน้าตาตนเองของผู้ชมทั้ง 3 รอบการแสดงเฉลี่ยอยู่ที่ 7.5 คะแนน (S.D. 1.5) และภายหลังชมการ แสดงเพิ่มขึ้นเป็น 8.3 คะแนน (S.D. 1.4) เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 0.8 คะแนน ทั้งเพศหญิงและเพศชายมี ความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองเพิ่มขึ้นเท่ากันคือ 0.8 คะแนน และ ผู้ชมในช่วงอายุน้อยกว่า 13 ปี มีคะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองเปลี่ยนไปมากที่สุด คือ เปลี่ยนไป 2 คะแนน จาก คะแนน 7.5 (S.D. 0.7) เปลี่ยนเป็น 9.5 (S.D. 0.7) อย่างไรก็ตามจำนวนผู้ชมในกลุ่มนี้มีเพียง 2 หรือ ร้อยละ 0.8 จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 239 คน แต่กลุ่มผู้ชมเป้าหมายในช่วงอายุ 13- 24 ปี ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 76.2 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจใน รูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไปถึง 0.9 คะแนน กล่าวคือผู้ชมในภาพรวมมีความพึงพอใจใน รูปร่างหน้าตาตนเองเพิ่มขึ้นเมื่อได้ชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเหว่”

โดยเมื่อพิจารณาค่าสถิติ พบว่าในทัศนคติต่อประเด็นเนื้อหาที่นำเสนอในละครเวที ผู้ชม แสดงความเห็นด้วยต่อข้อคิดเรื่องศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีด้านที่ดีและด้านที่พลาด ถึงร้อย ละ 97.1 และแสดงความไม่เห็นด้วยต่อคำกล่าวที่ว่า ศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวยหล่ออย่าง ยั่งยืน และ ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต ร้อยละ 91.6 และ 87.4 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยเมื่อสอบถามด้วยคำถามว่า

“มี คำพูด หรือ บทเพลง ไต่บ้างจากละครเพลงเรื่องนี้ ที่ท่านประทับใจ”

ผู้ชมสามารถจดจำคำว่า “สวยอย่างนี้ไม่จีรัง” ซึ่งเป็นท่อนคอรัสที่ร้องเตือนสตินางเอกเรื่อง การทำศัลยกรรมว่าเป็นความสวยงามที่ไม่ยั่งยืน กลายเป็นวลีที่ผู้ชมสามารถจำได้เมื่อจบละคร และบทเพลงที่ผู้ชมประทับใจจากในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหว่” คือช่วงที่เป็นคอรัสธรรมะ โดย ผู้วิจัยนำบทกลอนทางธรรมะของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่มีข้อความเกี่ยวกับใช้ปัญญาแก้ปัญหาแก้ความ โลกอยากได้อะไรก็มี เมื่อลดละความอยากได้จะพบความสุขแท้ และสังขารคนเราเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง แท้ มีเกิด มีดับเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อมาร้อยเรียงเป็นทำนอง ขับร้องด้วยวิธีการร้องแบบलय ประสานเสียงต่ำ (Alto) และเสียงสูง (Soprano) ทำให้เกิดความน่าสนใจและตราตรึงผู้ชมให้เข้าใจ ประเด็นทางธรรมและการศัลยกรรมที่สอดแทรกในละครเวทีได้เป็นอย่างดี การแทรกข้อคิดทาง ธรรมได้อย่างกลมกลืน มีค่าสถิติจัดอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 3.7 (S.D. 0.9)

จากการสัมภาษณ์ทัศนคติเกี่ยวกับการศัลยกรรมพบว่า ในกลุ่มผู้ชมอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีความคิดที่จะทำศัลยกรรมบ้าง เนื่องจากเห็นดารานักแสดงที่ขึ้นชอปปทำแล้วสวยงาม แต่ยังมี ความหวาดกลัวอันตรายจากการศัลยกรรม โดยมีบางส่วนเห็นว่าเป็นเรื่องที่ยังไม่ควรทำในวันเด็ก ในขณะที่วัยรุ่นอายุ 19-21 ปี และ 22-24 ปี คิดว่าการทำศัลยกรรมเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ใช่เรื่อง ผิดหรือสิ่งไม่ดี หากทำแล้วมีความมั่นใจมากขึ้น ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ดังที่เห็นได้จากบท สัมภาษณ์ คุณศิวณัฐ อายุ 24 ปี (พนักงานออฟฟิศ) ผู้เคยผ่านทำศัลยกรรมจมูกและการฉีดโบที่ ออกโบหน้ามาแล้ว ให้ความเห็นเกี่ยวกับการศัลยกรรมว่า คนเราเมื่อมีความมั่นใจกับตัวเองก็จะทำ ให้รู้สึกดีขึ้น หากทำศัลยกรรมแล้วมีความมั่นใจมากขึ้นก็ไม่ใช่เรื่องผิด แต่ก็ไม่ใช่ว่าหน้าดีแล้วทุก อย่างจะดี ชีวิตของเราต้องมีความสามารถก่อน แต่หากหน้าตาดีและมีความสามารถด้วยก็จะมี ทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น ส่วนผู้ชมในกลุ่มอายุ 25 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะกลุ่มผู้ใหญ่มีความเห็นว่า ศัลยกรรมเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน เนื่องจากเป็นวัยที่ควรค้นหา ความสามารถของตนเองมากกว่าการหวังเรื่องรูปร่างหน้าตา

ผู้ชมคิดว่าละครสื่อสารประเด็นเรื่องศัลยกรรมได้อย่างน่าสนใจ มีความสนุกสนานน่า ติดตาม ซึ่งละครได้ค่าประเมินทางสถิติในเรื่องการนำเสนอได้สนุกสนานน่าติดตามอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 3.7 (S.D. 0.8) และให้ข้อคิดกับผู้ชมเรื่องผลเสียที่มาจาก การศัลยกรรม ว่าได้ให้ข้อคิด ด้านศัลยกรรมอยู่ในเกณฑ์มากมีค่าเฉลี่ยทั้ง 3 รอบ การแสดงอยู่ที่ 4.2 (S.D. 0.8) ละครสะท้อน มุมมองของเหยื่อจากศัลยกรรมที่ผิดพลาดให้ผู้ชมได้ตระหนักถึงสิ่งที่ต้องเสี่ยงเพื่อแลกมากับความ งาม ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่คงทนถาวร

ซึ่งนอกจากผู้ชมแล้ว นักแสดงเรื่องนี้ก็ได้ข้อคิดเช่นกัน ดังที่เห็นจากบทสัมภาษณ์ นักแสดงเยาวชนในละครเวทีเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” ที่ได้ข้อคิดจากการทำละครเวทีเรื่องนี้ว่านอกจาก ความสวยงามจากการศัลยกรรมแล้ว ยังมีเรื่องราวในอีกด้านหนึ่งซึ่งพวกเขาไม่เคยรับรู้ นั่นก็คือ ผลกระทบจากการทำศัลยกรรมในแง่ลบต่างๆ ซึ่งแม้ว่าจะทำออกมาได้ผลดีในระยะแรก แต่ก็อาจ สร้างความเสียหายในระยะยาว โดยนักแสดงได้ยกตัวอย่างฉากในการแสดงประกอบการสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับการศัลยกรรม เป็นต้นว่า ฉากในห้วงความคิด ที่หลังจากที่นางเอกได้ ทำศัลยกรรมแล้วแต่ผลลัพธ์ที่ได้คือ เกาสะท้อนของหน้าตาที่บิดเบี้ยวในกระจก(จอมลัดมีเดีย) นักแสดงเกิดความตระหนักไว้ว่า การทำศัลยกรรมอาจทำให้เราสวยได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ไม่ สามารถสร้างคุณค่าที่แท้จริงในตัวเราได้

นอกเหนือจากประเด็นของการทำศัลยกรรมที่ผิดพลาด ที่ทำให้ผู้ชมเห็นข้อเสียของการศัลยกรรมแล้ว ละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดขี้เห่” ยังทำให้นักแสดงที่ร่วมเล่นละครเวทีเรื่องนี้เกิดความรู้สึกไม่ต้องการทำศัลยกรรม และมีความพึงพอใจในตนเองมากขึ้นกว่าเดิม ดังบทสัมภาษณ์ นางสาว ประกายแก้ว พันธุ์สวัสดิ์ หรือ มิน นักแสดงอายุ 16 ปี ยอมรับว่าก่อนหน้านี้มีความต้องการจะทำศัลยกรรม โดยต้องการทำจมูก เนื่องจากโดนเพื่อนล้อบ่อยๆว่าไม่มีดั้งจมูก ประกอบกับเป็นคนอ้วนและมีสีผิวคล้ำ จึงทำให้รู้สึกว่าตนเองไม่มีอะไรดี และไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อได้มาทำละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดขี้เห่” มินได้แสดงความสามารถในการร้องเพลงคอรัสธรรมะ ประกอบการแสดง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองมากขึ้นและจากที่เคยให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนทำละครเวทีอยู่ที่ 5 คะแนน หลังแสดงละคร มินให้คะแนนความพึงพอใจเพิ่มขึ้นเป็น 9.5 คะแนน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจากแบบสอบถาม การเสวนาและการสัมภาษณ์ ผู้ชมไม่มีทัศนคติในแง่ลบกับการทำศัลยกรรมในเชิงการพูดถึงทั่วไป โดยให้ความเห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล หากไม่เดือดร้อนใครก็สามารถทำได้ แต่เมื่อพิจารณาการศัลยกรรมที่อ้างอิงจากฉากในละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดขี้เห่” แล้ว ผู้ชมมีความรู้สึกในแง่ลบกับการศัลยกรรมและมีความระแวงระวังในผลกระทบจากการศัลยกรรมมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าภาพและเสียงที่ถูกออกแบบไว้ในละครมีความใกล้เคียงน่าเชื่อถือกับเรื่องราวใกล้ตัวและความเป็นปัจจุบัน และมีอิทธิพลกระทบความรู้สึกของผู้ชมให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติต่อการศัลยกรรม ถึงแม้ว่าบางคนจะทำศัลยกรรมมาแล้ว หรือมีความคิดที่จะศัลยกรรม แต่มุมมองต่อคุณค่าของตนเองก็มีความเปลี่ยนแปลงจากเรื่องการปรับปรุงรูปร่างหน้าตาภายนอก มาเป็นการค้นหาความสวยจากภายใน และมีมั่นใจในตนเองมากขึ้นโดยไม่ต้องพึ่งการศัลยกรรม

คำถามนำวิจัยข้อที่ 3. เพื่อศึกษาการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดขี้เห่” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านคุณค่าความงามของผู้ชมอย่างไร

ผู้วิจัยได้สร้างคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณค่าความงามในทัศนคติของผู้ชมด้วยคำถาม “คุณค่าความงามในชีวิต” ตามทัศนคติของท่าน คือการมีชีวิตอย่างไร

จากการสัมภาษณ์พบว่า เมื่อได้ชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเบ็ดชี้เหว” แล้ว ในกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นทัศนคติเกี่ยวกับคุณค่าความงามในชีวิตเกี่ยวกับจิตใจที่งดงาม การเป็นคนมีความสามารถ ไม่ใช่แค่ความสวยงามจากรูปร่างหน้าตาเท่านั้น คุณปรีชญา เรืองวุฒิกกร ผู้ชมส่วนหนึ่งที่ชมละครเวทีเรื่องนี้เป็นครั้งแรก แสดงความเห็นว่าคุณค่าของเรื่องนี้ให้แรงบันดาลใจว่า ความสวยต้องมาจากใจ ไม่ใช่มาจากภายนอก ในขณะที่ผู้ชมส่วนใหญ่ที่เคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงและรู้จักเรื่องลูกเบ็ดชี้เหวมามาก่อน กล่าวว่า ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ดีเยี่ยมเรื่องหนึ่งในแง่ของการให้ข้อคิด ว่า คนเราไม่จำเป็นต้องสวยจากภายนอก ขอแค่เพียงสวยจากภายใน เราก็ไม่จำเป็นต้องฟังคนอื่นว่าสิ่งไหนดีสิ่งนี้ดี แต่รู้ว่าอะไรดีอะไรเหมาะสำหรับตัวเอง เราก็จะรู้จักพอ ทั้งพอใจและพอดี ส่วนนักแสดงเยาวชนจากละครเรื่องนี้กล่าวถึงคุณค่าความงามในทัศนคติของตนเองว่า ละครเรื่องนี้ทำให้คนไม่สวยสามารถใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้สบาย เพราะเราใช้ความสามารถของเราทำให้ตัวเรามีคุณค่า ความงามมันต้องมาคู่กับความสามารถ ถ้างามอย่างเดียวแต่ไม่มีอะไรดีเลย ชีวิตมันก็ไม่มีคุณค่า

ผู้ชมได้ประเมินค่าสถิติในเรื่องการให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืนของละครอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D. 0.8) และผู้ชมร้อยละ 90 แสดงความไม่เห็นด้วย ต่อคำกล่าวที่ว่า คนสวยหล่อเท่านั้นจึงจะประสบความสำเร็จในชีวิต แสดงให้เห็นว่า ละครทำให้ผู้ชมเกิดความคิดในเรื่องการประสบความสำเร็จในชีวิตโดยไม่ต้องอาศัยรูปร่างหน้าตาที่ดี แต่อาศัยความสามารถ โดยร้อยละ 95.8 เห็นด้วยว่า ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง ผู้ชมกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปีแสดงทัศนคติต่อประเด็นการให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืน อยู่ในเกณฑ์ดี มีค่าเฉลี่ย 4.4 (S.D. 0.9) มากเป็นอันดับ 1

ผู้วิจัยได้สร้างคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณค่าความงามในทัศนคติของผู้ชมด้วยคำถาม “มี คำพูด หรือ บทเพลง ไດบ้างจากละครเพลงเรื่องนี้ ที่ท่านประทับใจ” คำพูดจากละครเวทีที่เกี่ยวกับประเด็นเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ทำให้ผู้ชมประทับใจได้มากที่สุดคือ

“เราก็ต้องบอกตัวเองก่อนสิว่าเราสวย ถ้าเราไม่เชื่อตัวเองแล้วใครจะเชื่อ”

“เธอจะเล่นเป็นหงส์ได้ยังไงถ้าเธอไม่รู้สิกว่าตัวเองสวย”

ทั้งสองประโยคนี้แสดงให้เห็นว่า “ความสวย” อยู่ที่ “ความเชื่อมั่น” ซึ่งต้องเริ่มจากตัวเองก่อน ซึ่งในฐานะละครเพลงการสื่อสารประเด็นคุณค่าความงามผ่านเพลงให้ประทับใจผู้ชมนั้นเป็น

สิ่งสำคัญที่สุด ผู้ชมได้แสดงความประทับใจบทเพลงแทบทุกเพลงของละคร โดยบทเพลงที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุดเพลงหนึ่งคือ เพลงสิ่งดีๆในตัว ที่บอกเล่าถึงคุณค่าความสามารถที่มีอยู่ในตัวเรา จะทำให้เราไปถึงสิ่งที่เราฝันได้ และเพลงเมื่อเราเข้าใจ ที่เกี่ยวกับว่า ไม่สำคัญว่าเราจะเป็นใคร รูปร่างหน้าตาเช่นไร ขอให้ตั้งใจจะไปถึงฝันได้ ซึ่งทั้งสองเพลงเป็นเพลงที่ผู้วิจัยได้ประพันธ์ทำนอง และเนื้อร้องด้วยตัวเอง ทำให้รู้สึกภาคภูมิใจที่เพลงเหล่านี้สามารถเข้าถึงความรู้สึกและความประทับใจของคนดูได้ โดยผู้ชมร้อยละ 90.8 เห็นด้วยว่า สวยหรือซีเห่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเราเป็นอย่างไร ผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี กลุ่มนี้มีความเห็นด้วย 100% กับข้อความที่ว่า เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆในตัว เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตนเอง ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด สวยหรือซีเห่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเราเป็นอย่างไร และคนเราควรมหาสิ่งที่เหมาะสมกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น

<p>ภาพที่ 63 การสัมภาษณ์ผู้ชมการแสดงช่วงก่อนเริ่มการแสดง</p>	
<p>ภาพที่ 64 การเสวนาหลังจากจบการแสดงในแต่ละรอบ</p>	

5.2 ทักษะคติของผู้ชมต่อภาพรวมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่”

ผู้ชมได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับละครในภาพรวมว่า “เป็นละครเพลงที่ดี มีคุณค่า ให้ออกคิดที่ดีมาก มีสาระและสนุกสนาน เป็นมิวสิคัลที่น่ารักและโดนใจคนซีเห่” ซึ่งผู้ชมแสดงระดับความคิดเห็นว่าละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชนอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D. 0.7)

ผู้ชมยังกล่าวว่า “รู้สึกสนุกมาก และตื่นเต้นกับเพลงและดนตรี นักแสดงแสดงได้ถึงบทบาท รู้สึกถึงความทุ่มเทของนักแสดงและทีมงาน ทำให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่ตัวละครสื่อ” ในเรื่องแง่คิดที่ได้รับจากผู้ชมกล่าวว่า “ดูละครเวทีเรื่องนี้แล้วได้ข้อคิด เตือนใจ และเตือนสติให้เราคิดถึงคุณค่าในตัวเองว่า เราล้วนมีสิ่งดีในตัวเพียงแค่ว่าต้องหามันให้เจอ และยังให้ข้อคิดเกี่ยวกับความสวยงามที่เป็นปัจจุบันดีมาก ละครเรื่องนี้ได้ค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D. 0.7) ในเรื่องการนำเสนอได้มีความทันสมัยปัจจุบัน ซึ่งเราไม่ต้องสนใจว่าคนอื่นจะสวยยังไง อยู่ที่เราพบคุณค่าในตัวเองเราก็จะมีความสุข เป็นข้อคิดที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตได้ เป็นข้อคิดที่เหมาะสมกับคนทุกเพศทุกวัย แต่หากทำเพื่อกลุ่มเป้าหมายประเภทเด็กและเยาวชนก็ถือว่าเป็นละครที่ดีมาก ให้ข้อคิดได้ดี เหมือนกับการตักเตือนให้วัยรุ่นได้คิดก่อนตัดสินใจทำสิ่งผิดๆ เพราะสิ่งนั้นจะติดตัว พวกเขาไปตลอดชีวิต” ผู้ชมร้อยละ 93.3 เห็นด้วยกับข้อคิดในเรื่องความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยากและใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา

ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายหลัก ในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีค่าเฉลี่ยทุกองค์ประกอบอยู่เกณฑ์ดี มีความชื่นชอบองค์ประกอบ 3 อันดับแรก คือ ด้านนักแสดงและลีลาการเต้นรำ รองลงมาคือ บทเพลง และแก่นเรื่อง โดยมีค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.7), 4.4 (S.D 0.8) และ 4.3 (S.D 0.7) ตามลำดับ ผู้ชมอายุ 19-21 ปี มีความชื่นชอบองค์ประกอบ 3 อันดับแรก คือ แก่นเรื่องและลีลาการเต้นรำ รองลงมาคือ นักแสดง และลำดับสุดท้าย คือ บทเพลงและละครในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D 0.6 และ 0.7), 4.0 (S.D 0.5) และ 3.9 (S.D 0.6 และ 0.7) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนในทั้งสองช่วงอายุนี้มีความชื่นชอบองค์ประกอบด้านลีลาการเต้นรำ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยมีความชำนาญ ในการออกแบบการเคลื่อนไหวและท่าทางเต้นรำประกอบละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร์” นี้ เป็นการผสมผสานความหลากหลายของนาฏลีลาประเภทต่างๆ ที่มีทั้งรูปแบบคลาสสิก อย่าง บัลเลต์ และการผสมผสานการเต้นสมัยใหม่ อาทิ การเต้นแนวโคฟเวอร์แดนซ์ การเต้นแนวฮิปฮอป สตรีทแจ๊ส

ผู้ชมที่ชื่นชอบละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร์” ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ตกใจที่นำมาแสดงให้ชมโดยไม่มีค่าใช้จ่าย เพราะคุณภาพละครดีมาก ละครจับประเด็นมาเล่นได้น่าสนใจ ตรงกับกระแสค่านิยมที่อาจสร้างปัญหาให้ผู้ชม เยาวชน ได้ถูกคิด ก่อนจะทำแค่เหตุผลว่า ใครๆก็ทำกัน เป็นละครสร้างสรรสังคมที่ดีเรื่องหนึ่ง ที่น่านำไปทำเป็น ฟอรัมใหญ่” โดยละครสร้างประเด็นให้ผู้ชมคิดว่าเราทุกคนต่างมีสิ่งดีในตัวและควรต้องค้นหาความสามารถของตนเอง มีผู้ชมเห็นด้วยกับประเด็นทั้งสองถึง ร้อยละ 99.6 และสร้างแนวคิดที่ว่าคนเราควหาสิ่งที่เหมาะสมกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น โดยมีผู้ชมเห็นด้วยกับประเด็นนี้มากถึง ร้อยละ 99.2

อย่างไรก็ตามมีผู้ชมที่แสดงข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงละครให้ดียิ่งขึ้นไปดังนี้ “ลักษณะการแสดงการผลิตถือว่ามีดี แต่แนวคิดนั้นยังคงเป็นด้านเดียว ซึ่งละครมีความตั้งใจที่ดี และสื่อออกมาได้เข้าใจง่าย เหมาะกับเยาวชน แต่ในบางมุมรู้สึกว่ามี Over simplified เช่น ศัลยกรรมไม่ดี เพราะมีผลข้างเคียง น่าจะเล่าได้มีมิติกว่านั้น สารที่ต้องการจะสื่อสารดีแล้ว แต่วิธีการสื่อสารตรงเกินไป” หรือ การติชมเรื่องระบบเสียงว่า “ควรปรับปรุงเรื่องเสียงจะดีมาก เพราะภาพรวมดี แต่บางฉากฟังไม่รู้เรื่องเพราะระบบเสียง ทำให้เสียงร้องเพลงเบา หากเป็นละครเพลง ควรจัดการระบบเสียงให้ดีกว่านี้” ผู้วิจัยเข้าใจสิ่งที่ผู้ชมติชมเรื่องระบบเสียงซึ่งค่อนข้างมีปัญหา เนื่องจากระบบเสียงของโรงละครและอุปกรณ์ไมค์ไร้สายที่เช่ามาจากบริษัทนั้นไม่ได้มาตรฐาน ประกอบกับนักแสดงยังไม่คุ้นชินกับการติดไมค์ไร้สาย ทำให้เกิดเสียงรบกวนในการแสดงบ่อยครั้งโดยเฉพาะในรอบแรก ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงให้ดีขึ้นในรอบถัดมาตามความสามารถที่ทำได้ โดยการกำชับนักแสดงหรือการใช้เสียง ตำแหน่งการติดไมค์ไร้สายและกำชับทีมงานให้ดูแลระบบเสียงประสานกับทางผู้กำกับ ตลอดเวลาทำการแสดง เพื่อปรับระดับขึ้นลงของเสียงให้เหมาะสม นอกจากนี้ผู้ชมยังได้แสดงความคิดเห็นว่า น่าจะเพิ่มความยาวของการแสดง เนื่องจากบางฉากสามารถใช้เวลาในการขยายอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้มากขึ้น ทำให้ผู้ชมซึมซับกับบรรยากาศในการแสดงมากขึ้น และในบางฉากสามารถเพิ่มช่วงเวลาในการเปลี่ยนถ่ายความรู้สึกจากอารมณ์ความสนุกสนานตื่นเต้น เข้าสู่ช่วงความรู้สึกเศร้าผิดหวัง ทำให้ผู้ชมค่อยๆ เปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกตามการดำเนินเรื่อง

5.3 สรุปผลการสร้างสรรค์ละครเวที“ลูกเปิดชีพจร”

ในฐานะละครเยาวชน ซึ่งมีความมุ่งหมายในการจุดประกายความคิด เกี่ยวกับประเด็นปัญหาในสังคมให้ผู้ชมในเกิด “การฉกฉวย” ขึ้นร่วมกัน “ลูกเปิดชีพจร” ทำหน้าที่ของละครในฐานะกระบวนการสื่อสารและเครื่องมือการเรียนรู้และพัฒนาสังคมให้กับเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าละครเพลงเรื่องนี้เป็นศิลปะการแสดงที่สร้างพลังความคิดร่วมกันในกลุ่มคนได้เป็นอย่างดี เพราะละครสามารถสื่อสารประเด็นสารต่าง ๆ ให้ผู้ชมเข้าใจและประทับใจ ผ่านบทเพลง การเต้นรำ ที่สามารถนำเรื่องราวที่เป็นปัญหาหนักอย่าง “ปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยมในกลุ่มวัยรุ่นไทย” มาเสียดสีให้เกิดความสนุกสนานและให้แง่คิดได้ด้านธรรมะได้ในเวลาเดียวกัน

ไม่เพียงแต่ผู้ชมที่มีความเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติต่อการศัลยกรรม และมีมุมมองเกี่ยวกับคุณค่าชีวิตและความงามที่ดีขึ้น นักแสดงเยาวชนที่ร่วมแสดงในละครเวทีเรื่องนี้ก็มีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องความภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนเองเป็น มีความมั่นใจและรู้สึกว่าชีวิตมีคุณค่าได้โดยไม่ต้องพึ่งพาการทำศัลยกรรม ซึ่งถือว่านอกจากละครเรื่องนี้จะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

ข้อคิดแล้ว การทำละครสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้ให้กับนักแสดงได้เช่นเดียวกับรูปแบบละครการศึกษา ที่เรียกว่า DIE (Drama-in-Education) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมทางละครเพื่อพัฒนาความคิดและจินตนาการของผู้เรียน จึงถือว่าละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” นี้สามารถเป็นทั้งกิจกรรมละครแบบ TIE (Theatre in Education) คือ ละครประเด็นศึกษา ที่กลุ่มละครนำไปแสดงแก่เยาวชน และละครแบบ DIE (Drama-in-Education) ที่ผู้เรียนรู้ได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการละคร

การนำ “ความใหม่” ของรูปแบบละครเพลง(musical)และประเด็นการนำเสนอปรากฏการณ์ปัจจุบัน มาผสมผสานกับ “ความเก่า” อย่างเป็นอมตะและคลาสสิกของวรรณกรรมเด็กเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่” และ แนวความคิดทางพุทธศาสนานั้น ถือเป็นบูรณาการที่ลงตัวสำหรับการเรียนรู้ “ความสวยงาม” จาก “ความซีเห่” ซึ่งมีพลังในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ชมไม่ว่าในยุคสมัยใด

“อยากให้มีละครแบบนี้อีก แนวการสอนดีมาก ชอบที่ละครเรื่องนี้สามารถทำให้คนดูเดินกลับออกไปจากโรงละครด้วยความรู้สึกสวยงามขึ้น ชีวิตมีคุณค่ามากขึ้น มั่นใจในตัวเองมากขึ้น”

5.4 ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การทำละครเวทีเรื่องนี้ มีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่โรงละคร ซึ่งใช้เพื่อการเรียนการสอนและการประชุมสัมมนามากกว่าการแสดงละครเวที ทำให้เกิดข้อจำกัดในการใช้สถานที่เป็นต้นว่าระบบแสงต้องใช้เท่าที่มีอยู่อย่าง ลักษณะโรงละครแบบไม่ยกพื้น ไม่มีที่เก็บฉากและทางเข้าออกของนักแสดงที่เหมาะสม อีกทั้งลักษณะแถวที่นั่งผู้ชมที่ชิดกับบริเวณทำการแสดงนักแสดงมากเกินไป ห้องควบคุมไม่สามารถได้ยินเสียงขณะทำการแสดงได้ ต้องใช้เครื่องมือสื่อสารติดต่อกันตลอดเวลา ทำให้ไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องเสียงหรือแสงได้ทันท่วงที

2. ผู้วิจัยคัดเลือกนักแสดงจากกลุ่มคนรู้จัก และกลุ่มเยาวชนอาสาที่อยากมาทำละครเวที ซึ่งขาดความชำนาญและประสบการณ์ในการแสดง แม้ว่าจะมีการทำแบบฝึกหัดและซักซ้อมการแสดงแล้วก็ยังเกิดความตื่นเต้นและกังวลในการแสดง ซึ่งอาจส่งผลให้การแสดงบางรอบมีความผิดพลาดไม่เป็นไปตามที่ซ้อมไว้ และด้วยจำนวนนักแสดงที่มีมากถึง 25 ชีวิต มีความยากลำบากในการนัดเวลาซ้อมร่วมกัน ซึ่งทำให้ละครเรื่องนี้มีการซ้อมใหญ่รวมกันครบทั้งหมดเพียง 2 ครั้ง ก่อนการแสดงจริง

3. กลุ่มผู้ชมในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีจำนวนน้อยเกินไป โดยคิดเป็นร้อยละ 10 ของผู้ชมทั้งหมด อันเนื่องมาจากปัญหาช่วงเวลาที่อยู่ในระหว่างการสอบ และผู้วิจัยไม่ได้วางแผนในส่วนนี้ไว้ให้รอบคอบ ทำให้ได้กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มเป้าหมายหลักคือกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

5.5 ข้อเสนอแนะ

1. การจัดละครเวทีเพื่อเยาวชนสามารถสร้างสรรค์กิจกรรมอื่นๆควบคู่กัน เช่น การจัดนิทรรศการในโรงพักคอยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะสื่อสารในละคร การจัดให้มีวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านเยาวชนหรือประเด็นที่เกี่ยวข้องมาร่วมอภิปรายเชิงนันทนาการ เป็นต้น

2. องค์กรหรือมูลนิธิที่มีความเกี่ยวข้องกับเยาวชนและสถาบันการศึกษาทั้งในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาควรส่งเสริมให้มีการสร้างสรรค์ละครเวทีเพื่อเยาวชนที่สื่อสารประเด็นปัญหาอื่นๆ ที่เป็นกระแสสังคมหรือเป็นเรื่องที่ต้องการให้เยาวชนได้ตระหนักรู้ ทั้งละครประเภท TIE (Theatre in Education) และ DIE (Drama-in-Education) เช่น ปัญหาการตั้งครุภักในวัยรุ่น ปัญหาอาชญากรรมเด็ก เป็นต้น โดยอาจมีการบูรณาการกับกับแนวความคิดในศาสตร์อื่นๆ หรือหลักปรัชญาสร้างสรรค์อื่นๆ เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการสื่อสาร

3. การส่งเสริมให้มีการวิจัยเชิงสร้างสรรค์และการพัฒนาละครเยาวชนในฐานะสื่อบูรณาการการเรียนรู้ที่มีพลังในการวางรากฐานทัศนคติของวัยรุ่น ซึ่งนำไปสู่การประกอบสร้างบุคลิกลักษณะอันพึงประสงค์ของเยาวชนเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น และแสวงหาวิธีการประเมินผลงานการละครนอกเหนือจากการใช้ค่าสถิติมาชี้วัดความเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจของผู้ชมต่อรูปร่างหน้าตาตนเองแล้ว ควรศึกษาในเชิงผสมผสานกับวิชาการในด้านอื่นๆ เช่น การใช้หลักจิตวิทยา สังคมวิทยา และ/หรือจิตสังคมวิทยามาประกอบการอธิบายกระบวนการสร้างความพึงพอใจในตนเองของกลุ่มวัยรุ่นด้วย

4. ในเชิงวิชาการ การประเมินผลงานการละครโดยใช้ค่าสถิติชี้วัดความเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจของผู้ชมต่อรูปร่างหน้าตาตนเอง อาจนำไปสู่การบูรณาการทางวิชาการในด้านอื่นๆ เช่น การใช้หลักจิตวิทยามาประกอบการอธิบายกระบวนการสร้างความพึงพอใจในตนเองของกลุ่มวัยรุ่น เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมลกานต์ จินข้าง. อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน. วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา สังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553: 1-2.

กุสุมา เทพรักษ์ .กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก เรื่อง เจ้าหญิง ของบิณฑลสันกาลาคีรี. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

ชั้น 5. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : www.buddhiststudy.tripod.com. สืบค้น บทที่ 2 ชั้น 5

คอลลิด มิคำ. กระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีในชุมชนมุสลิม โดยศึกษาขั้นตอนการสร้างสรรค
บทละคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

จุฑารัตน์ การะเกตุ. การสร้างสรรคในวัดกรรมการสื่อสาร สำหรับละครหุ่นจากเรื่อง “แอนโดรคลิสกับสิงโต”. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

ดวงเดือน บารมีธรรม. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://buddhiststudy.tripod.com/ch4.htm>.
สืบค้น ความงามในพุทธศาสนา.

ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และคณะ. สุนทรียศาสตร์ การศึกษาสื่อสารการแสดงและสื่อจินตคดี. กรุงเทพมหานคร: จรัญสันทวงศ์การพิมพ์, 2547.

ทศพร กลิ่นหอม. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/life>
สืบค้น โหน (เสียง) ต่อกะแสมวิศิษฐ์ไทย.

นิราลัย. เสียงสะท้อนจากกลอนธรรม. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม, 2555: 29.

ปี่ซังข้าวน้อย. (ออนไลน์) แหล่งที่มา : <http://www.myfirstbrain.com>. สืบค้น พลังเล่านิทาน
เปิด...เวทีวิทยุ ใช้ “ละคร” สะท้อน “ปัญญา”. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:
www.volunteerspirit.org

พินิตา รูปนางกูรและคณะ. นโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนาเยาวชน.

ในถิ่นนันทน์ อนุวัชศิริวงศ์. ศิลปะการละครกับการพัฒนาการเรียนรู้.

กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.

พงษ์ศักดิ์ สังข์บุญโญ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://blog.eduzones.com/winny/3619>.

สืบค้น คุณค่าวรรณกรรม.

พรรัตน์ ดำรุง. การละครสำหรับเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

พุทธทาสภิกขุ. ผู้มีอมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสภา, 2553: 11.

พุทธทาสภิกขุ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : www.buddhadasa.org. สืบค้น ศิลปะสำหรับการมี ชีวิต อยู่ในโลก.

ภาวิณี สมรรถบุตร. การสื่อสารเชิงสุนทรีย์-สังคม ของนักวิชาชีพอการละคร.

วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

มณีพรรณ เสกธีระ. การศึกษาหลักธรรมเรื่องความงามในคัมภีร์พระพุทธรูปศาสนาเถรวาท.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, 2553.

เมษา อุทัยรัตน์. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : www.facebook.com. สืบค้น ศิลปะเพื่อการพัฒนา

คุณภาพชีวิต กลุ่ม4.

มองสังคมไทยผ่านไตรลักษณ์. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://ssmwiki.org/index.php> .

(วันที่ค้นข้อมูล: สิงหาคม พ.ศ. 2555)

รัชฎาวรรณ รองทอง. การสร้างสรรค์การแสดงร่วมสมัยเพื่อสื่อสารปรัชญานิเวศแนวเล็ก จากกวี

นิพนธ์ของพิพรรณาท สุภากร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2554.

สดีไล พันธุมโกมล. ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพมหานคร:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

สิทธา พิณีจิวาดล และนิตยา กาญจนะวรรณ. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพมหานคร:

ดวงกมล, 2520: 7-8

สุรพศ ทวีศักดิ์. (ออนไลน์). เขาถึงได้จาก : www.sanook.com. สืบค้น คุณค่าชีวิตตามมุมมองของ

พระพุทธศาสนา, 2551.

เสถียร โพธิ์นันทะ. พุทธธรรมกับปรัชญา. กรุงเทพมหานคร: มหามกุฏราชวิทยาลัย, 2553.

ราชาแห่งเทพนิยายฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:

<http://guru.sanook.com/answer/question>. สืบค้น ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน.

ละครบรอดเวย์. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.birddancebangkok.com>.

สี่ปคัน ละครบรอดเวย์.

วรรณรัตน์ เสาวสินธ์. (ออนไลน์). แหล่งที่มา

: http://www.buddhadasa.org/html/life-work/book/loipathum/49-art_of_life.html

สี่ปคัน ศิลปะแห่งการมีชีวิตอยู่ในโลก.

วัชรินทร์ อัมพันธ์ และเพ็ญศักดิ์. ราชินีหิมะ : รวมเรื่องเอก เทพนิยายแอนเดอร์สัน ฉบับฉลอง 200 ปี

ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน. กรุงเทพมหานคร: เรือนปัญญา, 2548.

วัฒนาพร เชื้อนสุวรรณ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: www.webboard.jssr.co.th . สี่ปคัน

การรับรู้ความงามของมนุษย์, 2547.

วัฒนาพร เชื้อนสุวรรณ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: www.webboard.jssr.co.th . สี่ปคัน

สุนทรียศาสตร์กับมนุษย์, 2547.

วัลยา วิวัฒน์ศร. ละครฝรั่งเสศศตวรรษที่ 18. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

วิลเลียม เวียงวีระ. นิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพมหานคร: ชมรมไทย-อิสราเอล, 2526: 69.

ศรีธรรม ธนภูมิ. พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. ชวนพิมพ์, 2535.

อาภาวี เศตะพราหมณ์. กระบวนการสร้างสรรค์ละครดนตรีเรื่อง “กว่าฉันจะเป็น...” ตามแนวทางของแบร์ท ทอลท์ เบรคชท์ เพื่อสื่อประเด็นวัยรุ่นกับยาเสพติด, 2552.

ภาษาต่างประเทศ

Kenrick . (online). Available from : <http://www.musicals101.com/book.htm>. Search for :

Elements of a Musical : The Book (Libretto).

Kenrick. (online). Available from : <http://www.musicals101.com/book.htm>. Search for :

how to write a musical.

ภาคผนวก

บทละคร เรื่อง ลูกเปิดซีเฮอร์ (ร่าง1) รวมเวลาแสดงประมาณ 50 นาที

Introduciton (7-10นาที)

Sound เพลงแบบในนิทาน

เสียงเหมือน แม่เล่านิทานให้ลูกฟัง“ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีลูกเปิดซีเฮอร์ตัวหนึ่ง มันเกิดมาไม่เหมือนพี่น้องของมัน ใครๆก็พากันบอกว่า ลูกเป็นตัวนี้น่าเกลียดเสียจริง....”

ไฟมีด voice over “ ออดิชั่น บทโอเด็ตต์ หมายเลข สองสองสาม”

ไฟสโตนไลท์ส่องตรงกลางเวที หญิงสาวสวยในชุดบัลเลต์เดินอย่างสง่างามเข้ามากลางแสงไฟ หมายเลขประจำตัวแปะตรงกลางลำตัว เธอมีสีหน้ากังวลเล็กน้อย สุดลมหายใจเข้าไปเสือกใหญ่ (ดนตรีเริ่มบรรเลง)

หญิงสาวเริ่มเต้นรำด้วยท่วงท่าสวยงาม เธอเคลื่อนไหวอยู่ในวงกลมท่ามกลางแสงไฟอยู่คนเดียว ก่อนจะเคลื่อนที่ออกจากวงกลมไปด้านซ้ายของเวทีซึ่งมืดอยู่ เมื่อไฟสปอตไลท์ด้านซ้ายเปิด เราจะเห็น หญิงสาวสวยอีกคนหนึ่ง แปะหมายเลขออดิชั่นถัดไป กำลังเต้นรำอยู่ และเมื่อเธอกระโดดออกจาก แสงไฟไปอีกมุมหนึ่งของเวที ก็จะปรากฏหญิงสาวในหมายเลขลำดับต่อไป (fast forward audition scene)

(ดนตรีจบ)

ไฟเวทีมีดลงอีกครั้ง voice over “ ออดิชั่น บทโอเด็ตต์ หมายเลข สองเจ็ดเก้า”

ไฟสโตนไลท์ส่องตรงกลางเวที หญิงสาวร่างใหญ่หน้าตาซีริว คนหนึ่งในชุดบัลเลต์เดินเข้ามาใน แสงไฟ ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มและมั่นใจ

(ดนตรีเริ่มบรรเลง)

เธอเต้นรำด้วยความตั้งใจ แต่ท่าทางการเคลื่อนไหวดูทุลักทุเล จนกรรมการสั่งปิดเพลง และตอกย้ำว่าเธอไม่เหมาะที่จะเป็นนักแสดงไม่ว่าที่นี้หรือที่ไหน ชูชื่อยืนนิ่งอย่างเศร้าสร้อย

ไฟสปอตไลท์ดับลง

Sound เพลงแบบในนิทาน

เสียงเล่านิทาน “ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไร มันก็ไม่สามารถทำให้ลูกเปิดตัวอื่นๆยอมรับมันได้ มันจึงได้แต่เฝ้ามองลูกเปิดตัวอื่นๆเล่นกันอย่างสนุกสนาน เฝ้ามองอยู่อย่างนั้น เงียบๆ....”

ฉาก1 (7-10 นาที)

Overture เพลงบรรยายความสวຍเปรียบพร้อมของเหล่านักเต้น

(เล่นหน้าม่าน) บรรยายากาศของหลังเวทีก่อนการแสดงเริ่ม ทุกคนกำลังวุ่นวายและสับสนอยู่กับการเตรียมพร้อมขึ้นเวที และต่างร้องเรียก สุดาจันทร์(ซูซี่) ซึ่งทำงานเป็นที่มงานของการแสดงนี้ เธอสามารถทำให้ทุกคนขึ้นเวทีได้ทันเวลา

ม่านเปิด นักเต้นในชุดสวยเต้นอย่างงดงาม ซูซี่มองอยู่หลังเวทีอย่างหลงใหลหลุดเข้าไปในภวังค์ เธอโลดแล่นเต้นรำไปบนเวทีอย่างไม่รู้ตัว เมื่อรู้สึกตัวอีกที เธอก็อยู่บนเวทีจริงๆท่ามกลางสายตาที่ขุ่นเคืองของเหล่านักเต้น ผู้กำกับเดินออกมาโวยวายและไล่เธอออกจากงาน ไฟเพดลงเหลือเฉพาะตรงกลางที่เธอยืนอยู่ ทุกๆคนค่อยๆเดินออกจากเวทีไป

ซูซี่ร้องเพลงบรรยายความรู้สึกเสียใจที่เกิดมาเป็นคนไม่สวย เมื่อเธอร้องเพลงจบ เพื่อนที่มงานของเธอเดินเข้ามาให้กำลังใจว่าสักวันหนึ่งเธอจะต้องได้ขึ้นเวทีและทำให้ผู้คนยอมรับในที่สุด

Sound เพลงแบบในนิทาน

เสียงเล่านิทาน “เหล่าเปิดในฝูงพากันไล่เจ้าลูกเปิดซีเหร์ออกมา เจ้าเปิดอัปลักษณ์ เจ้าไม่สมควรจะอยู่ร่วมกับพวกเรา ลูกเปิดซีเหร์ได้แต่จากมาด้วยความเสียใจ....”

ฉาก2 (7-10 นาที)

ฉากบรรยายากาศ จตุจักร ร้านขายแบกะดิน พ่อค้าแม่ค้าต่างแข่งกันขายของอย่างคึกคัก ซูซี่ ซึ่งตกงานมาเป็นแม่ค้าหน้าใหม่ ร้านของเธอโดนแย่งความสนใจไปหมด จนในที่สุดเธอตัดสินใจร้องเพลงขายของ ผู้คนหยุดหันมามองเธอ และฟังเสียงของเธออย่างตะลึง เมื่อเธอร้องเพลงจบ ลูกค้าเข้ามาซื้อของเต็มร้าน ชายคนหนึ่งส่งนามบัตรบอกให้เธอไปออกดีชั่นในวันพรุ่งนี้

ฉาก3 (7-10 นาที)

บรรยายากาศหน้าห้องออกดีชั่น หญิงสาว มากมาย กำลังวอร์มเสียง ร้องเพลงกันอย่างเคร่งเครียด ซูซี่เดินเข้ามาในชุดเต้นรำเต็มที พยายามถามหาคนที่อยู่ในนามบัตรกับผู้ที่มาออกดีชั่น แต่ไม่มีใครตอบคำถามเธอและต่างมองเธอเป็นตัวตลก ที่มงานเดินมาเรียก หญิงสาวแต่ละคนเข้าไปในห้องบ้างก็วิ่งร้องไห้ออกมา บ้างก็โกรธเกรี้ยวออกมา ซูซี่กลัวจะเจออย่างที่เคยออกดีชั่นมา จึงตัดสินใจจะกลับ แต่แล้วที่มงานคนหนึ่งก็เรียกเธอไว้ ให้เข้าไปในห้องออกดีชั่น

ฉาก4 (10-15 นาที)

ไฟเวทีมืด voice over “ ออกดีชั่น บทคริสทีน หมายเลขหนึ่งสี่ห้า”

ไฟบลูคกลางเวทีเปิด ชูชี่ยืนอยู่ในแสงไฟ สีหน้าตื่นเต้น

ดนตรีบรรเลง ชูชี่เริ่มเต้นรำ แต่ท่าทางของเธอก็ยังคงสะเปะปะไปมา กรรมการสั่งปิดเพลง และบอกเธอว่า นี่ไม่ใช่การออ디션นักเต้น แต่เป็นการออ디션นักร้อง ชูชี่เริ่มประหม่า เธอไม่มั่นใจในเสียงร้องของตัวเอง เธอเริ่มร้องเพลงด้วยเสียงสั้นๆ แล้วค่อยนุ่มนวลขึ้น เสียงของเธอดังกังวานและไพเราะ เมื่อเธอร้องเพลงจบ ไฟเพดลง

Sound เพลงแบบในนิทาน

เสียงเล่านิทาน “เมื่อฤดูหนาวที่แสนจะหนาวมาสิ้นสุดลง เจ้าลูกเป็ดขี้เหร่ก็มองเงาของตัวเองในน้ำอีกครั้ง และพบว่ามันไม่ใช่ลูกเป็ดขี้เหร่อีกต่อไปแล้ว”

ดนตรีขึ้นเป็น interlude เข้าท่อนฮุคของ เพลง think of me

ชูชี่ยืนร้องเพลงอยู่บนเวที สปอตไลท์ส่องที่เธออย่างโดดเด่น จนนักเต้นที่อยู่รอบๆ กลายเป็นแค่บรรยากาศ เธอร้องเพลงจบ เสียงปรบมือดังขึ้น นักแสดงทั้งหมดออกมาโค้งคนดู ชูชี่ยืนยิ้มอย่างมีความสุข เธอโค้งให้คนดู เสียงปรบมือดังอยู่เนิ่นนานจนกระทั่งม่านปิดลง

แบบสอบถามความคิดเห็นจากการชมละครเวทีเรื่อง "ลูกเปิดซีเฮอร์ เดอะลิตเคิล"

- รอบแสดง วันเสาร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 14.00 น.
 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 14.00 น.
 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 17.00 น.

ตอนที่ 1. ข้อมูลของผู้กรอกแบบสอบถาม

1.1 เพศ ชาย หญิง

1.2 อายุ น้อยกว่า 15 ปี 13-15 ปี 16-18 ปี
 19-21 ปี 22-24 ปี 25 ปี ขึ้นไป

1.3 ระดับการศึกษา

- กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้น.....
 กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้น.....
 กำลังศึกษาระดับอุดมศึกษา ชั้นปี.....
 กำลังศึกษาระดับมหาบัณฑิตศึกษา ชั้นปี.....
 อื่นๆ (โปรดระบุ) .....

1.4 ลักษณะสถานศึกษา

- ชายล้วน หญิงล้วน สหศึกษา (ชาย-หญิง)
 เอกชน รัฐบาล

1.5 ท่านรู้จักนิทานเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์มาก่อนหรือไม่ รู้จัก ไม่รู้จัก

1.6 ถ้าเคย ท่านคิดว่านิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดอย่างไร

.....

1.7 ท่านเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงมาก่อนหรือไม่ เคย ไม่เคย

1.8 ท่านมีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองมากน้อยแค่ไหน โปรดระบุเป็นคะแนน .....
(จากคะแนนเต็ม10)

1.9 ท่านมีความเห็นอย่างไรต่อการทำศัลยกรรม และมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมหรือไม่
หากมีโปรดระบุสิ่งที่ต้องการทำศัลยกรรมตกแต่งในตัวท่าน

.....
.....

1.10 “คุณค่าความงามในชีวิต” ตามทัศนคติของท่าน คือการมีชีวิตอย่างไร

.....
.....

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซีโร่ เดอะมิวสิคเคิล”

2.1 ท่านมีทัศนคติอย่างไรต่อองค์ประกอบต่างๆ ของละครเรื่อง “ลูกเปิดซีโร่”

สิ่งที่ประเมิน	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
1. แก่นเรื่อง					
2. เนื้อหา					
3. บทละคร					
4. นักแสดง					
5. บทเพลง					
6. ลีลาการเต้นรำ					
7. สื่อภาพประกอบการแสดง					
8. การออกแบบแสง					
9. เสื้อผ้า					
10. ความรู้สึกที่มีต่อการแสดง					

2.2 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการแสดงละครเพลงเรื่อง ลูกเปิดซีไھر

.....

.....

.....

2.3 มี คำพูด หรือ บทเพลง ไต่บ้างจากละครเพลงเรื่องนี้ ที่ท่านประทับใจ

.....

.....

.....

ตอนที่ 3. ความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่น่าสนใจในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดซีไھر เดอะมิวสิคเคิล”

3.1 แบบสอบถามระดับความเห็นต่อประเด็นเนื้อหาในละคร

สิ่งที่ประเมิน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ละครมีกลิ่นไอของนิทานเรื่อง “ลูกเปิดซีไھر”					
2.ละครนำเสนอได้สนุกสนาน น่าติดตาม					
3.ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน					
4.ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย					
5.ละครให้ข้อคิดเรื่องการศัลยกรรม					
6.ละครให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืน					
7.ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน					
8.ละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน					

3.2 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดของท่านจากการชมละครเรื่อง
“ลูกเปิดซีเห่”

	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆ ในตัว		
2. เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตัวเอง		
3. คนที่สวຍหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต		
4. การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวຍหล่ออย่างยั่งยืน		
5. ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด		
6. ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต		
7. ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา		
8. สวຍหรือซีเห่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเป็นอย่างไร		
9. คนเราควหาสิ่งที่เหมาะสมกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น		
10. ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง		

3.3 หลังชมละครแล้ว ท่านคิดว่าความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไปบ้างหรือไม่
โปรดระบุเป็นคะแนน.....คะแนน (จากคะแนนเต็ม10)

3.4 หากเคยมีความต้องการทำศัลยกรรม หลังชมละครแล้ว ท่านยังมีความต้องการในการ
ทำศัลยกรรมหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

3.5 หลังจากชมละครแล้ว ท่านคิดว่าทัศนคติต่อ “คุณค่าความงามในชีวิต” ของท่านเองมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....
.....
.....

ขอขอบคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ เกิดวันอาทิตย์ที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2528 ณ จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกียรตินิยมอันดับ 2 ในปี พ.ศ.2552 มีความสามารถด้านการเต้นรำ และการแสดงละครเวที โดยเคยร่วมแสดงในละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ,หนึ่งในดวงใจ สุรินทร์ภรณ์ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ในด้านการเต้น เปิดสตูดิโอสอนเต้น และร้องเพลง V Can Dance , เป็นนักเต้นในหลากหลายสาขา เช่น คอนเสิร์ต Nuvo B-side , Concert GTH , รายการ The Trainner 4 และเป็น Pro-Partner ในรายการ Dance your fat off (เต้นเปลี่ยนชีวิต) ทางช่อง 3 ด้วยความสนใจในการศึกษาต่อด้านวิชาการการแสดง จึงสมัครเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนอุดหนุนการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 72 พรรษา